

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gv NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Như có bác Hồ (Cẩm Đào) trong ngày vui đại thắng !

Bác Hồ Cẩm Đào kính yêu,

Giờ thì bộ chính trị chúng cháu có thể nâng ly hát vang bài “Như có bác Hồ (tức Bác đó!) trong ngày vui đại thắng” hôm nay. Đại thắng vì chúng cháu đã tổ chức lễ rước đuốc Thế vận cách “an toàn và trọng thị” như lời Bác dạy. Từ VietnamNet, thàng bồi bút rất ngoan của chúng cháu, đã có bài tựa đề “Thành phố Hồ Chí Minh bừng sáng cùng đuốc Olympic Bắc Kinh 2008”. Bừng sáng vì một rừng cờ đỏ 5 sao vàng đã tung bay phấp phới và mấy ngàn công dân Đại Hán ung dung đi lại với khuôn mặt rạng rỡ trên thành phố mang tên bác Hồ của chúng cháu, cái thành phố mà nhờ công ơn trời bể của Quý Bác Bắc Phương, “vừa là đồng chí vừa là đại huynh”, đảng chúng cháu đã chiếm được cách đây 33 năm trời và đang mừng lễ kỷ niệm. Không đại thắng sao được khi nhờ kinh nghiệm của Quý Bác ở Thiên An Môn, chúng cháu đã cho xe thiết giáp, xe cơ động từ vùng ven về ém sẵn quanh Sài Gòn, đã ra lệnh cho một trung đoàn bộ đội trực chiến, hàng ngàn công an chìm cả Trung lẫn Việt và học viên các trường quân đội, quân báo, an ninh giả dạng làm khán giả đứng hai bên đường rước đuốc, sẵn sàng dập tắt mọi hành động phản đối Trung Quốc chiếm Hoàng Trường Sa, hay cài vô đám “biểu tình bạo loạn”, sẵn sàng khống chế mấy tay đầu sỏ; đã ra lệnh cho hàng trăm biệt động đặc nhiệm sẵn sàng dẹp sạch bọn nhà báo nước ngoài, thu máy hình, bưng họ đi chỗ khác nếu họ có thái độ như mấy tên Phóng viên Không biên giới bên trời Âu.... Không đại thắng sao được khi từ cả mấy tháng nay, chúng cháu đã cử hơn 3000 mật vụ và cảnh sát, hàng ngàn đoàn viên thanh niên thuộc Thành đoàn Sài Gòn theo dõi mọi chuyện giữa thành phố, trong đại học, trên các trang blogs nhật ký, gây rối loạn cuộc sống, bắt thăm vấn nhiều ngày, dọa cho công an Trung Quốc thủ tiêu những tên từng có “tiền sự” chống Thiên triều thời gian qua và nay muốn phá rối cuộc lễ của tình hữu nghị và nghĩa chủ tớ này. Không đại thắng sao được khi tại thủ đô Hà Nội, sáng ngày 29-04, đám công an ngu trung, lũ chó săn mù quáng (danh hiệu được đồng chí Lê Duẩn đặt cho) mà chúng cháu sai đi cả mấy trăm đũa đã xông đến tước điện thoại, giật cờ “ngụy thể vận”, xé “biểu ngữ phản động”, bắt giữ và trừng trị đích đáng gần trăm tên trong đám thảo dân bao gồm bọn dân chủ, bọn dân oan và bọn ngư dân Thanh Hoá có thân nhân được các đồng chí vĩ đại “hóa kiếp” trên biển đông năm nào. Cuộc rước đuốc đã thành công rực rỡ tại chính nơi mà nhiều công dân Đại Hán đã buột miệng gọi là “thành phố lớn đầu tiên trước khi đi tiếp các thành phố của TQ vĩ đại”. Âu cũng là một cách rửa nhục cho Thiên triều và bày tỏ lòng thần phục của đám thần tử chúng cháu, có phải thế không?

Chúng cháu cảm động nghĩ đến mối tình Trung-Việt “môi hở răng lạnh”, “sông liền sông, núi liền núi”, với 16 chữ vàng ghi nhớ ngàn năm. Một mối tình đã được Bác Hồ chúng cháu xây nên từ nguyên thủy. Đầu tiên qua việc Người, năm 1926, đã kết hôn với nữ hộ sinh TQ tên Tăng Tuyết Minh. Tiếp đến qua việc Người đích thân sang TQ cầu viện năm 1950 để được Thiên triều cung cấp quân trang quân dụng cũng như viện trợ nhân lực tài lực cho đại cuộc “giải phóng miền Nam”. Qua việc năm 1951, Người đã ghi vào Điều lệ đảng Lao động VN (tên của chúng cháu lúc ấy): “Đảng lấy chủ nghĩa Mác - Lênin và tư tưởng Mao Trạch Đông... làm kim chỉ nam cho mọi hành động của Đảng”. Qua việc Người, năm 1952, trong cuộc Cải cách ruộng đất, đã hy sinh tình nghĩa riêng mà để cho các cố vấn anh minh tối cao TQ kết án tử hình mụ Cát Hạnh Long là ân nhân của Người và của đảng chúng cháu, hầu tỏ lòng thần phục Mao Chủ Tịch, mà Người từng nói là “không bao giờ sai lầm”. Người còn dạy thi sĩ Chế Lan Viên làm câu thơ: “Bác Mao không ở đâu xa! Bác Hồ ta đó chính là Bác Mao”, dạy thi sĩ Tố Hữu làm bài hịch: “Giết giết nữa! Bàn tay không ngơi nghỉ. Cho ruộng đồng lúa tốt, thuế mau xong. Cho Đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng. Thờ Mao Chủ Tịch, thờ Sít Ta Lin bất diệt”, hay câu “Bên ni biên giới là mình. Bên kia biên giới cũng tình quê hương”! Thiệt hết sức cảm động!

Chưa hết, đến ngày 4-9-1958, khi Thiên triều ra Tuyên bố xác định “Bề rộng lãnh hải của nước Cộng Hòa Nhân Dân TQ là 12 hải lý” bao gồm trong đó hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của VN, thì chỉ 10 hôm sau, ngày 14-9-1958, bác Hồ Chí Minh kính yêu của chúng cháu đã ra lệnh cho thủ tướng Phạm Văn Đồng gửi đồng chí tổng lý quốc vụ viện CHNDTQ Chu Ân Lai bức Công hàm tấn thành Tuyên bố trên. Dĩ nhiên chúng cháu biết đó là đất do tổ tiên để lại, nhưng chúng cháu vẫn cứ dăng để mong được Quý Đảng vĩ đại tiếp tục chi viện hậu chúng cháu có thể thanh toán bọn Mỹ Ngụy ở miền Nam, mở rộng Đế quốc CS của chúng ta, theo chỉ thị của Đồng chí Stalin vĩ đại và Đế tam quốc tế quang vinh! Từ đó, bộ đội giải phóng của chúng cháu mặc quân phục TQ, dùng khí giới TQ, ăn lương thực TQ. Còn nhớ từ tháng 4 đến tháng 9-1950, TQ vĩ đại đã viện trợ cho Việt Minh chúng cháu 17.000 súng tự động, 150 trọng pháo đủ loại, 2.800 tấn lúa, cùng đạn dược, quân phục, máy truyền tin, thuốc men... (*Chính Đạo, Việt Nam niên biểu, tập B, Houston: Văn Hóa, 1997, tr. 191*). Từ 1950 đến 1977 lại lên đến 2.000.000 súng hạng nhẹ, 27.000 đại pháo, 270 triệu băng đạn, 18 triệu đạn đại pháo, 179 chiếc máy bay và 145 chiến hạm (*Jacques Massu, Jean-Julien Fonde, L'aventure Viet-Minh, Paris: Plon, 1980, tr. 293*). Cũng từ năm 1954 đến 1971, 300.000 chiến sĩ Hồng quân đã giúp giữ yên đất Bắc hay chiến đấu bên cạnh bộ đội cụ Hồ, trong đó hàng ngàn người đã tử trận và hàng chục ngàn người đã bị thương (*Jacques Massu, Jean-Julien Fonde, sđd, tr. 293, phần chú thích*). Mối tình quốc tế vô sản thật là thấm thiết. Nhờ đó chúng cháu đã có thể rảnh tay mà đem quân vào miền Nam, làm nên cuộc Đại thắng, ở quên, cuộc Đại thắng mùa Xuân lừng lẫy.

Viện trợ nhiều thì ân tình nhiều. Sau năm 1954 rồi 1975, VN chúng cháu tiến lên xã hội chủ nghĩa, nhưng vì sự phá hoại của các thế lực thù địch, càng ngày chúng cháu càng nghèo đói. Lấy gì trả nợ ân tình đối với đàn anh vĩ đại đây? -->

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Như có bác Hồ (Cẩm Đào)**
trong ngày vui đại thắng!
- Trg 03 ► **Kháng thư 20 phản đối**
cuộc rước đuốc Thế vận...
-Khôi 8406
- Trg 04 ► **Bản Lên tiếng ủng hộ PT**
HS-TS của Tuổi trẻ VN
-60 đoàn thể hải ngoại
- Trg 06 ► **Lời kêu gọi tẩy chay Thế**
vận hội Bắc Kinh 2008.
-Cộng đồng Người Việt HN
- Trg 07 ► **Giác thư số 2 gửi Thủ**
tướng CSVN.
-Lê Công Cầu
- Trg 08 ► **Tu sĩ Hoà hảo Võ Văn**
Thanh Liêm tuyệt thực.
-Đỗ Hiếu, phóng viên RFA
- Trg 10 ► **Tu viện dòng thánh Phaolô**
Vĩnh Long bị NN chiếm...
-Viet Catholic News
- Trg 12 ► **Nguyễn Tấn Dũng chống**
biểu tình.
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 14 ► **Rước đuốc, CSVN ăn ké.**
-Vi Anh
- Trg 15 ► **Phát biểu nhân ngày 30-04.**
-Bùi Tín
- Trg 16 ► **1975, những gì thay đổi?**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 17 ► **Từ Đại thống mùa Xuân**
đến Bắc thuộc lần ba.
-Thơ Bút Trẻ
- Trg 18 ► **Nhân quốc hận thứ 33.**
-Huệ Vũ
- Trg 20 ► **Căm nhận 30 tháng 4!**
-Trần Khải Thanh Thủy
- Trg 22 ► **Hiểm họa diệt chủng.**
-Trần Nam
- Trg 25 ► **Ai thống trị Việt Nam ngày**
nay? Đảng CS Hà Nội....
-Gs Stephen B. Young
- Trg 27 ► **Tàn sát tết Mậu Thân tại**
Huế (Tổng kết).
-Trần Gia Phụng
- Trg 31 ► **CSVN đầu tổ chiến sĩ dân**
chủ Lê Thanh Tùng.
- Nhóm Phóng viên Sóc Sơn
- Trg 32 ► **Công nhân Việt tại Malai-**
xia kêu cứu.

**NHỚ NGÀY
QUỐC HẬN 30-04**

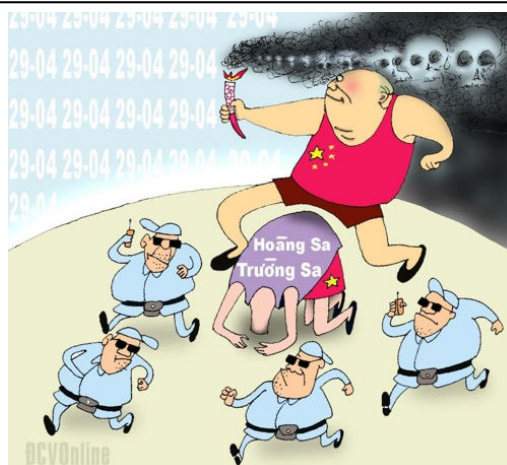
May thay, Quý Bác đã nghĩ ra một cách thể tài tình đơn giản, đó là chúng cháu hãy lấy gia bảo là đất đai cha ông để lại, để hiến dâng đáp đền. Thế là từ đó nảy sinh Hiệp định biên giới Việt-Trung ký ngày 30-12-1999, qua đó đóng chúng cháu đã dâng cho Thiên triều hơn 700 km2 đất liền. Trong đó đặc biệt có Æi Nam quan với địa thế hiểm trở có một không hai, nằm trên con đường độc đạo Quảng Tây-Hà Nội, một yếu huyết mà ngàn xưa từng ví: “Quý môn quan, quý môn quan! Thập nhân khú, nhất nhân hoàn!”. Nó đã từng chặn đứng nhiều cuộc nam tiến của các triều đại phong kiến. Nhưng nay trong tình “vừa là đồng chí, vừa là anh em”, chúng cháu thấy chẳng cần gì phải giữ nó nữa (mới đây chúng cháu còn huỷ bỏ visa đối với công dân Đại Hán). Rồi ngày 25-12-2000, Hiệp định lãnh hải Việt-Trung cũng được đảng chúng cháu ký kết mà không cần thông qua nhân dân chi cho rắc rối, để dâng thêm cho Thiên triều 10.000 km2 biển. Nếu so với Hiệp định Patenôtre mà Pháp ký với nhà Thanh năm 1885 thì nay Trung Quốc được thêm 9% diện tích biển Đông (VN/TQ = 62/38% xưa, so với 53/47% nay). Qua đó thì Quý Bác thấy rõ lòng trung thành của chúng cháu đối với Đồng chí đàn anh vĩ đại.

Bọn độc miệng và phản động cho rằng ngày xưa, Mạc Đăng Dung chỉ dâng mấy cái động nhỏ xíu vùng Cao Bằng mà đã bị nhân dân và lịch sử nguyên rủa như kẻ phản quốc. Nay đảng CS dâng cho Bắc phương gấp cả trăm lần thì quả là “phản quốc trọng tội”. Thế nhưng đảng chúng cháu vẫn điềm nhiên, vì như Bác biết rõ, các đảng CS chúng ta, hay nói cho chính xác hơn, hàng lãnh đạo CS chúng ta, làm gì có tổ quốc, đồng bào!!! Độc lập dân tộc, chủ quyền quốc gia, truyền thống đất nước, vẹn toàn lãnh thổ chỉ là những chiêu bài chúng ta dùng để thu phục quần chúng, lừa gạt bọn thảo dân thôi. Chúng ta chỉ có tình quốc tế vô sản, nghĩa là sự liên kết hỗ trợ giữa các đảng CS tại mỗi vùng hòng giúp nhau cai trị các quốc gia, chung tay thống trị cả hoàn vũ. Chính Quý Bác cũng đang dùng chính đồng bào của Quý Bác để tạo ra những thành tích vĩ đại y như Tần Thủy Hoàng đã xây nên Vạn lý Trường thành với cái chết của hàng triệu sinh linh đó. Mọi đảng CS chúng ta đã chẳng xây ngai vàng trên 100 triệu bộ xương của “đồng bào” mình sao?

Quý Bác biết đấy, sau khi dâng đất và biển cho Quý Bác để trả nợ chiến tranh, đến đây ân tình giúp cướp Nam Việt, bọn thảo dân oán trách chúng cháu là phản bội lời bác Hồ Chí Minh: “Vua Hùng đã có công dựng nước, Bác cháu ta hãy cùng nhau giữ nước”. Thế là để an dân, bộ Chính trị chúng cháu, từ năm 2001, đã khôi phục cái gọi là “Giỗ tổ Hùng Vương” mà chúng cháu đã xoá bỏ từ năm 1954, bởi lẽ chúng cháu đã thay Quốc tổ bằng Cha già Dân tộc Hồ Chí Minh rồi. Năm nay, sau khi Quý Bác hợp thức hóa việc chiếm giữ hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của VN, chúng cháu chỉ phản đối lấy lệ, ngoài ra còn trừng trị bọn sinh viên, trí thức, dân chủ, dân oan phản động đã dám làm sứt mẻ tình hữu nghị Trung Việt, nói xấu Quý Đảng là bọn cướp nước và Bỏn Đảng là bọn bán nước. Thế là lũ thảo dân từ trong lẫn ngoài tình làm um lên, tìm cách lật đổ chúng cháu. Để xoa dịu lòng dân, gỡ ngòi nổ biểu tình, bộ chính trị chúng cháu đã vội ra nghị quyết tuyên bố mông 10 tháng 3 âm lịch (Giỗ tổ Hùng Vương) là ngày nghỉ lễ toàn quốc.

Nói tóm lại, đảng CS chúng cháu thề trung thành với đảng CS Trung Quốc, vì Quý đảng là chỗ dựa vững chắc cho chúng cháu. Nên dù có đốt cả dãy Trường Sơn, giết cả hàng triệu người Việt, xoá bỏ lịch sử ngàn năm kháng Bắc, biển mảnh đất chữ S này trở lại thành Giao Chỉ Quận, dù có đem ngôi sao vàng trên cờ của chúng gắn lên đại kỳ Trung Quốc cho đủ năm ngôi sao nhỏ, tượng trưng Mông, Mãn, Tạng, Hồi, Việt, chúng cháu cũng sẵn sàng, miễn là Quý đảng tiếp tục giúp chúng cháu làm An nam Quốc vương, ít nhất trong đời chúng cháu!

Bộ Chính trị đảng CSVN (BAN BIÊN TẬP sao lục)

Đuốc vào thành Hồ (Babui – Danchimviet.com)

KHỐI 8406 KHÁNG THỬ 20

phản đối cuộc rước đuốc Thế vận qua Sài Gòn ---và tẩy chay Thế vận hội Bắc Kinh 2008--- 21-04-2008

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam và Quý Thân hữu quốc tế

Nhận định:

1- Xét rằng từ bao năm nay, nhân loại khắp hành tinh đều đã và đang thấy rằng nhà cầm quyền Trung Hoa Cộng sản, ngoài việc đàn áp khốc liệt dân tộc Tây tạng và Uighur vốn đã bị họ sáp nhập, còn tước đoạt mọi tự do của chính người dân Trung Quốc dưới một chính thể độc tài đảng trị, tàn sát dã man giáo phái Pháp luân công, giam giữ khoảng 7 triệu người trong các trại cải tạo, mỗi năm xử tử hình vài ngàn người và vẫn còn cầm tù 60 công dân Trung Quốc hoạt động dân chủ đã bị bắt trong biến cố Thiên An Môn 1989 cho tới nay. Nhà cầm quyền Trung cộng cũng đang hỗ trợ chính quyền Quân phiệt Rangoon đàn áp nhân dân Miến, hỗ trợ chính quyền Soudan tàn sát người dân tại Darfur, đang tàn thực tại Lào và Cambodia, đang đe dọa thôn tính Đài Loan bằng vũ lực. Giấc mộng bá quyền, chủ nghĩa Đại Hán của Trung cộng ngoài ra còn nhắm bao phủ toàn cầu, qua nhiều lời tuyên bố hiếu chiến và ngạo mạn của các bộ trưởng quốc phòng, qua kế hoạch xây dựng một quân đội hùng mạnh nhất thế giới nhằm chiếm thế thượng phong trên đất liền lẫn biển cả, cũng như qua kế hoạch đào tạo một đội ngũ chuyên viên tin học thành thạo nhằm không chế toàn bộ mạng lưới điện toán an ninh quốc phòng của mọi quốc gia, nhất là Hoa Kỳ !!! Giấc mộng bá quyền, chủ nghĩa Đại Hán đó không chỉ là hiểm họa đối với các quốc gia lân bang Trung Quốc mà còn là hiểm họa của toàn nhân loại trong tương lai không xa. Vì vậy Thế vận hội 2008, khai diễn tại Bắc kinh sẽ

làm lu mờ ý nghĩa là một ngày hội thể thao của toàn nhân loại vì hòa bình, hữu nghị và đoàn kết giữa các quốc gia, các lãnh thổ và các dân tộc. Kinh nghiệm lịch sử cũng cho thấy cứ mỗi lần đạt được một thắng lợi nào đó về chính trị, quân sự, kinh tế hay ngoại giao, Trung cộng lại tăng cường tham vọng bành trướng, tìm cách thôn tính những nước yếu thế chung quanh. Do đó, giúp cho Trung Quốc thành công trong Thế vận hội 2008 chính là gián tiếp giúp Trung Quốc thực hiện thêm kế hoạch bành trướng của họ. Thành thử kể từ ngày bắt đầu rước đuốc Thế vận Bắc Kinh, nhiều sắc dân, chính phủ và quần chúng trên thế giới đã mạnh mẽ tẩy chay cuộc rước đuốc này hay từ chối tham dự Thế vận hội.

2- Xét rằng đối với Việt Nam, qua giòng lịch sử, Trung Quốc luôn là kẻ thù xâm lược, đã bao lần tìm cách thôn tính đất nước chúng ta. May nhờ các vị anh hùng dân tộc và nhân dân đã giữ yên bờ cõi suốt mấy ngàn năm. Tiếc thay, đến thời đảng Cộng sản lên nắm chính quyền ở miền Bắc rồi toàn cõi đất nước, nhờ sự đồng lõa của tập đoàn lãnh đạo Cộng sản VN vốn nô lệ đàn anh và có tư tưởng vong bản, vô tổ quốc, Trung Quốc đã tiên những bước dài trên con đường xâm chiếm Việt Nam về lãnh thổ, chính trị, chủng tộc, kinh tế, văn hóa. Qua công hàm bán nước ngày 14-09-1958, đến Hiệp định biên giới Việt-Trung ngày 30-12-1999 rồi Hiệp định lãnh hải Việt-Trung ngày 25-12-2000, đất đai tiên tổ bị mất dần dần vào tay kẻ thù truyền kiếp, khiến toàn thể dân Việt đều cảm hờn lũ cướp nước và lũ bán nước. Giọt nước làm đầy ly phản nộ của

đồng bào, đồng thời là ngọn giáo đâm vào tâm can của dân tộc chính là việc Trung Quốc công bố quyết định sáp nhập hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam vào huyện Tam Sa thuộc tỉnh Hải Nam của Trung Quốc hôm 02-12-2007. Ý đồ này đang được thể hiện rất rõ nét qua bản đồ rước đuốc Thế vận do nước này trình bày hầu lừa gạt thế giới. Trung Quốc quả là một hiểm họa ngày càng lớn lao đối với dân tộc. Thế mà tập đoàn lãnh đạo CSVN hiện nay phản ứng hết sức yếu ớt, nếu không muốn nói là đồng lõa với ngoại thù của Tổ quốc

3- Xét rằng trước nguy cơ mất nước và mỗi nhục quốc thể như thế, nhà cầm quyền CSVN lẽ ra phải mạnh mẽ lên tiếng phản đối Trung Quốc chiếm Hoàng Sa, Trường Sa; phải noi gương Đài Loan từ chối rước đuốc Thế vận qua lãnh thổ mình và từ chối tham gia Thế vận hội Bắc Kinh, và phải noi gương Anh, Pháp, Mỹ, Úc, Nhật.... để cho nhân dân nước mình tự do bày tỏ thái độ phản đối một cường quốc đang có những lối hành xử nước lớn hung bạo, đang nuôi những cuồng vọng bành trướng nguy hiểm. Thế nhưng, vẫn thói khiếm nhược Bắc triều và tâm địa đặt quyền lợi đảng trên quyền lợi tổ quốc, nhà cầm quyền CSVN đã và đang tìm mọi cách dập tắt các tiếng nói báo động và phản kháng về vấn đề Trung Quốc, như:

- đàn áp các cuộc biểu tình của sinh viên học sinh đã biểu lộ lòng yêu nước phản đối Trung Quốc chiếm Hoàng Sa và Trường Sa,
- không cho báo chí loan tải các cuộc biểu tình trên khắp thế giới phản đối cuộc rước đuốc Thế vận,
- truy tìm, thẩm vấn và hăm dọa các thành viên những trang mạng dân chủ quốc nội hay những ai đang chuẩn bị để biểu tình phản kháng cuộc rước đuốc qua Sài Gòn ngày 29-04 tới.

Tệ hơn nữa, nhà cầm quyền CSVN đang để cho công an Trung Quốc xâm nhập lãnh thổ với lý do bảo vệ cuộc rước đuốc, còn ra lệnh cho công an và cả quân đội Việt Nam phối hợp với lực lượng ngoại bang này để đàn áp cuộc biểu tình

phản kháng rất chính đáng của nhân dân vốn căm hận vì môi nguy và môi nhục mất đất mất biển.

Tuyên bố:

Khối 8406 chúng tôi, trong tinh thần sát cánh cùng nhân dân và chia sẻ nỗi đau của đồng bào, long trọng tuyên bố:

1- Cực lực phản đối cuộc rước đuốc Thế vận qua Sài Gòn ngày 29-04-2008. Đây là một sự ô nhục cho toàn thể tổ quốc và nhân dân VN. Vì cuộc rước đuốc đó tạo dịp cho kẻ thù truyền kiếp phô trương thanh thế, bày tỏ bá quyền, ra tay thị uy trên cả đất nước chúng ta.

2- Mạnh mẽ tẩy chay Thế vận hội Bắc Kinh, vì đó là Thế vận hội quảng cáo cho một chế độ đang đặt những thành tích kinh tế và sự «ôn định chính trị» bằng cách đàn áp nhân dân, bóc lột quần chúng, tàn phá môi sinh, hỗ trợ khủng bố, hãm đoạ và thôn tính các nước láng giềng, nuôi ý đồ thống trị hoàn vũ...

3- Tha thiết kêu mời các vận động viên được chỉ định tham gia cuộc rước đuốc qua Sài Gòn và được tuyển chọn tham gia tranh tài Thế vận hội tại Bắc Kinh hãy vì lòng yêu nước, nỗi quốc nhục và môi nguy dân tộc, mà từ chối cái «vinh dự» này vốn chỉ là một vết nhơ cho chính đất nước nói chung và cho bản thân Quý vị nói riêng. Chúng tôi cũng tha thiết kêu mời mọi người dân trong nước đừng đi du lịch qua Trung Quốc để tham dự Thế vận hội.

4- Nhiệt liệt kêu gọi toàn dân Việt Nam trong nước hãy can đảm và mưu trí tham gia cuộc biểu tình ngày 29-04. Chúng ta không thể để cho một tập đoàn lãnh đạo thần phục ngoại bang và coi thường sinh mệnh lẫn danh dự dân tộc tiếp tục làm mưa làm gió, chà đạp lên ý nguyện của nhân dân và ngang nhiên phục vụ quyền lợi của quân xâm lược. Chúng tôi cũng kêu gọi đồng bào Việt Nam ngoài nước hãy tìm mọi cách hỗ trợ cho đồng bào trong nước nhân cuộc biểu tình rửa nhục này.

5- Chân thành biểu dương tất cả những công dân yêu nước tại quốc nội, đặc biệt các bạn trẻ sinh viên học sinh, đã và đang nghĩ ra

nhiều sáng kiến, vượt qua nhiều trở ngại, chấp nhận nhiều gian khổ để bày tỏ lòng yêu nước trong những cuộc biểu tình chống Trung Quốc chiếm Hoàng Sa, Trường Sa trước đây, và đang chuẩn bị biểu tình phản đối việc rước đuốc thế vận hội qua lãnh thổ Việt Nam những ngày tới. **Chúng tôi cũng chân thành biểu dương tất cả các cộng đồng người Việt hải ngoại** đã và sẽ tham gia các cuộc biểu tình trên toàn thế giới chống cuộc rước đuốc Thế vận và qua đó chống Trung cộng cướp đảo, chống Việt cộng dâng đảo !

Làm tại Việt Nam 21-04-2008

Ban ĐD làm thời Khối 8406

- 1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn**
- 2- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Sài Gòn (đang vận động tại hải ngoại)**
- 3- Cựu Ssq Trần Anh Kim, T.Bình**
- 4- Linh mục Phan Văn Lợi, Huế**
- 5- Vs Nguyễn Xuân Nghĩa, HP.**

người đã căng biểu ngữ trước Tòa Nhà Quốc Hội VNCH cũ kêu gọi tẩy chay Thế Vận Hội Bắc Kinh nhằm phản đối hành động của Trung Cộng đối với Hoàng Sa và Trường Sa của ta.

Không lùi bước khi bảo vệ sự vẹn toàn của lãnh thổ và hải đảo Việt Nam, tuổi trẻ Việt Nam đã và đang kêu gọi phản đối việc rước đuốc Thế Vận Hội 2008 qua Sài Gòn vào ngày 29 tháng 4 tới đây.

Nhận lãnh trách nhiệm của mình trước lịch sử, các chính đảng, các đoàn thể và tổ chức cộng đồng ở hải ngoại có tên dưới đây long trọng tuyên bố:

1/ Chúng tôi cực lực phản đối âm mưu của Bắc Kinh biến lãnh hải và hải đảo của Việt Nam thành tài sản vĩnh viễn của Trung Cộng.

2/ Chúng tôi cực lực lên án mọi nỗ lực trù dập của nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam nhằm cản trở người dân bày tỏ thái độ yêu nước của mình qua việc kêu gọi tẩy chay rước đuốc Thế Vận Hội 2008 tại Sài Gòn. Những

BẢN LÊN TIẾNG

60 ĐOÀN THỂ, TỔ CHỨC ỦNG HỘ

Phong trào Hoàng Sa-Trường Sa của Tuổi trẻ Việt Nam (24-04-2008)

Ngày 24 tháng 04-2008

Từ đầu tháng 12 năm 2007, quyết định của Quốc vụ viện Trung Cộng thành lập huyện Tam Sa thuộc tỉnh Hải Nam để quản lý hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa (Tây Sa và Nam Sa theo cách gọi của Bắc Kinh) nhằm vĩnh viễn hoá việc cưỡng chiếm hai quần đảo đó của Việt Nam đã gây một làn sóng phẫn nộ mãnh liệt ở trong và ngoài nước, thể hiện đặc biệt qua các cuộc biểu tình ở Hà Nội, Sài Gòn, và một số thành phố lớn trên thế giới do tuổi trẻ VN chủ động tổ chức, hoặc tích cực tham gia.

Khiếp nhược trước áp lực của nước khổng lồ phương Bắc, nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam không những đã tỏ ra bất lực trong trọng trách giữ nước mà còn quay ra đàn áp các tiếng nói trong sáng của lòng yêu nước thiết tha, một truyền thống đã bảo đảm sự sống còn của dân tộc qua hàng ngàn năm. Bằng chứng mới nhất của sự đàn áp này là sự trấn áp (vào ngày 20 tháng 4) của Công an nhắm vào các bloggers và nhóm 7

nỗ lực cầm cán này cho thấy Cộng Sản Việt Nam không đứng về phía nhân dân mà đứng về phía Trung Cộng xâm lược.

3/ Chúng tôi hoàn toàn ủng hộ việc làm của tuổi trẻ VN nhằm phơi bày những ý đồ xấu xa của bá quyền Trung Cộng, nhất là đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của VN.

4/ Chúng tôi long trọng kêu gọi quốc tế, từ Liên Hiệp Quốc đến chính quyền các quốc gia có lợi ích trong vùng biển Đông, hãy tiếp tay ngăn chặn những hành động của Bắc Kinh nhằm cướp đất, cướp biển và hải đảo của Việt Nam ở trong vùng.

5/ Chúng tôi, đồng tình, đồng cảm với nhân dân Tây Tạng và đại bộ phận dư luận tiến bộ trên thế giới, kêu gọi việc tẩy chay Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008, cụ thể là cuộc rước đuốc thế vận tại Sài Gòn ngày 29 tháng 4.

Làm tại hải ngoại ngày 24 tháng 4 năm 2008.

Đồng ký tên

Chính Đảng: 1- Đại Việt Cách Mạng Đảng (Bùi Diễm, CT). 2- Đảng

Dân Chủ Nhân Dân (Đỗ Thành Công, Phát Ngôn Nhân). 3- Đảng Tân Đại Việt (Nguyễn Ngọc Sáng, CT). 4- Đảng Thăng Tiến VN (Nguyễn Ngọc Hùng, Đại diện). 5- Đảng Vì Dân (Nguyễn Công Bằng, Tổng Thư Ký). 6- Hiệp Hội Dân Chủ và Phát Triển VN (Âu Dương Thệ, Chủ Tịch). 7- Hiệp Hội Dân Chủ Pháp Trị Hiến Định Đa Nguyên (Đào Tăng Dực, Chủ Tịch). 8- Liên Minh Dân Chủ Việt Nam (Nguyễn Quốc Nam, CT). 9- Nghị Hội Toàn Quốc Người Việt Tại Hoa Kỳ (Nguyễn Ngọc Bích, CT). 10- Tổ Chức Dân Chủ Việt Nam (Phạm Hoàng, CT). 11- Tổ Chức Phục Hưng Việt Nam (Trần Quốc Bảo, CT). 12- Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng (Đỗ Hoàng Diễm, CT). 13- Việt Nam Quốc Dân Đảng (Trần Phúc Yên, CT Hội Đồng Điều Hợp Các Cơ Sở VNQDD tại Hải Ngoại)

Chuyên Biệt: 1- Ban Vận Động Lời Kêu Gọi Dân Chủ (Phạm Đông Các, Đại diện). 2- Đoàn Thanh Niên Hồn Việt (Nguyễn Đình Nhu, Đoàn Trưởng, Ban Chấp Hành Trung Ương). 3- Gia Đình Quân Cán Chánh VN Cộng Hoà tại Hoà Lan (Lê Quang Kế, Đại diện). 4- Hội Ái Hữu Sĩ Quan Trừ Bị Colorado (Hồ Thanh Danh, Hội Trưởng). 5- Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo VN (Phạm Trần Anh, Chủ Tịch Hội Đồng Điều Hành Hải Ngoại). 6- Hội Đồng Hương Phú Quốc (Trần Tuấn Quốc, Hội Trưởng). 7- Hội Chiến Sĩ QLVNCH tại Austin và Vùng Phụ Cận (Đỗ Văn Phúc, Hội Trưởng). 8- Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH Ontario, Canada (Nguyễn Văn Tấn, Chủ Tịch). 9- Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH Vương Quốc Bỉ (Nguyễn Đức Hồ, Chủ Tịch). 10- Hội Cựu SVSQ Trừ Bị Thủ Đức, Ontario, Canada (Trần Quốc Thiện, Chủ Tịch). 11- Hội Phụ Nữ Vì Nhân Quyền VN (Jane Đỗ Bùi, Đại diện). 12- Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trường Võ Bị Quốc Gia VN Pennsylvania và Phụ Cận (Đỗ Đức Chiến, Hội Trưởng). 13- Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị - DFW, TX (Trần Văn Chính, Chủ Tịch Khu Hội). 14- Liên Hội Cảnh Sát Quốc Gia VNCH Âu Châu (Phạm Thìn, Liên Hội Trưởng). 15- Liên Hội Cựu Chiến Sĩ QLVNCH Vùng Thủ Đô HTĐ và Phụ Cận (Đoàn Hữu Định, Chủ tịch). 16- Liên Hội Chiến Sĩ VN Cộng Hoà DFW, TX (Phạm V. Chất, Liên Hội Trưởng). 17- Mạng Lưới Nhân Quyền VN (Nguyễn Thanh Trang, Trưởng Ban Phối Hợp). 18- Nhóm Liên Hương Texas (Lê Lương, Nhóm Trưởng). 19- Nhóm Thanh Niên Thiện Chí Hoà Lan (Lưu Phát Tấn, Đại diện). 20- Nhóm Vinh Danh Cờ Vàng

Hòa Lan (Nguyễn Trung Cang, Đại diện). 21- Phong Trào Hưng Ca VN (Huỳnh Lương Thiện, Phong Trào Trưởng). 22- Phong Trào Giáo Dân VN Hải Ngoại (Đỗ Như Điện, Điều Hợp Viên). 23- Phong Trào Quốc Dân Đòi Trả Tên Sài Gòn (LM Nguyễn Hữu Lễ, Đại diện). 24- Trung Tâm Việt Ngữ Văn Lang Boston, MA (Lâm Thành Hiếu, Trung Tâm Trưởng). 25- Trung Tâm Việt Ngữ Văn Lang Oakland, CA (Nguyễn Khắc Chương, Trung Tâm Trưởng). 26- Trung Tâm Việt Ngữ Văn Lang San Jose, CA (Lê Phước Tuấn, Trung Tâm Trưởng). 27- Tổng Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH tại Úc Châu (Nguyễn Hưng Đạo, Chủ Tịch). 28- Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động VN (Trần Ngọc Thành, CT). 29- Văn Phòng Liên Lạc các Hội Đoàn và Người Việt Tự Do tại Pháp (Nguyễn Phúc Tủng, TTK)

Cộng Đồng: 1- Cộng Đồng VN Hoa Kỳ (Nguyễn Văn Tấn, CT HĐĐB; Nguyễn Bác Ái, CT HĐCH; Trương Ngọc Tích, CT HĐGS). 2- Liên Hội Người Việt Canada (Ngô Văn Út, Tổng Thư Ký). 3- Cộng Đồng VN tại Bỉ (Lê Hữu Đào, Điều Hợp viên). 4- Cộng Đồng VN Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà Lan (Đào Công Long, CT). 5- Cộng Đồng VN Vùng Washington, DC, Maryland và Virginia (Lý Văn Phước, CT). 6- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Dallas, TX (Thái Hóa Tố, CT). 7- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Đông Bắc Pennsylvania, PA (Đỗ Đức Chiến, Phát Ngôn Nhân). 8- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Fort Worth, TX (Nguyễn Xuân Hùng, CT). 9- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Houston, TX (Hoàng Duy Hùng, CT). 10- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Lancaster PA và Vùng Phụ Cận, PA (Lê Văn Chiêu, CT). 11- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Michigan, MI (Phạm V. Thanh, CT). 12- Cộng Đồng VN Bắc California, CA (Nguyễn Ngọc Tiên, CT). 13- Cộng Đồng VN New Hampshire, NH (Cao Xuân Khải, CT). 14- Cộng Đồng VN Iowa (Phạm Cang, CT). 15- Cộng Đồng VN Oregon (Nguyễn Bác Ái, CT). 16- Cộng Đồng VN Tampa Bay, FL (Vũ Đình Vương, CT). 17- Cộng Đồng VN Thống Hợp Georgia (Ngô Thanh Lâm, CT). 18- Cộng Đồng VN Tiểu Bang Florida (Bà Đồng Thanh, CT Ủy Ban Chấp Hành - Chu Bá Yến, CT Hội Đồng Đại Biểu). 19- Cộng Đồng VN tại Liège, Bỉ (Lê Hữu Đào, CT)

Ba Thành viên Khó 8406 bị kết án từ 2 đến 5 năm tù

Hôm 25-4, tòa án CSVN tại Sài Gòn đã cáo buộc thêm 3 thành viên Khó 8406 về tội "Tuyên truyền chống nhà nước Cộng hòa XHCN Việt Nam".

Ba nhà đấu tranh dân chủ thuộc Khó 8406 là các ông Phạm Bá Hải, 40 tuổi ngụ tại Hóc Môn, Sài Gòn bị xử 5 năm tù; Nguyễn Ngọc Quang, 44 tuổi ngụ tại Q. 8 Sài Gòn, 3 năm tù; và Vũ Hoàng Hải, 43 tuổi ngụ ở Q.4 Sài Gòn, 2 năm tù.

Theo cáo buộc của nhà cầm quyền CSVN, ghi trong cáo trạng trong phiên xử, thì 3 nhà dân chủ này đã vận động một số người khác, tham gia tổ chức được gọi là phân động, mang tên "Bạch Đằng Giang" vào giữa năm 2006, tại Saigon. Theo đó, từ tháng 4 đến tháng 8-2006, Phạm Bá Hải, Nguyễn Ngọc Quang, Vũ Hoàng Hải đã thành lập tổ chức tên là "Bạch Đằng Giang", và nói rằng "qua tổ chức này, các đối tượng đã làm ra, tàng trữ và đưa lên mạng internet nhiều tài liệu có nội dung tuyên truyền, bóp méo lịch sử, kích động, lôi kéo chống đối, phủ báng chính quyền nhân dân, bôi nhọ lãnh đạo Đảng, Nhà nước....", và "tham gia tích cực vào tổ chức phân động là Khó 8406".

Qua báo chí, nhà cầm quyền CSVN còn xuyên tạc rằng ông Vũ Hoàng Hải khai nhận "do muốn có một suất học bổng và có tiền du học nên đã viết và biên tập rất nhiều bài có nội dung chống phá nhà nước đưa lên trang web của tổ chức này...", và rằng ông Phạm Bá Hải thì "đóng vai trò là người chủ mưu, đã viết nhiều tài liệu xuyên tạc, phản ánh không trung thực đời sống của thương phế binh của chế độ cũ, của những người trốn ra nước ngoài buộc phải hỏi hương..."

Các vụ bắt bớ 3 nhân vật đấu tranh cho tự do dân chủ VN xảy ra từ tháng 8 năm 2006 đến nay, bị giam biệt tích một thời gian dài không đem ra xét xử. Bị thế giới lên án, nên nhà cầm quyền CSVN buộc phải đem ra xét xử với những tội danh áp đặt để kết mức án nói trên. Được biết, ngoài án tù giam, nhà cầm quyền CSVN còn quyết định phạt quân chế 3 nhà dân chủ nói trên, mỗi người 2 năm sau khi chấp hành xong hình phạt tù. (VNN)

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài.**

Cộng Đồng Người Việt 28-04-2008 kêu gọi tẩy chay THỂ VẬN HỘI BẮC KINH 2008

Cộng đồng Người Việt Hải ngoại vừa đăng trên báo New York Times, số ra ngày 28-04-2008, một Lời Kêu gọi đúng thời điểm đang diễn ra những hành động phân đôi cuộc rước đuốc Thế Vận tại Sài Gòn (ngày 29-04-2008 tại VN).

Lời Kêu Gọi (LKG), đăng trong phần Thế Giới của tờ Times, có hình thức một thư ngỏ gửi ông Tổng Thư Ký LHQ, các nguyên thủ quốc gia và dân chúng toàn thế giới. LKG đã "cực lực tố cáo chủ nghĩa bá quyền của Trung Quốc, thể hiện cụ thể và thô bạo qua việc dùng vũ lực cưỡng chiếm lãnh thổ và lãnh hải các nước lân bang" và khẳng định "hoàn toàn phủ nhận chủ quyền TQ trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa". LKG cũng vạch rõ "nhà cầm quyền CSVN đã khiếp nhược không dám công bố rộng rãi và phản kháng đúng mức các hành động xâm lăng của CS đàn anh!".

Trong phần cuối, viện dẫn lý do "Bắc Kinh đã thiếu hẳn tinh thần hiếu hoà, ý chí đoàn kết, thái độ ngay thẳng, và tinh thần tôn trọng công lý, những yếu tố căn bản của các kỳ Thế Vận Hội", Thư ngỏ long trọng kêu gọi dân chúng toàn thế giới hãy TÁY CHAY THỂ VẬN HỘI BẮC KINH 2008".

Được biết, New York Times, ấn hành hơn 1 triệu số mỗi ngày ngay tại New York, nơi đặt trụ sở LHQ, là nhật báo có ảnh hưởng hàng đầu đối với giới ngoại giao quốc tế.

Cộng Đồng Người Việt Kêu Gọi Tẩy Chay Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008 Thư Ngỏ

Kính gửi:

- Ông Tổng Thư Ký LHQ
- Quý vị Nguyên Thủ Các Quốc Gia
- Dân chúng toàn thế giới

Ngày 2 tháng 12 năm 2007, nhà cầm quyền CS Trung Quốc đã tự hợp thức hóa việc lấn chiếm hai

quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam khi tuyên bố thành lập thành phố Tam Sa thuộc tỉnh Hải Nam để quản trị các quần đảo này. Quyết định này là điểm kết của một chuỗi các hành động ngang ngược trong việc chiếm cứ các hải đảo của Việt Nam, gồm:

- Ngày 19 tháng Giêng năm 1974, dùng hải quân cưỡng chiếm toàn bộ quần đảo Hoàng Sa;

- Ngày 14 tháng Ba năm 1988, tiếp tục dùng hải quân đánh chiếm một số đảo thuộc quần đảo Trường Sa;

- Ngày 14 tháng Tư năm 1988, tuyên bố sát nhập hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa vào tỉnh Hải Nam.

Cùng với việc đàn áp dã man những người Tây Tạng đòi tự do, các hành động xâm lăng trắng trợn trên đã làm lộ rõ bộ mặt bá quyền của nhà cầm quyền Bắc Kinh, dùng vũ lực xâm chiếm đất đai của nước lân bang, bất chấp đến các chứng tích lịch sử qua đó, các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc chủ quyền của VN từ hơn 300 năm nay. Các hành động bạo ngược này cũng đã vi phạm trắng trợn điều 2 đoạn 4 của Hiến chương Liên Hiệp Quốc, theo đó một thành viên của Liên Hiệp Quốc không được quyền dùng vũ lực hay bất cứ một hình thức nào khác, xâm phạm độc lập và toàn vẹn lãnh thổ của nước khác. Và việc lấn chiếm phi pháp này chắc chắn tạo ra bất ổn trong khu vực Đông và Đông Nam Á Châu.

Đáng lên án hơn nữa là việc nhà cầm quyền CSVN đã khiếp nhược không dám công bố rộng rãi và phản kháng đúng mức các hành động xâm lăng ngang ngược kể trên của nước CS đàn anh!

Trước những sự kiện trên, chúng tôi, những người Việt khắp nơi trên thế giới:

- Cực lực tố cáo chủ nghĩa bá quyền của Trung Quốc, thể hiện cụ thể và thô bạo qua việc dùng vũ lực cưỡng chiếm lãnh thổ và lãnh hải các nước lân bang;

- Mạnh mẽ lên án Trung Cộng chiếm cứ và đang đàn áp dã man nhân dân Tây Tạng;

- Hoàn toàn phủ nhận chủ quyền Trung Hoa trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa;

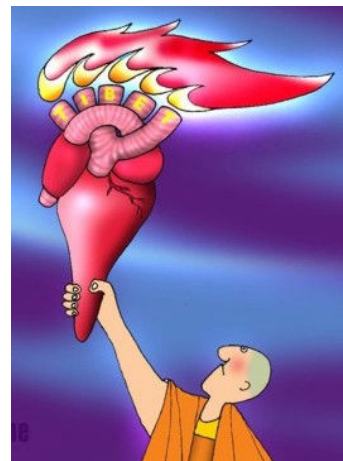
- Long trọng kêu gọi Liên Hiệp Quốc và các quốc gia yêu chuộng hoà bình và công lý làm mọi cách để Trung Quốc hoàn trả hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa lại cho Việt Nam.

Cùng với việc làm ngơ trước tình trạng diệt chủng tại Daphur, tiếp tục ủng hộ chế độ độc tài quân phiệt tại Miến Điện, và nhất là ngang nhiên tước đoạt nhân quyền của chính dân chúng nước mình, v.v..., hành động xâm chiếm hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam cũng như chiếm cứ và đàn áp dã man nhân dân Tây Tạng hiện nay đã chứng tỏ rõ ràng CS Trung Quốc không xứng đáng để tổ chức Thế Vận Hội 2008. Bắc Kinh đã thiếu hẳn tinh thần hiếu hoà, ý chí đoàn kết, thái độ ngay thẳng, và tinh thần tôn trọng công lý, những yếu tố căn bản của các kỳ Thế Vận Hội.

Vì vậy, chúng tôi long trọng kêu gọi dân chúng toàn thế giới hãy TÁY CHAY THỂ VẬN HỘI BẮC KINH 2008

CỘNG ĐỒNG NGƯỜI VIỆT HẢI NGOẠI

Danh sách liệt kê trong website:
<http://www.acallfordemocracy.org/>

GIÁC THƯ SỐ 2

gởi Thủ Tướng CSVN

.....**Lê Công Cầu 03-04-2008**.....

VỤ TRƯỞNG GIA ĐÌNH PHẬT TỬ
VỤ GIA ĐÌNH PHẬT TỬ VIỆT NAM
Kính gửi :

Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ
Tướng Nước Cộng Hòa XHCNVN.

Trích yếu: MỘT SỰ THẬT
KHÔNG THỂ CHỐI CẢI

Kính thưa Ông

Hôm nay 3-4-2008, tôi tháp tùng
Hòa Thượng Thích Thiện Hạnh,
Chánh Thư Ký Viện Tăng Thống
kiêm Phó Viện Trưởng Viện Hóa Đạo
Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống
Nhất, Hòa Thượng Thích Như Đạt
Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Tăng Sự,
Thượng Tọa Thích Chơn Niệm, Phó
Đại Diện GHPGVNTN Tỉnh Thừa
Thiên Huế đi Quảng Trị thăm Chùa
Phước Huệ và Đại Đức Thích Từ
Giáo Chánh Đại Diện GHPGVNTN
Tỉnh Quảng Trị vừa bị Chính Quyền
đàn áp hôm 1-4-2008. Cùng đi có Quý
Thầy thuộc Chùa Long Quang, Chùa
Bảo Quang và Anh Hoàng Như Đạo,
Phó Trưởng Ban Hướng Dẫn GDPT
Thừa Thiên.

Trên đồng đồ nát do Chính Quyền
đập phá nhà kho và nhà bếp Chùa
Phước Huệ, là bức tường của Chính
Quyền mới xây lên để ngăn cách
Chùa Phước Huệ với khu đất vừa bị
cưỡng chiếm. Với chiều rộng 6m và
dài 45m, khu đất chùa này đã về tay
C.Quyền, cùng chung số phận với
bao nhiêu tài sản của GHPGVN TN
đã bị chiếm đoạt trong 3 thập kỷ qua.

Ra đón chúng tôi, các điệu Chùa
Phước Huệ chưa hết bàng hoàng, có
điệu đưa cổ cho chúng tôi xem nơi đã
bị công an bóp họng, có điệu đưa cổ
cho chúng tôi xem nơi bị Công An dí
dao uy hiếp. Nét mặt ngây thơ của
các điệu chứa đầy uất ức và tủi nhục.
Nhất là thân mẫu của Thầy Từ Giáo
vừa ôm ngực vừa thuật lại cho chúng
tôi nghe đã bị công an lôi lên xe chở
đi, nhưng khi nhìn Thầy Từ Giáo
quần quai dưới những bàn tay lực
lượng của ba bốn công an đang đè
Thầy giữa sân "tui la làng thì bị công
an dùng tay bịt miệng lại". Ra đón
chúng tôi còn có một số đạo hữu đã
mục kích cuộc đàn áp này.

Thưa Thủ Tướng

Qua việc báo trình của tăng chúng
chùa Phước Huệ lên nhị vị Hòa
Thượng cũng như nắm thực tế tại
hiện trường, chúng tôi nhận định

rằng: Sự thật không phải dừng lại ở
việc cưỡng chiếm mảnh đất chùa
mẫu mớ kia, mà sự thật ở đây là
chính quyền và công an đã lợi dụng
việc cưỡng chiếm mảnh đất kia để
triệt hạ Phật Giáo, triệt hạ GHPG
VNTN và cưỡng đoạt tài sản của nhà
chùa. Bởi vì:

- Hơn 300 công an và chính quyền
Tỉnh Quảng Trị bao vây quanh Chùa
Phước Huệ, nội bắt xuất ngoại bắt
nhập, sau đó họ ngang nhiên dùng
bạo lực khống chế Tăng chúng, leo
lên cổng chùa triệt hạ bằng hiệu
"Chùa Phước Huệ" cùng 2 lá cờ Phật
Giáo và 1 pho tượng Đức Phật Đản
Sanh đem xuống vất vào một góc,
trong khi cổng chùa cách xa khu đất
cưỡng chế gần 10 mét và không liên
quan gì đến khu đất bị cưỡng chế cả.

Đây là một hành động bất chấp
pháp luật không chỉ nhằm triệt phá
một cơ sở của GHPGVNTN, mà còn
xúc phạm đến danh dự của Phật Giáo
nói chung, bởi vì cái băng hiệu Chùa
Phước Huệ kia đâu có ghi là của
riêng GHPGVNTN mà là danh tánh
một ngôi chùa của Phật Giáo Dân
Tộc, nơi đó Ban Đại Diện GHPG
VNTN Tỉnh Quảng Trị đang sinh hoạt.
Lá cờ Phật Giáo và Tượng Đức Phật
Đản Sanh kia cũng đâu phải là của
riêng GHPGVNTN mà là một biểu
tượng của Cộng Đồng Phật Giáo Việt
Nam và cả Thế Giới. Cho nên việc
triệt hạ băng hiệu Chùa Phước Huệ,
triệt hạ cờ Phật Giáo và Tượng Đản
sinh là xúc phạm đến Danh Dự của
Phật Giáo nói chung chứ không riêng
gì GHPGVNTN. Đây là sự vi phạm tự
do Tôn Giáo không thể chối cãi.

- Hơn 300 công an và chính quyền
Tỉnh Quảng Trị bao vây quanh chùa
Phước Huệ, nội bắt xuất ngoại bắt
nhập, họ ngang nhiên đè Thầy Từ
Giáo xuống giữa sân, lừa tăng chúng
vào trong phòng bóp cổ và dùng dao
để khống chế, rồi ngang nhiên leo
tường đột nhập vào phòng ngủ và
phòng làm việc của Thầy để lục soát
và lấy đi 83 triệu đồng của đạo hữu
cúng dường để làm sân chùa và hồ
sen. Lấy đi 1300 USD của đạo hữu
cúng dường làm Tượng Đức Quán
Thế Âm trên hồ bán nguyệt. Uy hiếp
các điệu để lấy máy vi tính, điện
thoại, máy ảnh và tàn bạo nhất là
đoạt luôn cả tiền ăn của Tăng Chúng

do thân mẫu Thầy Từ Giáo cất giữ.
Tiền bạc, tài sản này là do thập
phương tín thí cúng dường, đâu phải
do mảnh đất kia đẻ ra. Nó có liên
quan gì đến việc cưỡng chế khu đất
kia đâu.

Nếu đây là hành động của bọn
cướp giữa ban ngày thì chúng tôi
không trách. Nhưng đây là hành động
của CQ và Công An Tỉnh Quảng Trị.
Chính Quyền mà lại xem thường
phép nước, chà đạp lên luật pháp,vi
phạm thô bạo nhân phẩm và quyền
sống con người thì cần phải trừng trị
nghiêm khắc hơn cả bọn cướp giữa
ban ngày. Đây là sự vi phạm nhân
quyền thô bạo không thể chối cãi.

oOo

Nhân cuộc đàn áp phi nhân này,
tôi xin nêu hai điều quan trọng, xin
Thủ Tướng lưu ý:

- Điều thứ nhất: Thưa Thủ Tướng,
đi đâu Thủ Tướng cũng tuyên bố Việt
Nam không vi phạm Tự Do Tôn Giáo,
không vi phạm Nhân Quyền. Nhưng
việc vi phạm thô bạo tự do Tôn Giáo
và Nhân Quyền đã xảy ra khắp nơi
trên đất nước Việt Nam trong quá
trình xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa, mà
gần đây nhất là việc triệt phá danh dự
và uy tín của Hòa Thượng Viện
Trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN
Thích Quảng Độ cũng như việc vây
khốn để triệt tiêu quyền sống của Hòa
Thượng Chánh Thư Ký Viện Tăng
Thống Thích Thiện Hạnh với mục
đích làm tan rã GHPGVNTN, thể
nhưng Quý Ngài vẫn uy nghi tồn tại
trong lòng Phật Giáo Đồ Việt Nam.
Thế là chiến lược đánh GHPGVNTN
từ trên xuống bắt thành, nên Chính
Quyền lại mở chiến dịch đánh từ dưới
lên trên. Và kể từ đó các Huynh
Trưởng Gia Đình Phật Tử trực thuộc
GHPGVNTN chúng tôi là nạn nhân
thường trực của chiến dịch khủng bố
này. Chính Quyền đã dùng kế sách
lấy người thân đánh người thân,
thường xuyên đe dọa công ăn việc
làm để áp đảo tinh thần những người
trong gia đình, làm cho gia đình bất
hòa để gây áp lực với Huynh Trưởng,
buộc Huynh Trưởng nghỉ sinh hoạt
với GHPGVNTN để cho gia đình
được yên ổn làm ăn.

Trước kế sách thâm độc ấy, Hòa
Thượng Chánh Thư Ký Viện Tăng
Thống kiêm Phó Viện Trưởng Viện
Hóa Đạo GHPGVNTN đã nhiều lần
gởi thư cho Chính Phủ tố cáo việc vi
phạm tự do Tôn Giáo, vi phạm quyền
sống con người của Công An và
Chính Quyền các địa phương. Bản
thân tôi cũng đã gởi Giác Thư số 1
lên Thủ Tướng nêu rõ việc Chính
Quyền Nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ
Nghĩa Việt Nam đang vi phạm trắng

trộn Hiến Pháp Nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam. Nhưng lạ lùng thay, Bộ Công An lại chuyển ngược hồ sơ về cho Công An địa phương giải quyết. Qua việc này, Bộ Công An đã biến Công An địa phương từ thủ phạm của sự đàn áp, bị chúng tôi tố cáo, lại trở thành quan tòa phán xét lại người tố cáo mình.

* Sự hà hơi tiếp sức này đã làm cho Công An Tỉnh Thừa Thiên Huế mạnh tay hơn nữa trong việc khủng bố Huynh Trường GDPT, mà việc mời 2 Huynh Trường thuộc Ban Hướng Dẫn GDPT Thừa Thiên là Ngô Đức Tiến và Nguyễn Đức Thủy ngày 18-3-2008 vừa qua đến trụ sở Chính Quyền làm việc là một điển hình. Tại đây, với luận điệu cố hữu là cáo buộc GHPGVNTN bắt hợp pháp, ai tham gia GHPGVNTN là vi phạm pháp luật, buộc hai Huynh Trường phải làm giấy cam kết từ bỏ GHPGVNTN nếu không sẽ bị trừng trị. Các Huynh trường chúng tôi đã trả lời với Chính Quyền rằng: "Chúng tôi tham gia GHPGVNTN là một sự tự nguyện, và nếu vì một lý do nào đó phải rời khỏi GHPGVNTN cũng là một sự tự nguyện. Khi vào không ai buộc chúng tôi phải cam kết thì khi ra cũng không ai có quyền buộc chúng tôi phải cam kết cả."

* Sự hà hơi tiếp sức này cũng đã tạo sức mạnh cho Chính Quyền và Công An Tỉnh Quảng Trị tự do đàn áp Chùa Phước Huệ và Đại Đức Thích Từ Giáo một cách phi pháp, chẳng cần biên bản, chẳng cần nhân chứng, nhằm phi tang việc làm mờ ám của CQ trong việc khủng bố tinh thần tăng chúng và cướp đoạt tài sản của chùa.

- Điều thứ hai: Đại Lễ Phật Đản Phật lịch 2552 đã gần kề. Ngày Đản Sanh của Đức Thích Ca Mâu Ni năm nay tại Việt Nam mang một ý nghĩa thật đặc biệt, đó là Đản Cọng Sản Việt Nam và Chính Phủ Nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam đang cai tổ chức Đại Lễ Phật Đản 2008 của Liên Hiệp Quốc. Sự kiện hy hữu này chứng minh rằng những người Cộng Sản Việt Nam đang trở về với Tôn Giáo. Sở dĩ tôi dùng chữ trở về vì đã là người Việt Nam thì ai cũng có tôn giáo cả. Những người Cộng Sản hiện nay đã từ bỏ tôn giáo để phục vụ Chủ Nghĩa Xã Hội, đã xem Tôn Giáo như kẻ thù của chủ nghĩa Duy Vật, nhưng chắc chắn cha mẹ nhiều đời đều có tôn giáo, vì tôn giáo đã thấm nhuần trong lòng dân tộc trên bốn ngàn năm văn hiến. Cho nên Đản Cọng Sản tổ chức Đại Lễ Phật Đản Liên Hiệp Quốc 2008 là sự trở về với tinh thần Dân Tộc, trở về

với nếp sống Tổ Tông. Đó là một phúc đức lớn cho dân tộc Việt Nam.

Nhưng Thừa Thủ Tướng
- Sở dĩ Liên Hiệp Quốc tổ chức Đại Lễ Phật Đản hằng năm để tôn vinh Đức Phật vì Liên Hiệp Quốc đã tin tưởng vào Giáo Lý Từ Bi Cứu Khổ của Ngài, tin tưởng vào sứ mệnh Hòa Bình của Phật Giáo trong cuộc tương tàn tương sát của nhân loại hiện nay.
- Noi gương Liên Hiệp Quốc, Đảng và Nhà Nước Việt Nam cũng đang tôn vinh Đức Phật, nghĩa là đang tin vào Đức Phật. Mà tin vào Đức Phật thì phải thể hiện tinh thần Từ Bi và Bình Đẳng của Ngài, nghĩa là phải chấm dứt những hành động trái với Từ Bi và Bình Đẳng, tức là phải chấm dứt những hành động đàn áp Tôn Giáo, chà đạp Nhân Quyền như chúng tôi đã nêu trên. Trả lại pháp lý, danh dự và tài sản cho các cá nhân và tổ chức bị đàn áp, nhất là đối với GHPGVNTN chúng tôi. Đó mới thật sự là tin vào Đức Phật để tôn vinh Đức Phật.

- Đảng và Nhà Nước Việt Nam đang tôn vinh Đức Phật, nhưng nếu vẫn tiếp tục dùng bạo lực để đàn áp Tôn Giáo, chà đạp Nhân Quyền như chúng tôi nêu trên, nghĩa là đi ngược lại tinh thần Từ Bi và Bình Đẳng của Đức Phật, dùng hào quang của Đức Phật để che đậy những hành động phi nhân thì đó không phải là tôn vinh Đức Phật mà phi báng Đức Phật vậy.

Nhân ngày Đại Lễ Phật Đản 2508 của Liên Hiệp Quốc tổ chức tại Việt Nam, Thủ Tướng có dịp đối mặt với Đức Như Lai. Trước đấng Như Thật, xin Thủ Tướng hãy chứng minh lời tuyên bố của Thủ Tướng là Như Thật.

Trần trọng kính chào Thủ Tướng.

*Phật Lịch 2551. Giác Minh,
Ngày 3 tháng 4 năm 2008
VỤ TRƯỞNG GD PHẬT TỬ
VỤ GIA ĐÌNH PHẬT TỬ VN
LỄ CÔNG CẦU*

bị giam cầm tại nhà tù K2 - Z30 A ở Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai.

Giáo Hội Hòa Hảo Trung Ương cho biết là tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm đã tuyệt thực từ 40 ngày nay và tình trạng sức khỏe của ông rất đáng ngại. Phóng viên Đỗ Hiếu của Ban Việt Ngữ chúng tôi liên lạc về An Giang, được gặp người em ruột của ông và một đồng đạo khác để ghi nhận thêm chi tiết tường trình cùng quý thánh giá.

Kiệt sức trong nhà tù

Đỗ Hiếu : *Đài Á Châu Tự Do xin chào ông Võ Văn Diêm và xin ông cho quý thánh giá đang nghe chương trình hôm nay được biết về tình trạng sức khỏe của anh ông là tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm, mà qua bản tin do Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Trung Ương mới phổ biến thì tu sĩ Liêm đang trong tình trạng hết sức ngặt nghèo.*

Ông Võ Văn Diêm : Chuyến đi rồi thăm anh Năm tui ngày 9 tháng 3, anh Năm tui tuyệt thực tới nay. Ông đang nguy kịch. Không biết sống chết ra sao. Tui cũng nhờ chánh quyền ở Hà Nội can thiệp về cái vụ này. Hôm rày tui cũng chưa có nghe tin tức gì hết. Anh Năm tui ảnh nói mấy hôm trước chánh quyền ở An Giang ra mời ảnh làm việc.

Trong buổi làm việc đó có sự trao đổi là nói anh Năm tui rằng "Anh phải nhận tội, nhà nước sẽ khoan hồng, với điều kiện sẽ thưởng anh 1 triệu đồng". Anh tui nói là anh tui đâu có tội mà nhà nước lại ban thưởng.

Tu sĩ Hòa Hảo

Võ Văn Thanh Liêm tuyệt thực phản đối CSVN đàn áp tù nhân

Đỗ Hiếu, phóng viên đài RFA 22-04-08

Tu sĩ Phật Giáo Hòa Hảo Võ Văn Thanh Liêm, trụ trì chùa Quang Minh, ở huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, người từng tham gia đấu tranh đòi tự do tôn giáo cùng với hàng chục đồng đạo khác, đang

Trong khi chánh quyền nói ít bữa mới ra về thì không biết lý do nào mà trường trại giam lại buộc anh tôi phải đi lao động và về nằm có 2 tác à. Rồi anh Năm tui nói nếu lao động như vậy thì có thể chết, thành ra ảnh quyết tuyệt thực.

Chẳng thà tuyệt thực chết để có cái tiếng là kêu oan. Thành ra từ ngày 9 tháng 3 tới nay có lẽ anh Năm tui bệnh đang nguy kịch. Hôm rày không biết còn sống hay là chết.

Đỗ Hiếu : Ông có xin phép đặc biệt để được thăm nuôi tu sĩ Liêm trong hoàn cảnh khó khăn này không? Và lần gặp mặt nhau trước đây, sức khỏe của ông Liêm ra sao?

Ông Võ Văn Diêm : Theo trường trại giam cho biết thì một tháng mới đi thăm một lần, thành ra trong lúc đang tuyệt thực này tui cũng mới đi thăm đây nên không thể đi thăm được, và tui cũng có yêu cầu với cô Thanh ở Sứ quán thành phố can thiệp cho tui được đi thăm, mà sao mấy bữa rày cũng im re, không có trả lời là được hay là không.

Lúc này trong gia đình anh em tui cũng lo lắm là không biết anh tui bây giờ, hiện giờ ở ngoài ra sao. Anh phải lên tiếng kịp thời cho nhà nước VN can thiệp về vụ này, chớ anh tui ở ngoài đang nguy kịch lắm à, nguy kịch hơn tháng nay à!

Lần chót (thăm nuôi) thấy sức khỏe anh tui khi rắng đi ra thấy gượng gạo lắm, có lẽ đây nhẹ là té ngay. Mà anh nói giọng run lắm. Lúc đó anh nói là anh tuyệt thực 29 ngày rồi, bây giờ tính ra cũng gần một tháng rưỡi rồi. Mà anh thấy đó, sức nóng ngoài Đồng Nai, ở Z30A tui đến thăm vào buổi trưa, tui đứng ở ngoài mà còn chịu không nổi, tui muốn ngộp thở.

Vậy mà bắt buộc anh Năm tui tuổi trên 60, năm nay là đã 68 tuổi rồi, phải đi lao động, mà về lại cho nằm có 2 tá, thì anh Năm tui có thể chết thôi. Thành ra anh Năm tui quyết tình tuyệt thực, là chắc thế nào anh cũng phải chết.

Anh tui tu hồi 14 tuổi tới bây giờ, không có tham gia một tổ chức nào, chỉ biết thuần túy tu hành theo tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo do Thầy tui chỉ dạy, mà ngày nay chánh quyền ở địa phương đã bắt đưa ra thụ án oan, không có toà án gì, lại bắt anh tui không có thân nhân và gia đình không ai đến được.

Lúc đó bà già tui còn đi đến mà chánh quyền còn lại cản ngăn làm bà già tui té, tới bây giờ vẫn còn

mang cái bệnh bất tỉnh tâm thần. Xin nhờ anh lên tiếng giùm để cứu kịp cho anh tui.

Đỗ Hiếu : Xin cầu chúc tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm sớm vượt qua hoàn cảnh nguy nan hiện giờ. Và trước khi tạm biệt thì anh có điều gì muốn nhắn gửi thêm qua đài ACTD hay không?

Ông Võ Văn Diêm : Tôi ở ấp Long Hoà 2, xã Long Điền A, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, có cả gia đình đang nghe cái tin của anh hồi em đó. Tôi cũng có đôi lời gửi đến Đài Á Châu Tự Do, tôi thay mặt đồng đạo tín hữu và anh em trong gia đình được loan cái tin này cho mọi người nghe hầu mong cứu kịp anh Năm tui. Xin cảm ơn nhiều lắm.

Kêu gọi công luận can thiệp

Tiếp tục câu chuyện với một đồng đạo Phật Giáo Hòa Hảo khác là ông Nguyễn Văn Lúa cũng bày tỏ mới lo âu cho tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm, ông kêu gọi công luận mạnh mẽ lên tiếng để can thiệp cho ông Liêm:

Ông Nguyễn Văn Lúa : Ông năm nay là 68 tuổi rồi, tức sanh năm 1940, mà theo quy định của người ở tù trên 60 tuổi là không có lao động, giờ họ buộc (ông Võ Văn Thanh Liêm) phải lao động, thành ra ông không lao động nên họ dồn ép ông vào chỗ nhỏ khoai.

Vì vậy ông bắt đầu tuyệt thực từ ngày đó, tức ngày 9 tháng 3 tới bây giờ. Đến khi gia đình ngày 21-3-2008 có đi thăm nuôi một lần thì ông đã tuyệt thực rồi. Nhưng kỳ này cán bộ ở trại giam giới hạn sự gửi đồ thăm nuôi có 5 ký thôi.

Hồi trước giờ thì gia đình thăm nuôi thường thường, trên 2 tháng đi thăm một lần, tất cả đồ ăn thì trên 30 ký đối với ông. Bởi vì ông không có giữ tiền, không cần tiền, thành ra phải gửi đồ ăn nhiều đặn ông ăn trong thời gian trên 2 tháng. Nhưng kỳ này họ giới hạn có 5 ký nên ông nói "Thôi! Tôi đã tuyệt thực rồi. Thôi, đem về đi".

Tôi thấy rằng tình hình bây giờ là trên 40 ngày rồi mà vẫn còn tuyệt thực, thì gần đây nhứt là ngày 13-4-2008 Võ Văn Diêm cũng như mẹ của Võ Văn Bửu đi thăm thì dò la

tin tức mới được biết là cái ngày 13-4-2008 Võ Văn Bửu nói rằng mấy ngày rày không thấy bóng dáng Võ Văn Thanh Liêm nữa, tức là ông tuyệt thực ông đi không có nổi nữa.

Ông nằm tại chỗ trong phòng chớ không đi tới lui nữa. Những lời tôi nói đây là do gia đình thuật lại, tức là người thân đi thăm Võ Văn Bửu thuật lại.

Cho nên tôi mong rằng Quý vị ở trong và ngoài nước, các cơ quan truyền thông thế giới nên đặc biệt quan tâm vấn đề ông Võ Văn Thanh Liêm. Họ chèn ép đối với một nhà tu hành vào bước đường cùng phải tuyệt thực. Nhất là đối với người quá tuổi lao động mà họ còn buộc phải lao động thì đó là việc quá đáng.

Đỗ Hiếu : Xin cảm ơn ông Võ Văn Diêm và ông Nguyễn Văn Lúa đã dành cho Ban Việt Ngữ chúng tôi cuộc trao đổi hôm nay.

TỰ DO NGÔN LUẬN

**Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng**

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

deus_caritas@yahoo.ca

**Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:**

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

**Trang mạng chính
thức của Khối 8406**

**[http://khoid8406vn.
blogspot.com](http://khoid8406vn.blogspot.com)**

Tu viện dòng hánh Phaolô tại Vĩnh Long bị Nhà nước chiếm làm khách sạn

Viet Catholic News 20-04-2008

Tại Việt Nam, xảy ra liên tiếp những vụ người dân thấp cổ bé miệng lên tiếng đòi chính quyền tôn trọng tài sản của nhân dân, không được lợi dụng kẽ hở của luật pháp và quyền lực có trong tay để chèn ép người dân, xâm phạm tài sản (nhà cửa, đất đai) hợp pháp bao đời nay của các gia đình, đoàn thể, đặc biệt của Giáo Hội, Dòng tu...

Tiếp nối những tin tức về các sự kiện Dòng Chúa Cứu thế (Hà Nội, Nha Trang, Đà Lạt...), Dòng Nữ tử Bác ái Vinh Sơn (Sài Gòn), nay sự kiện các nữ tu Dòng Thánh Phaolô tại Vĩnh Long (thuộc Tỉnh dòng Phaolô Mỹ Tho) đòi lại tài sản đã bị chiếm đoạt, danh dự đã bị vu khống từng được nhiều người trong nước biết đến, nay đã đến lúc cần phải được đưa ra trước dư luận quốc tế.

Dư luận thấy rằng, sau một thời gian dài đấu tranh trong khuôn khổ XIN-CHO, làm đơn XIN chính quyền giải quyết CHO được lấy lý cơ sở tu viện ở Vĩnh Long đã bị... chính quyền cưỡng đoạt bằng sức mạnh và thủ đoạn của kẻ có quyền, các nữ tu hoàn toàn bị o ép, vì lẽ đó những người quan tâm đến tình hình sinh hoạt tôn giáo tại VN không thể không lên tiếng bênh vực các nữ tu.

Dòng Thánh Phaolô – Hơn một thế kỷ phục vụ tại mảnh đất Miền Tây Lục Tỉnh

Năm 1860, theo yêu cầu của Đức Cha D. Lefèbre, hai nữ tu dòng Thánh Phaolô đặt chân lên đất Việt Nam với nhiệm vụ săn sóc trẻ em mồ côi tại Viện Thánh Nhi ở Sài Gòn.

Năm 1861, nữ tu Benjamin được bổ nhiệm làm bề trên miền Viễn Đông. Ngay trong năm 1861, dòng đến phục vụ tại Bệnh viện Biên Hòa và Mỹ Tho.

Các nữ tu Phaolô ở Mỹ Tho nhanh chóng tỏa đi khắp miền Lục tỉnh với nhiệm vụ giáo dục trẻ em, chăm sóc bệnh nhân, giúp đỡ những người bất hạnh, đặc biệt những người bị lãng quên.

Các nữ tu dòng Thánh Phaolô đã đến Vĩnh Long năm 1871. Tại Vĩnh Long, Dòng thánh Phaolô đã hiện diện qua những hoạt động bác ái theo tôn chỉ của Hội Dòng. Năm 1874, các nữ tu đã mua được một miếng đất

làm tu viện. Cơ sở này tọa lạc ở số 3 Nguyễn Trường Tộ (nay là số 3 Tô Thị Huỳnh), thị xã Vĩnh Long, tỉnh Vĩnh Long.

Cơ sở tu viện Dòng Thánh Phaolô Vĩnh Long là địa chỉ quen thuộc đối với nhiều thế hệ người dân thị xã Vĩnh Long trong suốt hơn một thế kỷ.

Mọi người đều biết đó là một tu viện của các nữ tu Công giáo, là nơi làm việc bác ái xã hội (nuôi dạy trẻ mồ côi, chăm sóc người bất hạnh...).

Thế nhưng, sau 1975, chính quyền tỉnh Cửu Long (tên hành chánh lúc đó của tỉnh Vĩnh Long hiện nay) lại cố tình không biết những hoạt động bác ái và cuộc sống tu trì của các nữ tu.

Ngày 07-09-1977 chính quyền tỉnh Cửu Long ra tay bắt bớ, giam cầm các nữ tu và tịch thu tu viện.

Ngày 07-09-1977, ngày tai họa giáng xuống các nữ tu Dòng Thánh Phaolô tại Vĩnh Long. Cuộc sống tu trì của các nữ tu Dòng thánh Phaolô tại tu viện trên đột nhiên bị xáo trộn bởi sự kiện 07-09-1977.

Ngày 07-09-1977, Công an thị xã Vĩnh Long vô cớ đột nhập vào tu viện Dòng Thánh Phaolô tại số 3 Nguyễn Trường Tộ (nay là số 3 Tô Thị Huỳnh), phường 1, thị xã Vĩnh Long, tỉnh Vĩnh Long.

Khi đã hoàn thành việc bao vây và kiểm soát tu viện, Công an tuyên bố kiểm kê tài sản, giải tán các em cô nhi khuyết tật, tịch thu toàn bộ tài sản của tu viện, bắt tất cả các nữ tu, giam mỗi nữ tu biệt lập trong một phòng học của trường Thánh Bảo Lộc!

Một tháng sau (tháng 10-1977), Công an thả 17 nữ tu, buộc về nguyên quán. Nữ tu phụ trách tu viện, Lê Thị Trạch, bị đưa về đồn Công an, bị giam nơi đây 2 tháng. Sau đó buộc chị phải về cư trú tại nhà Giám Tỉnh Dòng Thánh Phaolô, 14 Hùng Vương, thành phố Mỹ Tho, Tiền Giang.

Thế là, sau khi bị bắt giam, các nữ tu Dòng Thánh Phaolô - những công dân Việt Nam, mặc dù không hề vi phạm bất cứ một điều khoản nào trong luật pháp nào của Nhà nước Việt Nam - đã bị đuổi ra khỏi tu viện, nơi cư trú hợp pháp của mình, mà không hề được xét xử tại Tòa án, và tất nhiên đã không hề nhận được một

văn bản pháp luật nào tuyên bố các nữ tu vi phạm pháp luật để đáng bị "trừng trị" một cách nặng nề:

- Tài sản nhà dòng bị tịch thu. Tu viện bị xóa sổ.

- Các nữ tu bị Công an giam cầm và bị Chính quyền ngăn cản không cho tiếp tục tu hành.

Sáu năm gửi đơn khiếu nại lên các cấp chính quyền, sáu năm bị từ chối thẳng thừng, chính quyền đưa ra những lý do vu vơ, vu khống

Sau 25 năm (đúng ¼ thế kỷ) sống trong im lặng, cam chịu nổi bất công, sự phi lý và thực trạng phi pháp, các nữ tu Dòng Thánh Phaolô Vĩnh Long (thuộc tỉnh dòng Mỹ Tho) bắt đầu lên tiếng đòi trả lại tài sản và khôi phục danh dự.

Lên tiếng XIN lại tài sản của Nhà Dòng trong khuôn khổ được Nhà Nước CHO phép. Các nữ tu làm đơn gửi các cấp chính quyền, từ địa phương đến trung ương, từ Vĩnh Long đến Hà Nội, từ cấp tỉnh (UBND tỉnh) đến cấp chính phủ (Bộ Tài nguyên Môi trường, Bộ Xây dựng).

Các nữ tu lại chạy đến các đoàn thể quần chúng được Nhà Nước thành lập và hoạt động trong khuôn khổ pháp luật của Nhà nước CHXHCN Việt Nam: Mặt trận Tổ Quốc, Ủy ban Đoàn kết Công giáo...

Lại còn nhờ báo chí trong nước hỗ trợ. Cũng xin các vị có tên tuổi và uy tín lên tiếng nói (Đức Cha Tôma Nguyễn Văn Tân, Giám mục Vĩnh Long, các linh mục Huỳnh Công Minh, Thiện Cẩm, luật sư Nguyễn Văn Phương). Các nhà báo Nguyễn Thanh Long, Khổng Thành Ngọc, Lâm Võ Hoàng... thấy sự thật về cảnh bất công mà các nữ tu phải chịu trong 25 năm, cũng đã vào cuộc, viết bài ủng hộ cuộc khiếu nại.

Biết bao đơn từ được gửi đi liên tục, không mệt mỏi, kéo dài suốt sáu năm, từ tháng 11-2002 đến nay (2008). Rất nhiều bài báo đăng trên CG và DT phân tích sự kiện, đề nghị chính quyền giải quyết khiếu nại của các nữ tu.

Nhưng các cấp chính quyền đã không giải quyết một cách thỏa đáng. Tỉnh Vĩnh Long phán quyết: Việc tịch thu tài sản là đúng chủ trương của Nhà Nước đối với các cơ sở tôn giáo.

Tỉnh Vĩnh Long khẳng định: (trích nguyên văn đoạn đầu tiên của Quyết định 1958/QĐ.UBT ngày 06-07-1977 của UBND tỉnh Cửu Long về việc tịch thu Tu viện): "Xét vì cơ sở xã hội của 1 giòng (trích nguyên chính tả của văn bản!) tu ngoại quốc và xây cất nên do nguồn viện trợ ngoại bang, là nơi đào tạo lớp trẻ bất

hạnh trở thành lực lượng chống đối cách mạng giải phóng dân tộc của nhân dân Việt Nam”.

Quyết định trên được tỉnh Cửu Long soạn ra không biết vào lúc nào nhưng các nữ tu mãi 28 năm sau (ngày 27-08-2005) mới nhận được và lập tức nhận ra văn bản này gian trá từ nội dung đến hình thức.

Gian trá về nội dung: vụ cáo Nhà Dòng là một tổ chức phản động: “xây cất nên do nguồn viện trợ ngoại bang, là nơi đào tạo lớp trẻ bất hạnh trở thành lực lượng chống đối cách mạng giải phóng dân tộc của nhân dân Việt Nam” (sic).

Gian trá về hình thức: UBND tỉnh Vĩnh Long đương nhiệm đã có dấu hiệu gian trá khi can thiệp tùy tiện vào văn bản hành chính của chính quyền tiền nhiệm Cửu Long (ở phần cuối của Quyết định, có thể nhìn bằng mắt thường cũng thấy rõ nét chữ mới được UBND tỉnh Vĩnh Long thêm vào, khiến cho một văn bản mang hai tuồng chữ khác nhau, một tuồng chữ của máy đánh chữ xưa (machine à écrire), một tuồng chữ của máy vi tính hiện đại).

Ở cấp chính quyền trung ương, Bộ Tài nguyên Môi trường, Bộ Xây dựng cũng thẳng tay bác đơn khiếu nại. Sự việc không dừng lại ở đó. UBND tỉnh Vĩnh Long còn quyết định giao đất ở số 3 Tô Thị Huỳnh “đang có tranh chấp” này cho Công ty cổ phần Du lịch Sài Gòn - Vĩnh Long thuê trong 50 năm, để khai thác làm khách sạn 4 sao!

TU VIỆN BIẾN THÀNH KHÁCH SẠN ! NƠI TU HÀNH VÀ LÀM VIỆC THIỆN GIÚP MỌI NGƯỜI THÀNH CHON KINH DOANH LÀM GIÀU CHO MỘT SỐ NGƯỜI !

Sự việc sẽ đi về đâu? Trước sự kiên nhẫn của các nữ tu, nhưng đồng thời cũng lại đứng trước món lợi béo bở do hợp đồng kinh doanh với Cty du lịch Sài Gòn – Vĩnh Long đem lại, UBND tỉnh Vĩnh Long đã chọn giải pháp vừa đấm vừa xoa.

Đấm bằng những quyết định và những lời giải thích trích thượng và đầy tính chất vu khống (vu cho các nữ tu cái tội đào tạo lớp trẻ bất hạnh trở thành lực lượng chống đối cách mạng giải phóng dân tộc của nhân dân Việt Nam).

Đấm bằng Quyết định của Bộ Xây dựng không trả lại tài sản cho Dòng Thánh Phaolô: “Việc đòi lại nhà đất của Dòng Thánh Phaolô Mỹ Tho là không thể thực hiện” (Trích QĐ 88 của Bộ Xây Dựng ngày 18-01-2007).

Đấm rồi xoa. Xoa bằng hứa hẹn cấp cho một miếng đất ở ven thị xã và 1,5 tỉ đồng VN để xây lại tu viện.

Nhưng các nữ tu không thể bị mắc lừa trước chiêu bài “dễ dàng” của UBND tỉnh Vĩnh Long.

Bởi một lẽ đơn giản: Tu viện xưa ở đâu, nay phải trả về đó. Lời vu cáo xưa phải được nói lại cho rõ. Nói lại không chỉ bằng lời xin lỗi mà còn bằng sự sám hối. Sám hối bằng tôn trọng Sự thật và Lẽ phải..

Người Lục Tỉnh

Nhà Dòng nữ tu ở Vĩnh Long bị trưng thu, sẽ trở thành khách sạn 25-04-2008

Từ sau năm 1954 ở Miền Bắc và 1975 ở Miền Nam, nhiều cơ sở tôn giáo không còn được là chủ thể cho các hoạt động của họ như trước năm 1975. Bạo quyền Việt cộng Hà Nội hoặc trưng thu, hoặc mượn hay bằng những hình thức khác, cướp quyền sử dụng các cơ sở của giáo hội. Gần đây nhiều cơ sở được các Giáo hội yêu cầu trả lại để họ dùng vào mục đích tôn giáo, phục vụ xã hội. Một trường hợp mới được biết đến là cơ sở của Dòng Thánh Phaolô thuộc Giáo Hội Công Giáo tại thị xã Vĩnh Long.

Cơ sở của Dòng Thánh Phaolô tại số 3 Tô Thị Huỳnh, thị xã Vĩnh Long khu vực Đồng bằng Sông Cửu Long bị trưng thu đã gần 30 năm, nhưng nay mới nhận được quyết định cho biết lý do. Theo đó những nữ tu ở đó phải rời đi để cơ quan chức năng tiếp quản cơ sở. **Nữ Tu Trần Thị Phụng** trình bày: “**Cách đây 3 hôm** nhà nước trao cho chúng tôi **quyết định tịch thu cơ sở, tức là tịch thu cơ sở rồi 28 năm sau mới đưa quyết định**. Cái quyết định này ở phần đầu thì viết bằng máy đánh chữ của mình ngày xưa, còn mấy đoạn sau là viết bằng máy điện toán. Trên một quyết định mà có hai tuồng chữ khác nhau như vậy và không có chữ ký của một người nào cả. Trên bản sao đó để là Quyết Định 1585, nói rằng chúng tôi **nuôi cô nhi để chống phá cách mạng (!!!), coi như đó là một cái tội**”

Câu chuyện xảy ra cách đây hơn 30 năm ra sao? Người phụ trách Dòng lúc bấy giờ là nữ tu **Lê Thị Trạch**, nay đã ngoài 80 tuổi, và vẫn giúp các nữ tu khác trong **việc giữ trẻ** ở tại Kiên Giang, kể lại: “Đài phát thanh nhà nước nói là chúng tôi **có chửa vũ khí (!?!)**, nhưng mà thật ra thì đó là mấy cây súng (đồ chơi bằng nhựa) của mấy đứa bé, chứ còn tụi tui thì không có súng ống gì hết trơn.”

43 lần đơn xin giải quyết

Nữ tu Trần Thị Phụng cho biết về quá trình kiện tụng lâu nay như sau:

“Chúng tôi đã gửi đơn đi tất cả các nơi, các cơ quan ban ngành của nhà nước, từ năm 2002 cho tới bây giờ. Chúng tôi đã gửi như vậy là **43 lần**, cho đến giờ này là 43 lần đơn. Tất cả những hồ sơ mà 43 lần chúng tôi gửi đi thì đều gửi đến tất cả các ban ngành, từ trung ương cho đến địa phương. **Trung Ương** thì hồi năm rồi Trung Ương ra một quyết định. Trung Ương có nghĩa là **Bộ Xây Dựng** ra cái quyết định số 88 trả lời rằng trường hợp của chúng tôi là **không giải quyết**. Khiếu nại của chúng tôi là không giải quyết. **Vấn tất vậy thôi**, nhưng mà đến bù cho chúng tôi **3 công đất** và **1 tỷ rưỡi VNĐ**. Và cái miếng đất đó thì nhà nước không trả lại cho chúng tôi. Diện tích của miếng đất chúng tôi bị mất là **10.235 mét vuông**, miếng đất ở **trong thị xã** Vĩnh Long, **4 mặt tiền**. Bây giờ nhà nước đền bù cho chúng tôi một miếng 3 công đất ở **ven thị xã**.”

Giải thích của chính quyền

Theo quy định của nhà nước Việt Nam, ở **cấp tỉnh** thì **Sở Tài nguyên - Môi trường** là cơ quan chịu **trách nhiệm** về các vấn đề đất đai trong tỉnh. Một viên chức của Sở này nói về vụ việc cơ sở Dòng Thánh Phaolô, ở số 3 Tô Thị Huỳnh: “Cái này đã đến Ủy Ban rồi. Ủy Ban cũng đã tổ chức nhiều cuộc họp rồi. **Cái đó đã được giải quyết một phần nào rồi đó**”.

Một viên chức khác thì nói đến công tác quy hoạch đất đai trong tỉnh: “Quy hoạch là định hướng lâu dài mà, thành ra mình sẽ khoanh vùng để bố trí sử dụng cho mục đích nào mà có hiệu quả cao nhất. Cái tranh chấp đó tức là một yếu tố phụ thôi chứ **không có xem xét chính**”.

Vụ lợi trên đất trưng thu

Tuy nhiên theo nữ tu Lê Thị Trạch thì bản thân nhà dòng không đồng ý với việc sử dụng hiện nay là tiến hành **cho xây dựng một khách sạn** trên cơ sở bị trưng thu trước đây: “Thật ra cái nhà đó thì lúc trưng (nhà nước) **hứa là làm việc xã hội, xây bệnh viện nhi đồng**. Bây giờ mua bán để lấy tiền để mà **làm khu du lịch** thì nhà dòng chúng tôi không đồng ý”.

Nữ tu Trần Thị Phụng thì nói lên quyết tâm của nhà dòng: “Chúng tôi cũng đã có ghi trong văn bản của hồ sơ khiếu nại, mà gần như chúng tôi mới gửi cách đây 3 tuần, thì chúng tôi nêu cái câu cuối cùng rằng **Chúng tôi sẽ bảo vệ cái cơ sở này cho tới cùng. Nếu có ai đó, nếu có đơn vị nào đó đến thì công thì chúng tôi sẽ có mặt để ngăn chặn**”

Nguyễn Tấn Dũng chống biểu tình

Ngô Nhân Dụng * 22-04-2008

Chỉ có vài chục ngàn người ở thành phố Salt Lake, tiểu bang Utah. Nhưng cộng đồng người Việt tại đây cũng đứng chung với các nhóm người Miên Điện, Tây Tạng, Sudan và các môn đồ Pháp Luân Công tổ chức một cuộc biểu tình đón “Ngọn Đuốc Nhân Quyền” tới tiểu bang Utah trong ngày Chúa Nhật 20 Tháng Tư vừa qua.

Cuộc rước Đuốc Nhân Quyền được tổ chức song song với cuộc rước đuốc Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008 trong cả tháng qua, nhằm tố cáo tội diệt chủng của chính quyền Cộng Sản Trung Quốc và âm mưu của họ lợi dụng Thế Vận Hội cho mục đích chính trị. Đuốc Thế Vận chỉ đi qua San Francisco, nhưng Đuốc Nhân Quyền còn được đưa qua các thành phố khác ở Mỹ. Vì vậy, cộng đồng người Việt tị nạn cộng sản ở Utah, các hội cựu quân nhân, cựu tù nhân chính trị, các nhóm thanh niên, sinh viên người Việt đã hợp tác với những sắc dân khác tổ chức rước đuốc. Vì tất cả đều là nạn nhân của chế độ Cộng Sản Trung Quốc. Nhiều người Mỹ đã tới dự cuộc biểu tình vì ủng hộ nhân dân Tây Tạng.

Trong một ngày giá lạnh, nhiệt độ thấp hơn độ nước đóng băng, khoảng dưới 30 độ F, đứng cho các trận gió thổi quất vào mặt, có gần 200 người đã tham dự cuộc biểu dương giá trị nhân quyền. Ông chủ tịch cộng đồng người Việt ở Utah và một phụ nữ Việt gốc Hoa đã được mời lên diễn đàn đọc những bài diễn văn ngắn trình bày tội ác của chế độ Cộng Sản Trung Quốc. Cờ Việt Nam Cộng Hòa phát phới giữa một rừng cờ Tây Tạng.

Trong lúc đó, các du học sinh Trung Quốc, được hội sinh viên của họ huy động, cũng tổ chức “chống biểu tình!”. Họ mang theo một lá cờ Trung Quốc màu đỏ rộng lớn, nhằm

tạo nên hình ảnh lá cờ vĩ đại của họ không ché tất cả những lá cờ khác.

Thành phố Salt Lake đã cho phép tổ chức cả hai cuộc biểu tình trong cùng ngày, họ đã yêu cầu hai bên đứng ở hai địa điểm cách nhau một quãng ngắn, và xếp đặt giờ khai mạc chênh lệch nhau. Nhưng cuối cùng hai nhóm, biểu tình và chống biểu tình, vẫn có dịp đứng hai bên đường nhìn nhau và cùng hô khẩu hiệu! Đám sinh viên Trung Cộng có lúc định đem lá cờ lớn của họ sang đứng cùng những người biểu tình chống Bắc Kinh, cho ngọn cờ máu vĩ đại vượt lên cao hơn cờ nước khác. Hàng trăm cảnh sát viên của thành phố đã tạo một hàng rào ngăn giữa hai nhóm.

Có tới 200 sinh viên Trung Quốc tới phát cờ, hô khẩu hiệu chống biểu tình. Có lẽ họ đã lôi kéo được tất cả các du học sinh Trung Quốc ở thành phố này. Vì ai không đi dự “chống biểu tình” thì cha mẹ họ ở trong nước có thể sẽ bị công an mời đi “làm việc!”. Cha mẹ họ sẽ bị lôi xóm phê bình, bị sách nhiễu, có thể bị mất việc làm! Chỉ có một người vắng mặt, không tới dự nhưng có lý do chính đáng, là ông Nguyễn Tấn Dũng.

Đáng lẽ ông Nguyễn Tấn Dũng phải hiện diện ở khắp những nơi nào có biểu tình chống đuốc Thế Vận Bắc Kinh 2008. Nhưng, ai cũng biết ông Nguyễn Tấn Dũng đang bận lo bảo vệ cuộc rước đuốc Thế Vận đi qua Sài Gòn “một cách trọng thị và an toàn.” Cho nên ông Dũng được miễn chấp, không cần phải đi chống tất cả các vụ biểu tình khác. Ông Dũng đã bày tỏ lòng trung thành tận tụy, quyết tâm phấn đấu lập công với Đảng và Đất Nước trong lúc khó khăn này. Đảng, ở đây, là Đảng Cộng Sản Trung Quốc, còn Đất Nước ở đây là nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.

Trong lúc các sinh viên Trung Cộng đi chống biểu tình ở Utah, nước Mỹ, thì hôm Chủ Nhật vừa qua ông Nguyễn Tấn Dũng đang “chủ trì” một cuộc họp bàn chuyện “chống biểu tình” để bảo vệ ngọn đuốc thế vận của Trung Quốc. Cuộc họp gồm nhiều bộ, nhiều ngành nằm trong chính phủ Hà Nội, toàn thể cấp lãnh đạo thành phố Sài Gòn cũng được gọi ra báo cáo và nghe chỉ thị. Cuộc họp này không cần thông dịch viên, vì ai cũng biết nói tiếng Việt! Mặc dù tấm lòng mọi người đều hướng tới Bắc Kinh.

Hiện nay, chính phủ Nguyễn Tấn Dũng đã huy động tối đa các lực lượng công an, cảnh sát, an ninh, bảo vệ, mật vụ, thanh niên xung phong, và hàng trăm tổ chức khác đi lùng bắt mấy trăm người trong số đen, vì đã họ đã đi biểu tình chống Trung Quốc chiếm Hoàng Sa trong tháng 12 năm ngoái và Tháng Giêng năm nay, 2008. Chỉ tiêu được ông Nguyễn Tấn Dũng đề ra là cứ mỗi người đã biểu tình hoặc có khả năng sẽ biểu tình phải có 12 nhân viên an ninh “bảo vệ.” Câu lạc bộ Nhà Báo Tự Do đang loan tin đầy đủ những cuộc bắt bớ, hỏi cung, đe dọa những “đôi tượng” này. Ông Nguyễn Tấn Dũng gọi họ là những “đôi tượng xấu.” Ông dùng hai chữ “đôi tượng” theo đúng lối văn công an, trong những bản báo cáo công việc làm. Gọi người ta là “đôi tượng” tức là biến họ thành một vật thể, không còn phải quan tâm đến tư cách con người của họ nữa. Không coi người ta là con người thì muốn làm chi cũng được, giơ gậy lên đánh vỡ đầu cũng không thấy gớm tay, và khỏi thắc mắc về chuyện nhân quyền!

Cho nên, trong vụ công an đánh biểu tình trước cửa Tòa Tổng Lãnh Sự Trung Quốc ba tháng trước, có một sinh viên Việt Nam bị công an đánh đập, không cho anh đi biểu tình đòi các đảo Hoàng Sa, anh sinh viên đã ngạc nhiên hỏi anh công an rằng: “Anh không biết ngưng à?”. Tất nhiên, anh công an cũng ngạc nhiên không kém, Tại sao lại phải ngưng? Đảng và nhà nước bảo đánh các đôi tượng là ta đánh, sao lại ngưng?

Những nhà báo tự do như anh Hoàng Hải, tức Điếu Cây, đã phải bỏ trốn khỏi Sài Gòn, nhưng vẫn bị bắt ở Đà Lạt. Công an đe dọa những người đang thuê nhà của gia đình anh Điếu Cây, bảo họ bỏ đi, để gia đình anh mất nguồn lợi tức đủ sống. Những thành viên của trang mạng lưới x-cafevn đã bị công an gọi lên thẩm vấn, máy vi tính bị tịch thu, bất kỳ tên giấy cam kết không cộng tác với mạng lưới của các bạn trẻ dừng cầm này! Một blogger (người mở mạng lưới blog riêng) là Luật Sư Phan Thanh Hải thì đi thuê nhà ở đâu cũng bị chủ nhà xé hợp đồng, vì chính các chủ nhà bị công an đe dọa. Các chủ nhà được báo cho biết anh Hải là “đối tượng phản động bị theo dõi đặc biệt!”

Nhà thơ Bùi Chát cũng bị chủ nhà dọa đuổi đi, vì đã viết trên các mạng lưới bày tỏ ý kiến khác với lập trường của Bắc Kinh. Bà mẹ của blogger khác là Uyên Vũ, mặc dù đã 80 tuổi và mắt lòa, vẫn bị công an đến dọa nạt và “dạy” cho cụ bà một bài học về cách dạy con ngoan ngoan với Đảng và nhà nước, nước Trung Hoa cũng như nước Việt Nam. Trong khi đó, ông Nguyễn Tấn Dũng vẫn lên đài BBC tuyên bố ở nước Việt Nam không có người nào đối lập, vì chỉ có các “đối tượng” thôi!

Nhưng công an sẽ còn phải đối phó với những “đối tượng” khác, ngày càng đông hơn. Sinh viên Lê Minh Phiếu, người đang du học ở Bordeaux và được hãng Sam Sung cử ra cầm đuốc thể vận cho họ, đã trở về Sài Gòn và bị công an hỏi cung ngay. Anh là người Việt Nam đầu tiên viết thư gửi tổ chức Thế Vận quốc tế phản đối chính quyền Bắc Kinh lợi dụng những tấm bản đồ quảng cáo Thế Vận Hội 2008 và cuộc rước đuốc Thế Vận để chính thức hóa việc họ chiếm các đảo Hoàng Sa và Trường Sa của nước ta. Công an của ông Nguyễn Tấn Dũng chắc sẽ hỏi thăm anh Lê Trung Thành, một sinh viên Việt Nam đang ở Đài Loan. Anh Thành đã bay sang Bangkok một mình đi tham dự biểu tình cùng những người Tây Tạng, người Thái Lan, để nhân dịp này trưng ra biểu ngữ

đòi Hoàng Sa và Trường Sa trả về Việt Nam!

Nhưng ngày 29 Tháng Tư sắp tới, ông Nguyễn Tấn Dũng đã ra lệnh phải “triển khai tổ chức cuộc lễ rước đuốc một cách trọng thị và an toàn.” An toàn thì tương đối dễ. Công an Trung Quốc và công an người Việt sẽ tạo thành hàng rào dây đặc bảo vệ cho ngọn đuốc an toàn. Nhưng làm sao để cho nó “trọng thị”? Hai chữ này, nói lời tiếng Việt Nam thì ta nói là “long trọng.” Khi ông thủ tướng nước Việt Nam dùng hai chữ “trọng thị” thì ta hiểu là hai chữ đó đã được dùng trong chỉ thị từ Bắc Kinh. Dùng nguyên những tiếng mà “đồng chí vĩ đại” sử dụng, cũng là một cách tỏ lòng tôn kính. Vừa long trọng lại vừa kính cẩn, như vậy mới thật là trọng thị.

Muốn cho cuộc rước đuốc “trọng thị,” thì ngày 29 Tháng Tư này, ở thành phố Sài Gòn, không ai được nhỏ nước bọt ngoài đường. Trẻ em không được mặc quần hồng dẹt. Phụ nữ phải đeo sù chiêng. Ăn mày phải sơ tán, nếu ở lại thành phố thì không được mặc áo rách. Đàn ông không được đứng gốc cây mà tiểu tiện. Đó là những chỉ thị đã được đưa ra cho áp dụng ở Bắc Kinh, Sài Gòn cứ thế mà noi theo.

Nếu các chỉ thị đó được áp dụng đầy đủ ở Việt Nam, các chiến sĩ công an sẵn sàng hy sinh vì tổ quốc (Trung Hoa) và quyết lập công dâng lên Đảng (Cộng Sản Trung Quốc), thì chắc chắn ngày 29 này cuộc lễ rước đuốc sẽ trọng thị và an toàn! Sài Gòn theo sau Bình Nhưỡng, sẽ là những thành phố gương mẫu, được khen thưởng với tình hữu nghị đặc biệt! Sau khi các lực lượng cảnh sát công an hoàn tất nhiệm vụ lịch sử mà Đảng (như trên) và nhà nước (cũng như trên) giao phó, ngày hôm sau Tòa Đại Sứ Trung Quốc ở Hà Nội sẽ đãi tiệc ăn mừng thắng lợi. Ông Nguyễn Tấn Dũng có thể cao hứng nâng ly rượu cất tiếng hát to: “Như có bác Hồ trong ngày vui đại thắng!” Bác Hồ Cẩm Đào không có mặt vì đang mắc bận ở Bắc Kinh, nhưng chắc chắn bác sẽ ghi công, và sẽ có thưởng!

Người Việt

CSVN dùng bạo lực trong cuộc rước đuốc Thế vận

Ngọn đuốc Thế Vận Hội đã về đến Phi Trường Tân Sơn Nhất vào lúc 11g đêm giờ Sài Gòn ngày 28-04-2008 và được nhà cầm quyền Hà Nội cho tiến hành lễ đón đuốc ngay tại đây.

Nhiều công nhân viên chức nhà nước đã nhận được lệnh phải tập trung tại Nhà Hát Thành Phố vào lúc 6 giờ chiều ngày 29-4 năm 2008 để tham dự lễ rước đuốc Thế Vận Hội. Họ cũng được thông báo là đuốc sẽ rước chạy qua nhiều đường phố chính trong thành phố trước khi kết thúc tại Nhà thi đấu Quân Khu 7. Dân chúng thuộc các khu vực có đuốc chạy qua đã được thông báo là phải treo cờ trước nhà và buộc phải ra đường tham dự và chào mừng lễ rước đuốc.

Song song đó, nhà cầm quyền đã tìm cách ngăn chặn cuộc biểu tình của nhân dân. Nhiều sinh viên thuộc Đại Học Khoa Học Xã Hội và Nhân Văn đường Đinh Tiên Hoàng, thành phố Sài Gòn đã bị lực lượng công an tràn vào ký túc xá và bắt giữ vì họ đang in áo thun (T-shirt) để chuẩn bị tham dự biểu tình chống rước đuốc và phản đối Trung Quốc chiếm Trường Sa và Hoàng Sa của Việt Nam. Công an trên toàn quốc cũng cố chặn không để các nhà dân chủ từ các nơi khác tụ tập về Sài Gòn phản đối Trung Quốc. Cụ thể như nhà báo Nguyễn Xuân Nghĩa, chị Phạm Thanh Nghiên tại Hải Phòng; anh Nguyễn Phương Anh tại Hà Nội; kỹ sư Đỗ Nam Hải, chị Lưu Thị Thu Duyên, chị Vũ Thanh Phương tại Sài Gòn, v.v... Sáng ngày 29-04, tại Hà Nội, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, nhà giáo Vũ Hùng, sinh viên Ngô Quỳnh, sinh viên Nguyễn Tiến Nam, anh Vi Đức Hồi, chị Lê Thị Kim Thu, nhà thơ Nguyễn Đức Thạch, anh Đỗ Duy Thông, anh Nguyễn Bá Đăng, anh Nguyễn Văn Túc, toàn bộ bà con ngư dân Thanh Hoá, các dân oan Mai Xuân Thưởng, đoàn giáo viên Hà Đông, đoàn sinh viên Hải phòng... tất cả đã bị lùng bắt, đánh đập, nhét lên xe ô tô và đưa về trung tâm thẩm vấn 87 Trần Hưng Đạo của Công an Thành phố Hà nội.

Không khí hoảng hốt của công an thành phố càng hiện rõ khi chỉ còn chưa đầy 24 tiếng trước giờ khai mạc, Bắc Kinh nhận ra những cơn sóng ngầm đang dâng lên và đã phải cất đi tấm bản đồ khiêu khích phóng lớn các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa là đất Trung Quốc, để mong giảm bớt sức phản nộ trong lòng người Việt. Liệu thủ thuật ấy có giúp gì họ không hay đã quá trễ. Người Việt Nam đã biết quá rõ bản chất “bá quyền” của đảng CSTQ và tham vọng nắm quyền bằng mọi giá - dù là giá bán nước - của đảng CSVN.

Rước đuốc Cộng sản VN ăn ké

Vi Anh 25-04-2008

Rước đuốc Thế Vận Hội (TVH), CS Hà nội muốn ăn ké cơ hội thể thao quốc tế này để dâng công Anh Cả Đổ Trung Cộng và làm thiên hạ chú ý kỷ niệm 30-04 mà CS Hà nội khoa trương là Đại Thắng Mùa Xuân.

Như đã biết, hầu hết các cuộc rước đuốc TVH đều bị chống đối trên thế giới. Ít hay nhiều thôi. Lộ trình phải rút ngắn, như ở Nam Dương chỉ rước trong khuôn viên sân vận động. Không nơi nào nhà cầm quyền sở tại không điều động dưới 1500 cảnh sát bảo vệ như bảo vệ quốc trưởng công du qua, đó là chưa nói số mật vụ Trung Cộng cả chục người bám cây đuốc. Đuốc TVH vì thế đã trở thành Đuốc Cảnh Vận Hội.

Thủ Tướng Việt Cộng Nguyễn Tấn Dũng đã ra lệnh tăng cường an ninh bảo vệ tối đa cuộc rước đuốc và hăm he người chống đối. Người dân Việt chống đối cũng đã chuẩn bị chống đối theo kiểu du kích. Có người bị theo dõi sát và bị bắt như Điều Cay.

Nhà cầm quyền CS Hà Nội tổ chức rước đuốc TVH từ VN sang Bắc Kinh. Nhà cầm quyền còn có ý định rước đuốc qua Hoàng Sa và Trường Sa mà TC mới vừa ăn tươi nuốt sống của VN nhưng bị chống quá nên đã bỏ, chỉ rước đuốc ở Saigon.

Người dân VN ở trong trong và ngoài nước chống đối mạnh trên xa lộ thông tin Internet vì chỉ còn có nơi đó là nơi khoa học, kỹ thuật Tin Học đã giúp cho người Việt, nhứt là những nhà đấu tranh dân chủ, còn có chỗ, có phương tiện điện thư, điện thoại, paltalk, youtube, blog v.v... để đấu tranh trong khi CS Hà nội mở kinh tế nhưng khóa chặt chánh trị. CS Hà nội đi một đảng; người dân Việt đi một nẻo. Chuyện cũng dễ hiểu thôi. Nhà cầm quyền CS Hà Nội thì do đảng nên vì đảng CS. Còn người dân VN là của nước VN nên vì dân vì nước VN!

CS Hà nội phải lập công đảng Trung Cộng nhân cơ hội mà TC đã đổ bạc tỷ để đánh bóng chế độ CS của mình qua việc đăng cai tổ chức TVH ở Bắc Kinh. Cát đất, dâng biển, hiến đảo của giang sơn gấm vóc do tiền nhân dày công xây đắp cho TC, CS Hà Nội vẫn làm thì chuyện rước đuốc TVH qua nước VN để long trọng hóa ngày TC đăng quang vào sâu khấu quốc tế là chuyện nhỏ thôi.

Người dân Việt nếu đau lòng vì mất đất, mất biển, mất đảo, nếu có chống đối thì CS Hà nội ra tay trấn áp; đó là thói quen biến thành bản chất thứ hai của CS Hà nội rồi. Miến đảng CSVN còn nắm quyền thống trị nhân dân và một phần lãnh thổ là được. Quyền lợi đảng CS trên hết. CS Hà nội đã từng đồng hóa Tổ Quốc VN là Tổ Quốc Xã hội chủ nghĩa đồ lòm, yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa kia mà. Vì ngoài Anh Cả Đổ ở sát nách ra Đảng CS còn chỗ dựa nào nữa đâu! CS Hà nội thần phục để được tiếp tục làm An Nam Quốc Vương là quý hóa cho Đảng CSVN lắm rồi.

Hưởng hồ có thể ăn ké cái vinh dự TVH của Anh Cả Đổ. CS Hà nội tổ chức rước ở Sài Gòn VN vào ngày 29 tháng Tư, trên một số đường dài 15 km để sau cùng đưa về Bắc Kinh là nơi TVH khai mạc. Làm việc này CS Hà nội kết hợp một lễ hội quốc tế với ngày 30 tháng Tư mà CS gọi là Đại Thắng Mùa Xuân.

CS Hà nội mặc xác người dân Việt đau lòng, xót dạ vì vết thương Hoàng Sa, Trường Sa bị TC xâm chiếm làm quận huyện. Mặc kệ một số chánh quyền, tổ chức phi chánh phủ, một số nhân vật tâm tiếng quốc tế tẩy chay TVH Bắc Kinh vì không muốn đến căn nhà tội lỗi Bắc kinh, bắt tay những người cầm đầu chế độ diệt chủng ở Dafour và diệt diệt văn hóa Phật Giáo ở Tây Tạng. Mặc cho Đài Loan không chịu rước đuốc dù muốn hay không muốn Đài Loan vẫn là đất đai của quốc gia dân tộc Trung Hoa, chỉ khác chế độ chánh trị Quốc Cộng thôi. CS Hà nội cứ dâng công TC để được yên thân hầu thu vén cuối đời.

CS Hà nội có thể giả đồ quên, nhưng người dân Việt không quên. Lịch sử VN nếu có 4000 năm thì bị Tàu cai trị 1000 năm. Cái ý Tàu xem những nước xung quanh là man di, mọi rợ; cái mộng bành trướng xâm lược, đồng hóa của mấy ông vua Tàu ngày xưa trở thành cái mộng của cả một đảng CS Trung Cộng bây giờ.

Cái gương TC quyết giành quyền thống trị, triệt tiêu văn hóa Tây Tạng đang sờ sờ ra đó. Nếu Tây Tạng là một điểm cao của Á Châu thì VN là điểm nhô ra biển Thái Bình Dương, TC sớm muộn gì, cách này hay cách

khác cũng phải chiếm làm quận huyện không được thì làm chư hầu, hay thuộc địa kiểu cũ hay kiểu mới để kiểm soát Á châu và TBD.

Phàm muốn kiểm soát một vùng nào, các nhà quân sự thường phải chiếm điểm cao. Tây Tạng là một điểm cao so với Nga, Ấn Độ và Nam Á. Tây Tạng là nguồn nước ngọt lớn của Á Châu, các con sông lớn đều phát nguyên từ vùng đất này mà các nhà địa dư học gọi là Nóc Nhà của Thế giới này. Tây Tạng đất rộng nhưng người còn thưa có thể là lãnh thổ TC có thể "giãn dân" được. Thành thử TC đã xây đường sắt tân tiến đi Tây Tạng, đổ tiền đổ bạc, đưa cán bộ sang nắm, coi Tây Tạng như đặc khu tự trị. Và quan trọng nhứt, TC quyết dùng súng đạn, dùi cui, để giải quyết cuộc biểu tình của tu sĩ và người dân đa số là trẻ ở Tây Tạng gần đây thì thấy quyết tâm thống trị và đồng hóa Tây Tạng thành lãnh thổ của Trung Quốc.

Rồi sẽ tới VN vì VN về địa lý chiến lược là một bán đảo nhô ra có thể kiểm soát con đường hàng hải huyết mạch của thế giới từ Đại Tây Dương qua Kinh Suez, từ Ấn Độ Dương qua Á Châu, thường phải qua Eo Biển Mã lai. Trên đường này VN có Vịnh Cam Ranh là nơi an toàn để tiếp tế và trú bão. Với việc chiếm Hoàng Sa và Trường Sa làm quận huyện, chẳng những TC đã chiếm được một phần lớn nguồn dầu ở thềm lục địa của VN mà còn có một tiền đồn canh biển Thái Bình Dương.

VN cũng là một vựa lúa mà TC thì có 1 tỷ 300 triệu miệng ăn. Đói kém là điều người dân Trung Quốc sợ nhứt nên gặp nhau khác với Tây Phương chúc ngày đẹp, người Trung Hoa chào nhau thường hỏi ăn cơm chưa.

Thiết nghĩ CS Hà nội không thể không biết mối nguy đó từ TC. Nhưng tại sao CS Hà nội lại có thái độ đã điều chui đầu xuống cát như vậy? Cúi đầu thần phục, cảm miêng trước kẻ cướp xâm chiếm và xâm thực. Dễ hiểu thôi, vì CS Hà nội không huy động được nội lực dân tộc sau khi đã quá xa rời quần chúng và quá mất lòng dân, sợ dân lật đổ còn hơn sợ TC gặm nhấm. Và vì CS Hà nội không vận động được áp lực của các siêu cường do thành tích xấu về chà đạp tự do, dân chủ, nhân quyền VN, một cách cố ý, liên tục, và trí trá.

CS Hà nội chưa hiểu đất nước còn thì còn tất cả, đất nước mất thì mất tất cả. Khi VN biến thành quận huyện của TC, thì mồ mà tổ tiên của người CS cũng không còn, chớ đừng nói đảng, tiền và quyền!

Việt Báo ●●●●●●●●●●

phát biểu nhân ngày 30-4

Nhà báo tự do Bùi Tín

*** không, không có giải phóng, thống nhất * cuộc ăn cắp không lồ * những ngộ nhận vô duyên * chung vui cùng Lịch sử và Thời đại**

Nhân ngày 30-4, trả lời phỏng vấn một số báo trong và ngoài nước, nhà báo tự do Bùi Tín hiện sống ở Pháp, 33 năm trước từng có mặt tại dinh Độc lập Sài Gòn, phát biểu như sau:

33 năm đã qua, theo tôi, với khoảng cách thời gian dài để có thể suy ngẫm sâu sắc và nhận ra sự thật lịch sử, mọi người VN, kể cả những người CS, cần nhìn chính một nhận thức sai lầm nguy hiểm đã bị những người lãnh đạo cộng sản áp đặt theo kiểu cưỡng hiếp mọi người dân phải thừa nhận. Họ buộc mọi người công nhận rằng việc họ chủ trương đưa quân từ miền Bắc vào miền Nam chiến đấu từ 1960 đến 1975 là chính nghĩa nhằm giải phóng và thống nhất đất nước, và ngày 30-4 là ngày Toàn thắng Vĩ đại.

Giống như xưa kia Giáo hội La mã cưỡng bức mọi người phải thừa nhận trái đất là một mặt phẳng, ai nói khác là phạm trọng tội, là nói sai chân lý. Có người đã chịu hóa thiêu để khẳng định rằng : “Không! trái đất không phẳng! nó hình cầu và nó quay!” Nay ai cũng nhận ra Chân lý ấy. Có điều mới nói khác (TDNL: Đây là một quy kết sai lầm, không đúng với lịch sử).

Hôm nay tôi sẵn sàng nói to cho mọi người nghe rõ : đất nước VN ta sau ngày 30-4-1975 không hề được giải phóng, cũng không hề được thống nhất. Ngày 30-4, đảng cộng sản thắng, toàn dân vẫn thua, vẫn bị thống trị bởi độc quyền đảng trị.

Đảng cộng sản đã thực hiện chính sách chiếm đóng và thống trị miền Nam, bóc lột và quản thúc hàng triệu người dân, tước đoạt của cải của dân qua đổi tiền và cải tạo, thái loại ngay Mặt trận Dân tộc giải

phóng, gây thảm cảnh hàng triệu thuyền nhân. Như thế mà là giải phóng, là thống nhất ư ?

Sau 30-4-1975, chỉ riêng đảng cộng sản cầm quyền, không cho ai lập hội, không cho một tư nhân nào ra báo, không có tự do ứng cử và bầu cử, thế mà gọi là giải phóng dân tộc ư ? là tự do ư ?

Còn nay thì đảng giàu, giàu sụ, dân nghèo, nghèo rớt. Thống nhất kiểu gì vậy? phát triển kiểu gì vậy?

Một nước “độc lập” mà buộc phải ký những hiệp ước bất bình đẳng, để bị mất đất, mất biển hàng trăm, hàng nghìn kilômét vuông, mất đảo, mất vô vàn tài nguyên hải sản; rồi người nước ngoài muốn đước của họ đến nước ta, vào lúc nào, ở đâu là do họ quyết định; bộ trưởng ngoại giao của họ lại còn sang thủ đô ta để giao nhiệm vụ cho bộ trưởng ngoại giao, cho thủ tướng và cho chủ tịch quốc hội phải bảo vệ đước của họ cho triệt để, và còn cho an ninh vũ trang của họ vào tham gia đàn áp nhân dân nếu có biểu tình ôn hòa... thì thử hỏi nước ấy độc lập ở chỗ nào? có chủ quyền ở chỗ nào ? những người lãnh đạo của ta có còn chút thực quyền, có còn chút tự hào dân tộc gì nữa đâu ! Người Việt chân chính tự trọng không xử sự như thế.

Đây là điều mỗi người Việt ta ở trong hay ngoài nước hãy suy nghĩ cho kỹ nhân ngày 30-4 năm nay.

Tôi mong tuổi trẻ trong nước trau dồi tư duy độc lập, tập suy nghĩ bằng cái đầu tinh táo của chính mình, và đọc bài luận văn ngắn của nhà triết học Pháp trừ danh Jean - Francois REVEL : «Hồ Chí Minh: sự tước đoạt lòng yêu nước». Bài luận văn sắc sảo chỉ thẳng ra sự thật phũ phàng, là ông Hồ và đảng CS đã lợi dụng lòng yêu nước của nhân dân Việt Nam để phục vụ cho mưu đồ phe đảng của ông ta, để thỏa mãn mục tiêu thống trị thế giới của

Quốc tế Cộng Sản III. Chữ “détournement” theo tiếng Pháp có ý nghĩa khá rộng là “tước đoạt”, “lấy trộm, lấy cắp”, “của người khác xoáy làm của mình”, “chuyển thành, biến thành của mình”.

Đọc xong, tôi ngẫm sâu ý nghĩa của từ “tước đoạt”, và cảm thấy mình như bị mất cắp, mà mất cắp cái gì quý lắm, vô giá. Cả tuổi trẻ đầy lý tưởng và nghị lực, cả mấy chục năm bị đánh lừa, bị móc túi, bị gạt gẫm, để đến gần cuối đời mới tỉnh ra, mà thương hại, mà tiếc thay cho bao nhiêu người vẫn chưa tỉnh! Giả thử trong cuộc đời thường, một người bị mất cắp chiếc xe máy, chiếc đồng hồ đắt tiền, chiếc nhẫn vàng kỷ niệm ngày cưới... hẳn là tiếc, tiếc nuối vô cùng, xót xa hàng tháng. Thế mà biết bao người bị lừa cả cuộc đời, có khi mất cả mạng sống, và hàng triệu triệu anh chị em, dòng họ, đồng bào mình cùng bị lừa hàng nửa thế kỷ ! một cuộc ăn cắp, lường gạt khổng lồ. Hãy chỉ cho nhau kịp thấy đi, để mà tiếc, mà xót xa, mà đòi lại quyền sống tự do cho mỗi người, mở ra cuộc đấu tranh mới dành lại độc lập thật sự và thống nhất thật sự cho Tổ quốc.

30-4 năm nay, tôi vui vẻ nhẹ nhàng lắm. Tôi có thêm biết bao bạn quý, từ khi là nhà báo tự do 18 năm nay. Bạn trong nước, ngoài nước, bạn già, bạn trẻ, bạn rất trẻ. Tôi viết không theo lệnh ai, không phải đưa ai duyệt, chỉ có theo lương tâm và trí tuệ, không sùng bái ai, chỉ sùng bái sự thật. Tuổi già tự do thế này thật đáng sống. Khó khăn vật chất mà sướng vô kể.

Tôi bỏ hết danh vọng hào, chức tước phù du, huân chương mai mĩa, tự hổ thẹn từng cao ngạo vô duyên về chuyện vào dinh Độc lập sớm, xế trưa 30-4, vợ vẫn, lạc điệu cả, cá nhân làm lạc, ngộ nhận hết. Để làm gì cơ chứ ? để đất nước ra nông nổi này ư? độc lập, không ! tự do, không ! chủ quyền, không ! về mặt nào cũng đứng dưới 100 nước khác!

30 tháng 4 năm nay, tự thâm tâm, tôi chỉ có một lời kêu gọi với các bè bạn và đồng chí cũ của tôi: hãy quý trọng lòng yêu nước thương dân của chính mình, nếu bạn thấy lòng yêu nước ấy đã bị ai đó

“xoáy” mắt để dùng vào mục đích đáng nghi ngờ và đen tối, thì hãy lên tiếng tố cáo và tự tách mình khỏi trò lừa bịp và đánh cắp trắng trợn ấy !

Bạn hãy tự phục hồi lòng yêu nước thương dân trọn vẹn của mình để cùng mọi người Việt nam tinh táo và tử tế đấu tranh cho một Tổ quốc Việt nam thật sự độc lập, thật sự tự do, dựa vững vào Lịch sử Dân tộc và Thời Đại.

Paris 28-4-2008.

1975 những gì thay đổi?

Ngô Nhân Dụng

Mỗi năm sắp đến ngày 30-04, nhiều người VN lại tự hỏi ngày lịch sử đó có ý nghĩa thế nào. Năm 1975, các lãnh tụ CS vào Nam ăn mừng tuyên bố rằng đó là ngày “chiến thắng” của nhân dân Việt Nam. Sự thật ra sao?

Trước ngày 30 Tháng Tư năm 1975, trẻ em miền Nam có lời nói, cử chỉ kính trọng các thầy cô giáo hơn bây giờ. Chỉ 3 năm sau năm 75 là các em đã thay đổi rồi, theo kịp các trẻ em miền Bắc. Mà các thầy cô hồi đó cũng nhiều người giữ được tư cách đạo đức hơn bây giờ. Trước năm 1975 trẻ em miền Nam dưới 10 tuổi đều được đi học, các trường công lập không thu học phí. Ngay cả trong các trại tị nạn của các đồng bào chạy xa chiến trận, cũng có các lớp học miễn phí. Trẻ em ngoan ngoãn, biết nói năng lễ phép với cha mẹ, với những người lớn tuổi trong lối xóm. Bây giờ đã thay đổi hẳn.

Trước ngày 30-04-75 ở miền Nam trai thiếu gái thừa, nhưng chưa có người mẹ nào bán con đi lấy những người chồng ngoại quốc không hề quen biết, với giá mấy trăm đô la Mỹ. Không có những cô gái xếp hàng trưng bày cho đàn ông ngoại quốc chọn. Không có người mẹ nào đem con gái bán cho các mục Tú Bà. Bây giờ phong cảnh đã khác.

Trước ngày 30-04-1975, trong miền Nam cũng có nạn tham nhũng, mà một nước đang chiến tranh khó tránh khỏi nạn đó. Nhưng những quan lại tham nhũng thường cố tìm cách che đậy, giấu giếm, khi bị lộ thì biết hổ thẹn, vì bị họ hàng, bạn hữu

coi khinh. Bây giờ cả nước đầy những tay tham nhũng, nhưng họ không biết hổ thẹn. Nếu bị phe đảng tranh ăn tố cáo, thì bắt rồi lại thả, coi như vô tội!

Trước ngày 30-04-1975 trong Nam cũng có nạn ma túy, nhưng tỷ lệ thanh niên ghiền ma túy thấp hơn, chỉ bằng một phần mười ngày nay. Hồi đó cảnh sát công an ít hơn bây giờ so với dân số, nhưng họ lùng bắt những kẻ buôn ma túy mạnh hơn. Người ta đồn hồi đó có những ông tướng buôn ma túy, nhưng chỉ là đồn đại. Còn bây giờ, số công an cảnh sát đông như

thế, nhưng con buôn ma túy vẫn hoành hành, không biết mạng lưới ma túy đã được ai bảo trợ!

Trước ngày 30-04-75, dân miền Nam lâu lâu vẫn tổ chức biểu tình phản đối chính phủ, không thua gì dân Nam Hàn cùng thời gian đó mặc dù đang có chiến tranh. Sinh viên Sài Gòn biểu tình đòi giáo sư phải dạy bằng tiếng Việt, ký giả biểu tình phản đối bộ thông tin đóng cửa báo, các công nhân đình công, bãi thị, các học sinh lâu lâu bãi khóa vì những nguyên do khác nhau. Đến những ngày chót của chế độ VN Cộng Hòa vẫn còn những cuộc biểu tình đòi bài trừ tham nhũng, bắt công. Tinh thần độc lập, tự chủ của người dân rất cao, chính quyền không dám bắt họ. Ngày nay công an đi lùng bắt những người “có thể” đi biểu tình chống Trung Cộng xâm chiếm Hoàng Sa, hàng tháng trước ngày cuộc biểu tình có thể diễn ra! Và như vậy, người ta gọi là dân miền Nam đã “được giải phóng.”

Trước ngày 30-04-75 trong miền Nam có đủ thứ báo chí. Có báo ủng hộ nhà nước, có báo chống chính quyền, phần lớn những tờ báo đều độc lập và nếu không chống mạnh thì cũng chống nhà nước nhẹ nhẹ. Báo Thần Chung, Đuốc Nhà Nam chống ông Nguyễn Văn Thiệu một cách, báo Chính Luận chống cách khác, báo Đại Dân Tộc (trong đó ký giả này viết hàng ngày) lại chống cách khác nữa. Những nhà báo kỳ cựu như Trần Tấn Quốc, Nam Đình, Chu Tử, Nguyễn Vĩ, vân vân, mỗi người một vẻ. Bây giờ tất cả báo chí do một nhóm người lãnh đạo, bảo viết thì được viết, bảo

im thì phải im. Và như vậy, người ta gọi là “giải phóng.”

Trước ngày 30-04-1975 ở Sài Gòn có một Quốc Hội, trong đó có những người đối lập dám lên tiếng chỉ trích, có khi còn tuyệt thực để phản đối chính phủ. Họ hoạt động mạnh không thua gì những dân biểu đối lập ở Nam Hàn và Đài Loan cùng thời. Chưa nói chuyện ai đúng ai sai, nhưng không khí sinh hoạt hào hứng. Những đại biểu Quốc Hội còn nêu tâm gương đạo đức trong sáng, tư cách bất khuất, như Trần Văn Văn, Phan Khắc Sửu, Nguyễn Văn Huyền, Trần Văn Tuyên, đến giờ nói tới vẫn khiến nhiều người dân hành điện. Bây giờ không ai biết các đại biểu Quốc Hội đang làm gì, ở đâu, trong lúc lạm phát lên tới 20%, trong lúc Trung Cộng đang in bản đồ Hoàng Sa thuộc nước họ đi phô bày khắp nơi!

Trước ngày 30-04-1975 ở miền Nam báo chí có tự do, chính trị được tự do, rất nhiều con mắt nhắm vào chính quyền để quan sát và chỉ trích, khiến những kẻ cầm quyền có muốn làm bậy cũng phải e ngại. Chính vì thế mà nạn tham nhũng không bột phát mạnh như bây giờ.

Vậy thì ở Sài Gòn bây giờ ai vui mừng kỷ niệm ngày 30-04, sau cuộc rước đuốc Thế Vận Bắc Kinh được chế độ Cộng Sản gồng mình bảo vệ?

Hồi sinh thời, ông Nguyễn Hữu Chung, cựu dân biểu Việt Nam Cộng Hòa mười năm trước đã viết trên báo Người Việt rằng có hai nơi nhiều người ăn mừng ngày 30-04, một là ở Ban Mê Thuột, hai là ở Sài Gòn. Ở Ban Mê Thuột thì có nhiều người đã kéo lên đó chiếm đồn điền, chiếm đất, nếu không nhờ ngày 30-04 thì cả đời họ có đồ mồ hôi sôi máu mắt cũng không được hưởng những chiến lợi phẩm lớn như vậy. Còn ở Sài Gòn, số người hưởng lộc nhờ ngày 30 Tháng Tư còn đông hơn. Họ từ rừng kéo ra hay từ Bắc kéo vô, chiếm được những ngôi nhà, những cửa tiệm, có khi chiếm cả vợ con người khác. Từng lớp tư bản đồ phát triển lên bắt đầu từ những cuộc chiếm đoạt đó, họ thuộc lớp người muốn bảo vệ chế độ để bảo vệ những “chiến lợi phẩm” thu được từ năm 1975 đến nay. Nhờ một chế độ kiểm soát các công đoàn, kiểm soát báo chí, ngăn cấm những người có ý kiến độc lập, thì giới tư bản đồ mới có cơ hội lợi dụng guồng máy kinh tế hoang dã, đổi mới nửa nạc nửa mỡ, để thủ lợi.

Cứ nghĩ đến những gì đã thay đổi ở miền Nam VN kể từ năm 1975 thì chỉ buồn. Nếu có niềm vui, thì ở miền Bắc được hưởng nhiều hơn; cho nên bà con miền Nam cũng nên chia sẻ

nổi vui mừng với đồng bào miền Bắc. Sau năm 1975 nhiều người ở miền Bắc đã khá giả hơn nhờ chiến tranh chấm dứt. Nhờ chế độ CS sụp đổ ở Âu Châu và Liên Xô, guồng máy kìm kẹp của đảng Cộng Sản cũng được tháo lỏng hơn. Người dân dễ thở hơn, nên những vụ cãi cọ nhau, đánh lộn nhau, giữa hàng xóm láng giềng, giữa vợ chồng, cha con, cũng giảm bớt. Những cảnh mà nhà văn Nguyễn Huy Thiệp mô tả bây giờ cũng bớt đi. Nhiều người ở miền Bắc khi mua hàng đã biết nói cảm ơn những người bán hàng, hai bên cùng bầy tỏ lòng tương kính. Nhiều bậc cha mẹ ở miền Bắc lấy lại được quyền dạy dỗ con cái thay vì hoàn toàn để cho đảng CS nhồi sọ, cho nên trẻ em cũng học được lễ độ, phép tắc con nhà. Tất nhiên, đời sống kinh tế người dân miền Bắc đã vượt cao lên bằng trăm lần những ngày trước năm 1975.

Nhắc đến ngày 30-04-1975, nhưng trong cả bài này quên chưa nhắc đến khẩu hiệu “chống Mỹ cứu nước” mà Hồ Chí Minh đã dùng để cổ động cho hàng triệu thanh niên miền Bắc hy sinh mạng sống. Quên, cũng dễ hiểu thôi. Bởi vì bây giờ chẳng ai nhắc đến khẩu hiệu đó nữa. Chống Mỹ? Bây giờ ai bỏ cả triệu đô la đăng một trang quảng cáo trên nhật báo Wall Street, chỉ để đem về nói dối với dân khoe rằng tờ báo lớn nhất của tư bản Mỹ cũng phải viết về thành tích làm giàu của đảng Cộng Sản! Chống Mỹ? Vậy ai đưa con cái qua Mỹ lấy cơ du học để mua nhà, mua cơ sở thương mại và dần dần đưa vợ con sang Mỹ sống?

Còn cứu nước thì sao? Có chính phủ miền Nam nào đã viết thư nhượng đất đai, hải đảo cho nước Mỹ hay không? Chỉ có ông Phạm Văn Đồng ký cho Trung Quốc hưởng! Chính phủ Mỹ có bao giờ tính chiếm lấy một mảnh đất nào của người Việt Nam không? Chính quân đội Trung Quốc đã cướp Hoàng Sa sau khi giết chết các chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa giữ đảo! Tại sao đảng Cộng Sản ngăn cấm không cho dân VN biểu tình phản đối tội xâm lăng Hoàng Sa của chính quyền Cộng Sản Bắc Kinh?

Từ năm 1954 cho đến năm ông chết, trong 15 năm mỗi năm ông Hồ đều hô hào chống Mỹ cứu nước. Chắc trong đảng CS không còn ai muốn nhắc đến khẩu hiệu đó nữa.

Để kết thúc bài này, xin kể một câu chuyện gia đình. Một người cháu ở Hà Nội vào Sài Gòn thăm ông chú đã từng bị giam giữ nhiều năm trong trại cải tạo. Ông cháu là đảng viên Cộng Sản muốn an ủi chú, nói rằng, cuối cùng đất nước ngày nay đã đổi

mới, đời sống dân hai miền Nam Bắc đã được cải thiện hơn trước nhiều so với trước đây, chắc chú cũng vui trong cuộc sống mới.

Người chú nói: “Nếu như đảng Cộng Sản của cháu không phát động kế hoạch xâm chiếm miền Nam từ năm 1959 thì dân trong Nam không cần chính sách đổi mới nào cả cũng vẫn tiến được. Chắc chắn người miền Nam đã có mức sống cao như vậy từ nhiều năm trước rồi. Bây giờ nói chung người mình cũng chỉ mới tiến lên bằng dân Đại Hàn vào khoảng năm 1975 thôi. Giả thử dân mình không giỏi như dân Nam Hàn chẳng nữa, dù mình chậm hơn họ 5 đến 10 năm, nếu không bị ‘giải phóng’ thì vào năm 1980, 85 miền Nam cũng tiến lên không kém gì bây giờ rồi.”

“Tại sao người mình lại chịu thua kém, chậm tiến hơn các nước trong vùng Á Đông, tụt hậu đi sau họ đến 30 năm? Vì đảng CS đã gây chiến

tranh Nam Bắc. Từ năm 1960 họ đã phá hoại liên tục, cái gì cũng phá, khiến cho miền Nam không xây dựng gì được. Sau năm 1975 họ lại tìm cách CS hóa người miền Nam, theo đúng lối Nga Xô, Trung Cộng như ông HCM vẫn mong muốn. Họ tập thể hóa nông nghiệp, xóa bỏ công thương nghiệp tư nhân. Vì thế mà kinh tế suy sụp, lần đầu tiên dân miền Nam cũng thiếu ăn, trong khi ở miền Bắc thì nhiều người chết đói. Làm dân tộc thật lười như thế, họ còn khoe công đổi mới làm gì nữa? Tại sao không thú nhận đã lầm lẫn, đã gây nên tội với đất nước, với tổ tiên và con cháu? Tại sao không can đảm tuyên bố thẳng là tất cả đảng họ đã sai lầm đi theo chủ nghĩa CS, hãy đổi tên đảng đi, vì đảng nào cũng đang đi theo đường lối tư bản rồi? Mà lại đi theo thứ hình thức tư bản lạc hậu nhất trong các chế độ TB nữa chứ!”

<http://www.nguoi-viet.com/>

TỰ ĐẠİ THỐNG MÙA XUÂN ĐẾN BẮC THUỘC LẦN BA

(Kính tặng Thế Hệ Yêu Nước Mới, đội quân tiên phong
cứu nước của dân tộc: TUỔI TRẺ VIỆT NAM ANH HÙNG)

Tháng tư đen giỗ Vua HÙNG

VƯƠNG quyền Tổ Quốc vô cùng thiêng liêng

Thế mà, ngày 24-04-08 Thái thú Dương Khiết Trì Hán Triều đến Hà Nội chỉ đạo Thủ Tướng Ngụy Dũng tăng cường đàn áp các lực lượng yêu nước phản thống (chúng chụp là phản động), bảo vệ đuốc Hán ô nhục, bắt cả nước “ngắm trắng tập thể” ăn mừng :

Đại Thống 30.4, tiền Bắc Thuộc Ba:

Hoàng Trường Sa, Bàn Giốc, Ải Nam Quan ... về tay Hán

Tháng tư đen Ngụy BẮC BỐ (bộ)

PHỤ phục dân Hán cơ đồ Việt Nam

Tháng tư đen ta tạm thua

Cuộc cờ **HÁN NGỤY** đánh lừa toàn dân

Tháng tư đen bốn triệu OAN

HÒN dân Việt gọi kết đoàn đứng lên

Tháng tư đen cả nước ĐAU

THƯƠNG này chia thẳng vào đầu **HÁN NÔ**

Tháng tư đen Hán vào rồi

Nghe trong hồn nước vạn lời Tổ Tiên:

TUY MẠNH YẾU CÓ LÚC KHÁC NHAU

SONG HÀO KIỆT THỜI NÀO CỨNG CỐ (Bình Ngô Đại Cáo)

Tháng tư đen TUỔI TRẺ ơi!

Đứng lên chống BẮC THUỘC lời Tiên Nhân:

NAM QUỐC SƠN HÀ NAM ĐẾ CƯ

TIỆT NHIÊN ĐỊNH PHẬN TẠI THIÊN THƯ (Lý Thường Kiệt)

Tháng tư đen SỬ vẫn **XANH**

Hai lần BẮC THUỘC chẳng lần nào thua!

Trong giờ phút nguy kịch của Tổ Quốc, khẩn xin Cha Lạc Long, Mẹ Âu Cơ phù hộ chúng con. Tuổi Trẻ Việt Nam hãy kiên quyết tiến lên! Hỡi những CHÂU CHÂU tinh hoa LẠC HỒNG, với sức mạnh uy linh TIÊN NHÂN, hãy đứng cầm lên đường, các bạn là những PHỤ ĐỔNG THIÊN VƯƠNG thế kỷ 21, THẾ KỶ ĐÁNH THẮNG Bắc Thuộc Lần Ba.

Cùng nhau đọ sức trực diện Hán Ngụy ngày 29-04

Bút Trẻ

27-04-2008

NHÂN QUỐC HẬN THỨ 33

.....Huệ Vũ.....

Lại tới 30 tháng 4! Đã 33 năm dân tộc Việt Nam từ Nam chí Bắc vẫn còn bị áp đặt dưới ách cai trị của đảng cộng sản Việt Nam!

Từ lúc “đổi mới” đến nay, cộng sản Việt Nam được coi là một quốc gia phát triển nhanh, có nhiều cơ hội có thể thoát khỏi danh sách các nước nghèo nhất trên thế giới. Lợi tức bình quân đầu người lên được trên 2.600 Mỹ kim/năm. Mức phát triển kinh tế trong năm 2007 được tuyên bố là 7.6%. Trong tháng 4 năm nay, cộng sản Việt Nam đã có tiền để đặt hãng Lockheed Martin chế tạo vệ tinh truyền thông Vinasat-1 trị giá 300 triệu Mỹ kim và đã được Pháp phóng lên quỹ đạo trong ngày 19-4 vừa qua. Đảng cộng sản Việt Nam đã ca ngợi đây là một tiến bộ rất đáng tự hào của “đảng và nhà nước ta”.

Hầu hết những Việt kiều về nước làm ăn hay kiếm vợ trẻ đều ca ngợi sự thay đổi ở Việt Nam!

Nếu nói sau khi cộng sản chiếm miền Nam, người Việt đã liêu chết ra đi vì không thể chấp nhận cuộc sống dưới chế độ cộng sản, tất cả đều là những người tỵ nạn chính trị thì có lẽ cũng hoàn toàn đúng. Nhưng nếu nói rằng cả khối người tỵ nạn cộng sản Việt Nam ở hải ngoại đều là người yêu nước, chống cộng, biết nghĩ đến vận mệnh đất nước và dân tộc thì thực tế lại có thể hoàn toàn khác.

Dĩ nhiên, người ở nước ngoài không thể quên thân nhân ở trong nước, cần phải giúp đỡ cho thân nhân đủ sống. Thế nhưng, số tiền nhằm giúp cho thân nhân đủ sống trong nước chỉ là một phần nhỏ trong số tiền 4.5 tỷ Mỹ kim mà người Việt hải ngoại cung cấp cho cộng sản Việt Nam.

Phần lớn số tiền 4.5 tỷ mỗi năm là do Việt kiều đem về nước để làm ăn buôn bán với cộng sản, để khoe trẻ, để hưởng lạc. Thành phần đem

tiền về Việt Nam chơi gái ở tuổi con, tuổi cháu cũng có nhiều trong hàng ngũ ông Tá, ông Úy của năm xưa! Trong lúc họ hãnh diện, phách láo để nói thời chỉ huy vàng son của họ trước 75 thì họ cũng có thể cười hồ hồ để nói đến những cuộc du hí, truy hoan của họ ở Sài Gòn, ở Hà Nội mà không chút xấu hổ! Cuộc tranh đấu chống cộng ở hải ngoại cũng đã diễn ra liên tục và cương quyết trong mấy chục năm qua, nhưng số người tham gia cũng chỉ một phần nào đó. Đa số chăm chỉ cho sự nghiệp làm giàu ở hải ngoại nhiều hơn. Có thể một số chán nản vì không khí không mấy thích hợp của các tổ chức đấu tranh, nhưng hầu như đa số thì không muốn liên hệ gì tới các công tác đấu tranh này. Hiện nay, dĩ nhiên không thể chỉ tên, chỉ mặt, nhưng những kẻ làm báo cáo hoạt động của người quốc gia ở hải ngoại, làm tay sai cho cộng sản, núp dưới danh nghĩa “quốc gia” nhưng làm việc cho cộng sản, phá hoại các đoàn thể quốc gia, phân hóa các tổ chức quốc gia, những Nguyễn cao Kỳ không tên đang có mặt rất nhiều trong Cộng Đồng Việt Nam hải ngoại chúng ta. Số Việt Kiều tỵ nạn này đã làm cho người trong nước thất vọng không ít:

*Việt gian, Việt Cộng, Việt Kiều.
Ba Việt hợp lại tiêu điều nước Nam.*

Trong thời gian của cơn hấp hối miền Nam, nếu Hoa Kỳ viện trợ cho Việt Nam Cộng Hòa 300 triệu Mỹ kim, thì miền Nam có thể không mất vào tay cộng sản. 300 triệu lúc bấy giờ nếu tính giá đồng dollar theo chỉ số tiêu thụ CPI hiện nay thì khoảng 1.2 tỷ. Trước khi chưa quyết định phũ tay, Mỹ viện trợ Mỹ cao nhất cho Việt Nam Cộng Hòa là 700 triệu Mỹ kim/năm, tính theo thời giá là 2.8 tỷ Mỹ kim. Như vậy, khối tỵ nạn “chính trị” hải ngoại mỗi năm đã viện trợ cho cộng

sản Việt Nam một số tiền gần gấp đôi số tiền mà Mỹ đã viện trợ cho Việt Nam Cộng Hòa. Chỉ trong dịp Tết, khối người gọi là tỵ nạn “chính trị” đã viện trợ cho Hà Nội khoảng 3 tỷ! Hơn xa số tiền quân kinh viện của Mỹ cho Việt Nam Cộng Hòa một năm trong lúc cao độ nhất.

Với số tiền viện trợ không hề trả rất lớn của khối “Tỵ nạn Chính trị”, cộng với những số tiền: Viện trợ của các nước, viện trợ đầu tư ODA, đầu tư trực tiếp FDI, vay mượn của cộng sản Việt Nam trong trên 20 năm qua, sẽ không làm ta ngạc nhiên khi thấy bộ mặt kinh tế của Việt Nam đã có nhiều thay đổi.

Từ năm 1993 đến năm 2007, số tiền ODA (Official Development Assistance) hứa hẹn đổ vào Việt Nam lên con số 42.4 tỷ, đã thực sự khai triển trên 20 tỷ. Con số FDI (Foreign Development Investments) đổ vào Việt Nam trong 20 năm qua ước tính 89 tỷ. Năm 2005 là 5.8 tỷ, năm 2007 lên gấp đôi, và các dự án hứa hẹn cho năm 2008 lên trên 20 tỷ. Cộng sản Việt Nam cũng đã vay nợ của Paris Club khoảng 4.5 tỷ, các nước khác khoảng 5 tỷ, Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế 1.1 tỷ và Ngân Hàng Thế Giới 4 tỷ. Số tiền vay để phát triển kinh tế khoảng 16 tỷ.

Ngoài những số tiền lớn trên, Việt Nam là một quốc gia dồi dào tài nguyên. Năm 2007 ngành xuất cảng đã thu được 44.7 tỷ Mỹ kim. Riêng xuất cảng sang Hoa Kỳ là 8.6 tỷ, tăng 257.7% so với năm 2005. Việt Nam có mỏ dầu, mỏ than đá, nhiều mỏ kim loại, đất đai phì nhiêu, biển nhiều tôm cá. Trong năm 2007 Việt Nam sản xuất được 7.5 triệu tấn dầu thô, 7.3 tỷ mét khối dầu khí. Xuất cảng gạo đứng hàng thứ nhì trên giới, mỗi năm khoảng 5 triệu tấn, xuất cảng cà phê khoảng 700.000 tấn, xuất cảng ngư sản thu khoảng 2.3 tỷ Mỹ kim. Khai thác gỗ mỗi năm khoảng 30 triệu mét khối. Sản xuất hầm mỏ chiếm 10% GDP.

Với số tiền viện trợ, đầu tư trực tiếp của ngoại quốc, cộng với tài nguyên Việt Nam, và điều kiện lao động ít có quốc gia nào có là số người dưới 35 tuổi chiếm 45% dân số. Người Việt Nam lại thông minh, cần cù. Nếu Việt Nam không phải

là nước tham nhũng đứng hàng thứ hai của Châu Á, tài nguyên kinh tế không bị tập trung vào số công ty và tập đoàn quốc doanh trong nước chỉ có thua lỗ vì tiền lọt vào túi riêng đảng viên cộng sản, thì ngày nay Việt Nam có thể trở thành một con rồng mới ở Á Châu. Trong thời gian Chiến tranh Việt Nam, Nam Hàn là nước nghèo hơn miền Nam Việt Nam dù bị chiến tranh. Chỉ với số tiền quân đội Mỹ đã đổ vào Nam Hàn khoảng trên 15 tỷ Mỹ kim để Nam Hàn sản xuất những nhu cầu cho Quân Nhân Mỹ sử dụng trong thời gian chiến tranh Việt Nam đã giúp Nam Hàn phát lên, và trở thành cường quốc kinh tế hàng thứ tư của Châu Á hiện nay.

Tham nhũng ở Việt Nam đã từ thượng tầng lãnh đạo ăn sâu xuống tận hàng cùng ngõ hẻm. Đảng cộng sản đã rầm rộ những chiến dịch chống tham nhũng, nhưng không bao giờ thật tâm chống tham nhũng. Trong năm 2006, cộng sản Việt Nam phát động chiến dịch buộc nhân viên 28 bộ, 58 tỉnh, thị trên toàn quốc làm bản báo cáo tài sản. Cuối cùng kết luận chỉ có 6 đơn vị bị coi là tham nhũng, toàn thể các cấp chính quyền đều trong sạch! Trong giữa năm 2007, cộng sản mở chiến dịch thanh tra ở các tỉnh miền Trung, Cao nguyên Trung phần và Nam phần đã kết luận không có cán bộ nào tham nhũng!

Tham nhũng đã đục khoét tài nguyên quốc gia, ước tính mỗi công trình “thì công”, mỗi dự án được khai triển, đầu thầu, số tiền dành cho dự án bị mất 30% dành cho lo lót, biếu xén. Đã có những vụ xây đường, xây cầu lấy tre thay cốt sắt. Vụ PMU-18 của Bộ Giao Thông Vận Tải cho thấy cán bộ có thể dùng hàng triệu Mỹ kim tiền công quỹ để chơi cá độ túc cầu trong khi đó các cuộc gọi là thanh tra của nhà nước đều cho rằng cán bộ ta trong sạch. Chế độ đã đục khoét tài sản quốc gia một cách có hệ thống: Các công ty xí nghiệp quốc doanh mặc tình thua lỗ, thiếu hụt thì vay của Ngân hàng nhà nước nhưng những món nợ này được coi là nợ khó đòi. Khai thác tài nguyên, dịch vụ nằm trong tay các xí nghiệp, công ty

quốc doanh, có thua lỗ thì lấy tiền ngân hàng. Hệ thống này sẽ lần rút hết lợi tức quốc gia vào tay đảng viên cộng sản. Năm 2002, cộng sản Việt Nam còn gần 6000 xí nghiệp quốc doanh, chiếm 50% tín dụng ngân hàng, nhưng sản xuất chỉ được 30% GDP. Trên 60% là thua lỗ. Số nợ của xí nghiệp quốc doanh tại các ngân hàng nhà nước được ước tính khoảng 13. 6 tỷ Mỹ kim. Cộng sản Việt Nam hứa hẹn sẽ cổ phần hóa xí nghiệp quốc doanh, nhưng cho tới nay vẫn chưa có tiến bộ nào đáng kể. Nhưng trong lúc cộng sản hứa hẹn cổ phần hóa xí nghiệp quốc doanh thì lại tập trung quyền lực kinh tế vào trong tay những tập đoàn lớn hơn. Tập đoàn VNPT (Bưu điện và Viễn thông Việt Nam) là tập đoàn vừa mới đưa vệ tinh Vinasat-1 lên quỹ đạo.

Một chế độ như cộng sản Việt Nam không sớm cáo chung sẽ di hại cho đến đời con đời cháu, cho nhiều thế hệ. Và ánh sáng cũng đang lần lần hiện rõ trên chân trời Việt Nam.

Bên cạnh những mặt tiêu cực nhìn thấy ở hải ngoại, thì trong nước càng ngày thể hiện những điểm lạc quan có thể cho thấy một ngày nào đó chế độ khó tồn tại. Trong lúc một số “ty nạn chính trị” trở cờ theo về với cộng sản như Nguyễn cao Kỳ, Phạm Duy... để tìm chút cơm thừa canh cặn, phong trào đấu tranh cho tự do trong nước càng ngày càng lên mạnh.

Từ đầu thập niên 1990 chỉ bắt đầu với những văn nghệ sĩ như Dương thu Hương, Nguyễn huy Thiệp, Bùi ngọc Tấn... tiếng nói phản kháng trong nước đã lan tới hàng ngũ trí thức như Hà sĩ Phu, Nguyễn thanh Giang... tới hàng ngũ từng một thời nằm trong hàng ngũ lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam như Nguyễn Hộ, Hoàng minh Chính... Trong ngày 8 tháng 4 năm 2006, lần đầu tiên người trong nước hình thành một tổ chức đấu tranh là Khôi 8406. Khởi đầu với 118 người. Ngày nay khối ngày thông báo có 1951 thành viên trong nước và 3881 thành viên ở hải ngoại. Những đảng mới cũng xuất hiện trong nước, những khuôn mặt tranh đấu trẻ cũng đã hiện ngang xuất

hiện với Lê Thị Công Nhân, Nguyễn tiến Trung và rất nhiều người trẻ khác... Thanh niên, sinh viên Việt Nam trong nước cũng đã có thể mạnh dạn truyền tai nhau tẩy chay cuộc rước đuốc Olympic ở Sài Gòn để phản đối Trung Cộng chiếm lấy Hoàng Sa và nhiều hòn đảo trong Quần Đảo Trường Sa của Việt Nam.

Về mặt tôn giáo, từ ngày mất nước đến nay chỉ có tiếng nói bất khuất duy nhất trường tồn liên tục dưới sự đàn áp của cộng sản Việt Nam là Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất do hai Đại Lão Hòa Thượng Thượng Huyền Quang và Quảng Độ lãnh đạo. Ngày nay đã có những vị Mục Sư Tin Lành khẳng khái tranh đấu cho tự do truyền đạo, bảo vệ quyền lợi của người thiểu số Tây Nguyên. Phía Thiên Chúa Giáo trong năm qua cũng phát động chiến dịch đòi lại đất và tài sản của Nhà Thờ đã bị “nhà nước” tịch thu.

Về phía dân chúng, phong trào dân oan khiếu kiện tiếp tục kéo dài đã làm điên đảo đảng cộng sản. Trong ngày 16-4 vừa qua, khi Nguyễn minh Triết đến thăm Tỉnh Tiền Giang, hàng trăm dân oan đã kéo tới biểu tình và những người dân bị chính quyền hiếp đáp này lại bị công an cảnh sát Tiền Giang dùng roi điện để giải tán, xúc lên xe đem về bót. Dân oan bị cán bộ địa phương cướp đất, đổi đất xấu càng bị đàn áp càng phần uất. Sự phát triển đô thị và đường sá của Việt Nam đã làm cho nhà dân bị dời, đất dân bị chiếm ngày càng nhiều. Cộng sản Việt Nam dùng đất làm phần hùn với các công ty ngoại quốc nên đỡ nhà, xua đuổi dân chúng để dành đất cho các công trình ngoại quốc nhưng lại không chịu bồi thường xứng đáng còn làm cho sự bất mãn còn gia tăng mạnh mẽ hơn.

Bất ổn xã hội cũng gia tăng với các cuộc đình công của công nhân. Trong đầu tháng này khoảng 20.000 công nhân đình công đòi một hãng giày Đài Loan có khế ước với công ty Nike tăng lương lên 22%. Trong năm 2007, trên toàn quốc có 541 vụ đình công với số công nhân tham

CẢM NHẬN 30-4

Trần Khải Thanh Thủy

gia các vụ đình công này là 350.000 người. Chế độ CS cấm công nhân đình công, nhưng các vụ đình công liên tiếp diễn ra cho thấy công nhân đã mạnh dạn đứng lên để tranh đấu cho công bằng xã hội. Tình trạng giá hàng hóa lên cao, đồng bạc VN đang bị lạm phát, tiên đoán những cuộc tranh đấu của công nhân sẽ gia tăng trong năm 2008. Tình trạng bất công xã hội thấy rất rõ ở nông thôn, nhất là những vùng từng nuôi việt cộng trong thời gian chiến tranh. Những vùng nông thôn nghèo nàn này còn rất nhiều người làm một ngày chưa kiếm được 1 Mỹ kim. Trong khi đó cán bộ cộng sản ở Sài Gòn, Hà Nội có thể tiêu hàng ngàn dollar một đêm.

Cộng sản đã nhân danh đấu tranh cho quyền lợi của giai công công nhân và nông dân, bài phong đả thực, đánh đổ cường hào ác bá, nêu cao chủ nghĩa cộng sản, tương lai xã hội thiên đàng, thực hiện hai cuộc chiến tranh, một cuộc đấu tố làm hàng triệu người dân Việt chết oan để lên nắm quyền lãnh đạo. Nước có thể làm nổi thuyền, nước cũng có thể làm chìm thuyền. Khi cộng sản không thể lừa gạt thành phần gọi là chủ lực nuôi dưỡng và đưa cộng sản lên cầm quyền ngày hôm nay, thì chắc chắn một ngày nào đó chế độ khó tồn tại.

Mong rằng công cuộc tranh đấu ở hải ngoại vẫn được tiếp tục dâng cao. Những đoàn thể tổ chức quốc gia nhìn thấy sự phân hóa, hay những hiện tượng tiêu cực nên nhanh chóng sửa đổi để cùng toàn dân trong nước chuẩn bị cho một ngày mai đứng dậy. Ngày đó chắc chắn không còn xa như quãng thời gian dằng dặc đã qua.

Trên nửa đời người đã qua đi, 33 năm dân tộc Việt Nam tiếp tục cam chịu gông cùm cộng sản. Một tay chúng vơ vét của dân, một tay chúng ăn cắp của công... Vì bảo vệ quyền lợi giai cấp thống trị, chúng đã không từ mọi thủ đoạn cản trở, ngăn chặn bước tiến của dân tộc. Làm sao lật đổ chế độ cộng sản phải được coi là bổn phận thiêng liêng của mọi công dân Việt Nam.

<http://www.vietnamexodus.org>
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Sinh năm 1960 nên ngày 30-4-1975 tôi tròn 15 tuổi, đang còn ngồi trên ghế nhà trường phổ thông trung học. Tin miền Nam hoàn toàn giải phóng dội tới từng công sở, xí nghiệp, trường học làm nức lòng toàn dân, nét mặt ai cũng hân hoan khúc khải hoàn ca. Lây tâm tâm trạng chung của mọi người, tôi cũng cảm thấy nhẹ bồng như người không trọng lượng. Cảm giác của người chiến thắng, nở hoa trong hồn, vui mừng không sao kể xiết. Khắp góc chợ, vỉa hè, đầu đầu người dân cũng đưa tin nước nhà giải phóng, chế độ ngục quyền sụp đổ. Các quầy báo đông nghịt người xếp hàng mua báo Quân đội, Nhân dân, Hà Nội mới, để xem tin chiến thắng. Một cuộc cách mạng long trời lở đất, một chiến thắng vĩ đại của quân và dân Việt Nam, cũng là một cuộc Cách mạng mùa thu tháng 8-1945 lần thứ hai của người Việt Nam, thời kỳ khổ ải trường kỳ kháng chiến, thất lạng buộc bụng qua rồi, giờ chỉ còn xây dựng đất nước to đẹp đàng hoàng gấp 10 lần xưa thôi....

Mẹ tôi mừng gấp đôi vì đã hơn 20 năm trời xa cách, nay mới gặp được chị cả, di cư vào Nam từ 1954 theo chồng. Người chị mà vì có họ hàng dây mơ, rễ má, máu mủ ruột thịt mà cả nhà phải ngậm đắng, nuốt cay, tám anh chị em trong nhà, kể cả mẹ tôi không ai được kết nạp đảng dù thoát ly, làm đường, thanh niên xung phong từ năm 16 tuổi, phải sống, công hiến, lao động và chịu đựng hơn gương Bác Hồ vĩ đại cả ngàn vạn lần, vẫn ra rìa, vì trong gia đình có người đầu hàng, theo địch... một vết nhơ trong gia đình, dòng tộc mà ngay cả khi thống nhất đất nước vẫn không thể nào gột rửa được

Loay hay vất vả mãi, tận năm 1976 mẹ tôi mới xin được cán bộ tổ chức cơ quan một tờ giấy phép vào Nam (thời gian đầu, nhà nước chỉ xét các đối tượng trong diện vợ chồng, con cái, bố mẹ...). Khỏi phải nói đến sự mừng tủi của hai chị em sau 21 năm xa cách. Bác ôm lấy mẹ tôi khóc khi hay tin cả bố và mẹ đẻ đã mất ngay sau khi tiến hành cải cách ruộng đất, nhà bị đưa vào diện địa chủ, bóc lột. Ông tôi khi ấy đang làm hiệu trưởng trường cấp I, vì uất ức mà

phải giàng kính khỏi mắt đập mạnh xuống nền nhà cho mắt kính vỡ tan để lấy một mảnh nhọn và sắc nhất rạch ruột tự tử ngay trước mặt cán bộ cải cách... Khi cả đoạn ruột lòi ra ngoài ổ bụng, một viên bác sĩ người Pháp vội vàng chạy đến băng bó, cấp cứu, nhưng ông tôi đưa tay ra hiệu không cần thiết, kèm câu nói chứng tỏ sự lựa chọn đúng đắn của mình: "Một xã hội mà kẻ vô văn hoá lên cầm đầu, trừng trị người lương thiện, cũng là người đã góp phần nuôi cả đại đội chiến sĩ trong nhà ăn no đánh thắng, giết giặc, lập công... thì xã hội ấy chỉ còn là sự đồi bại, tha hoá, cướp bóc, trừng trị, không những không đưa đất nước ra khỏi quỹ đạo lẩn quẩn của nghìn năm Bắc thuộc, mà còn không bằng xã hội trong thời kỳ phong kiến thối nát... Một xã hội bất công, vô lý như thế thì tôi còn sống làm gì? Làm sao cam tâm nhìn cảnh đất nước bị tàn phá, lương dân bị giày xéo... Đời người chỉ chết có một lần, sống mà phải mang vết nhơ gia đình mình là địa chủ, chuyên áp bức, bóc lột dân lành thì sống sao nổi?"

Nói lại những lời hùng hồn trăng trối cho viên bác sĩ người Pháp nghe xong, ông tôi nhắm mắt trút hơi thở cuối cùng. Bà tôi không chịu đựng nổi cái chết phi lý, đường đột của ông, lại chứng kiến cảnh mất nhà, cướp đất của lũ cán bộ cốt cán, từng ăn mòn bát, ngồi mòn chiếu nhà mình, một điều u, hai điều con, nay giờ mặt gọi bà là địa chủ bóc lột, đòi đưa ra đấu tố, trong khi con cái ly tán khắp các phương trời góc bể, từ Hải Phòng, Lạng Sơn, Hà Tây, Hà Nội v.v nên cũng ốm đau, mòn mỏi, đành nhắm mắt, xuôi tay khi tuổi đời chưa tròn một vòng hoa giáp...

Khóc cho bố mẹ chán, bác tôi quay ra khóc cho mình, cho cả đại gia đình 9 đứa con, gần 30 chực cháu nội ngoại cùng 9 cặp dâu rể đang trong cảnh bán loạn tinh thần. Chỉ vì tin ông bà còn sống mà nấn ná ở lại, cấm con cái không được "lầm đường lạc bước theo giặc, bỏ quê cha đất tổ mà đi"... Giờ cơ hội đã lỡ, tất cả đều trong cảnh sống giờ chết giờ, 6 anh con trai là sĩ quan cộng hoà đều phải đi học tập cải tạo mùt mùa, vợ con không ai nuôi nấng, chăm sóc... Đang

từ xã hội tiêu thụ, gì gì gì gì, cái gì cũng có, thành xã hội bao nhiêu, cấp ít, gì gì gì gì, cái gì cũng thiếu... ai cũng hoang mang chán nản, bởi cuộc sống đã bị cướp đi những gì quý giá, cần bản nhất, không còn là sống mà chỉ là sự tồn tại, và vật cho qua ngày đoạn tháng, đau khổ đến chết và đói nghèo đến chết, thậm chí có người không chịu đựng nổi cảnh địa ngục trần gian do bọn phát xít mới đưa lại đã lạng lế tìm đến cái chết, hồng làm đứt tung mọi sự ràng buộc, gian điu với đời

Khi tôi vào, điều cảm nhận đầu tiên của tôi là sự hệt hắng, suốt dọc đường trên chuyến tàu xuyên Việt, tầm mắt chỉ được nuôi dưỡng bằng cảnh nghèo, cái đói. Không phải "Đường vô xứ Nghệ quanh quanh. Non xanh, nước biếc như tranh hoạ đồ" như thơ Tố Hữu miêu tả mà là :

Đất nước mình đâu cũng mái nhà gianh,

Gương mặt người ai cũng xám xanh,

Đơn giản vì đồng đất bạc màu, hoang hoá, hết tím hoa mua lại trắng mùa hoa sớ. Thứ hoa dại vốn chỉ mọc ở ven đồi, sườn núi, đẹp thì có đẹp nhưng không nuôi sống nổi con người.

Vào đến Sài Gòn, nếu nhà văn Dương Thu Hương đã phải ngồi thụp xuống vỉa hè vì đau xót, hắt hụi trước một sự thực trần trụi: Nền văn minh mọi rợ chiến thắng nền văn minh hiện đại thì tôi cũng có những nỗi buồn tương tự. Đất nước liền một dải, non sông thu về một mối, nhưng lòng người đầy cách ngăn. Một con sông Bến Hải, một vĩ tuyến 17 ngày và đêm, một nhịp cầu Hiền Lương vẫn tồn tại trong lòng mỗi con người. Dù là tình máu mủ, ruột thịt, anh em, họ hàng, bà con, cô bác vẫn không sao xoá nhoà được ranh giới của kẻ thua, người thắng, kẻ bắc, người Nam, kẻ lán chiếm, người bị động... Khắp thành phố, sự phân biệt kị thì vẫn hẳn lên trong từng ánh mắt, giọng nói, điệu cười. Các anh chị tôi tiếp đón một cách vừa phải, qua quýt, không thân cũng chẳng sơ. Nếu không có bác tôi làm cầu nối hẳn cuộc đón tiếp còn gượng gạo, buồn tủi hơn nữa. Đơn giản vì tôi là người miền Bắc, người của phe đối địch, bị đầu độc từ tấm bé, nên mọi lời ăn tiếng nói đều do "cha mẹ sinh con, đảng đoàn xã hội chủ nghĩa sinh tình"... Động mở miệng là nhắc đến bác Hồ, gọi tên thành phố cũng là thành phố Hồ Chí Minh chứ không phải Sài Gòn, càng không dám nói "Sài Gòn hoa lệ" hay "Hòn ngọc Viễn Đông". Đã thế còn luôn bảo vệ ý kiến

mình theo đúng đường lối, chủ trương, chính sách, quan điểm của đảng và chính phủ. Ngay cả khi bác hỏi: "Ngoài Bắc, mỗi tháng được phát mấy lon sữa, hà con?" Cũng phải lên gân, lên cốt trả lời theo đúng những lời dạy dỗ khuyên bảo của thầy cô trên lớp học của mình: "Cần gì đâu bác, không một gram sữa, không một ký thịt nào mà vẫn đánh thắng bè lũ đế quốc và tay sai đấy thôi".

Biết bao ông bố bỏ vợ con ra căn cứ địa cách mạng rồi tập kết ra Bắc, trở về đất theo cả vợ lẽ, con thêm. Biết con trai đi học tập cải tạo, con dâu một nách 4,5 con nhỏ, vẫn không một lần lên trại thăm nuôi, còn dài giọng trách: "Ai biểu nó vô Việt Nam cộng hoà, quay súng bắn lại Cách mạng. Giờ tao vô trại cũng có bảo lãnh cho nó ra được đâu"... khiến con dâu vì nghèo, đói, uất ức mà phải tự tử, bỏ lại bốn, năm đứa con côi cút, găm thêm vào lòng người chồng đang ngồi tù cải tạo một vết thương sâu hoắm

Trong khi người miền Bắc thích ăn món cua bể (bê cửa) hàng hoá rừng rừng chuyên động ra phía bắc, thì trong nam cứ dần dần nghèo đi, câu hát của người dân miền Nam như lưỡi dao đâm vào tim người miền Bắc đau nhói: "Đi ta đi giải phóng miền Nam, đi đến khi nào người dân không còn cái quần, thì ta còn chiến đấu, quét sạch chúng sinh, lời bác sui đại bên tai, chiến đấu cho đến ngày Nam, Bắc nghèo bằng nhau".

Một dân tộc bị quá khứ lịch sử chia đôi thành hai vùng địa lý, chính trị, thuộc về hai chiến tuyến. Một vết cắt xuyên thấu mỗi gia đình, số phận, tưởng chừng giải phóng được rồi là tình người, no ấm về theo. Ai ngờ, vì những chính sách cai trị man rợ kéo dài mà kéo theo bao cảnh ba đào loạn ly, trước tiên là cảnh chia đàn xẻ ghé của tất cả các gia đình "ngụy quân, ngụy quyền" chồng, con, anh em vào trại cải tạo, vợ con ở lại nheo nhóc đói khổ, phải đương đầu với cuộc sống vô cùng khắc nghiệt cùng bao quyết sách man rợ, sai lầm chết người của đảng cộng sản: Tài sản bị cướp trắng sau cải tạo công thương nghiệp, giết chết cái gọi là mầm mống tư sản mại bản để đề cao lý tưởng xoá bỏ chế độ người áp bức bóc lột người. Đổi tiền "Ngụy" ra tiền đảng với giá trị gần như không, đến mức người dân phải thốt lên đầy cay đắng khi cầm một nhúm tiền của đảng, bác trên tay:

Bố cạn tiền rồi cán bộ ơi,

Đổi tiền mà sao đến nỗi này

Chưa tiêu đã hoá tiêu đi hết

Chú phỉnh tôi rồi, chính phủ ơi"

Trong khi đại bộ phận người dân thành phố nghèo đi trông thấy, thì những anh bộ đội cụ Hồ, ba lô con cóc lép kẹp trên lưng với chiếc khung xe đạp, con búp bê nhựa xấu xí hôm nào, bỗng giàu lên một cách đáng ngờ. Từ vô sản thành hữu sản, còn người dân chịu cảnh đấu tranh giai cấp, cải tạo công thương nghiệp, nên đi từ hữu sản thành vô sản. Không những khốn khổ vì đời sống thấp kém, còn khốn khổ vì bị cán bộ cách mạng đề đầu cưỡi cổ, sách nhiễu lung tung.

Biết bao cán bộ lãnh đạo với khẩu hiệu tưởng chừng bất di bất dịch như một chân lý sống: "Một cái kim, sợi chỉ của dân không lấy", bỗng vụt hiện lên thành các quan cách mạng, quan đồng chí. Vừa ngủ quên trên gai vàng quyền lực, chia nhau quả thực, vừa quay lưng lại nỗi khổ của dân, hà hiếp cai trị dân, dù đó là những người từng nuôi dưỡng bao bọc che chở cho mình trong suốt những ngày cách mạng còn gian khổ cam go nhất. Bao nhiêu tàn dư đế, quốc, phong kiến, tước đoạt tận gốc, tước tận rễ bỗng rừng rùng trở lại, gập cả trăm, nghìn lần những tiêu cực yếu kém của thời kỳ tội tệ, hà khắc, phong kiến trước kia- tàn dư của chế độ mới xã hội chủ nghĩa. Càng giành được chính quyền, giành được quyền tự chủ, tự quyết thì càng lòi sự dốt nát, bất lực trong phương pháp quản lý của đảng cộng sản. Đất nước liền một dải nhưng lại thực hiện chính sách, ngăn sông, cấm chợ, khiến 400 quận, huyện trong cả nước biến thành 400 lô cốt, pháo đài riêng biệt... Từ Lạng Sơn tới mũi Cà Mau, đất nước bị băm nát thành trăm nghìn mảnh vụn bởi các trạm gác, chốt canh, nhân viên thuế vụ v.v... Chỉ đem cân gạo, lượng thịt từ tỉnh này sang tỉnh khác, huyện này sang huyện khác đã bị coi là buôn lậu và bị phạt, bị bắt, bị nhốt vô tội vạ, khiến lòng dân tứ tán... Làn sóng di tản ồ ạt, di tản bằng mọi giá, gần 90% các sĩ quan ra khỏi trại cải tạo trở về là cùng vợ con bỏ đất nước ra đi, tạo thành một làn sóng lưu vong nhiều không kể xiết, nạn thuyền nhân khủng khiếp nhất thế giới... Chưa kể các trại tù mọc lên như nấm suốt dọc bờ biển Đông để nhốt người vượt biên. Hiếm có người nào đi một lần đã trở lại. Người bỏ mình trên biển thẳm, người bị bắt hết lần này lần khác, người trở thành nạn nhân của bọn hải tặc Thái Lan v.v Đau thương nhiều không kể xiết... Đất nước không phải của toàn dân tộc Việt Nam như lời cha già dân tộc nói mà chỉ là của một phe nhóm những kẻ lãnh đạo cộng sản, còn những người dân thấp cổ bé học thì

thuộc tầng lớp bị trị, bị cai quản, đầy áp đặt thô bạo và phân biệt đối xử không khác gì bài học lịch sử đau xót của cả nghìn năm trước đó: "Được làm vua, thua làm giặc". Hễ là người miền Bắc dù không có chứng chỉ văn bằng, năng lực lãnh đạo, quản lý, nhưng đều được cất nhắc lên thành cán bộ. Con em "Ngụy quân, ngụy quyền" bị phân biệt đối xử, bị xem xét về lý lịch, thành phần. Bao nhiêu khẩu hiệu dùng để tập hợp lực lượng, thu hút quần chúng sớm đến ngày chiến thắng, giờ trở thành đầu môi, chót lưỡi, thành sự bội ước với số đông đồng bào, đồng chí, anh em, cô bác. Xã hội bị tha hoá, tuột dốc từng ngày. Thời điểm trước "giải phóng", miền Nam Việt Nam dưới sự chỉ đạo của chính thể Cộng hoà, 21 triệu người đã ra khỏi sự đói nghèo luân quần của nghìn năm lịch sử, nay nhờ được đảng cộng sản "giải phóng" mà cả nước húp chung một niêu cháo loãng, cả nước lặn ngụp trong những ô tem phiếu, nhá bo bo, mì hạt sái hàm, ăn khoai và củ mì đỡ bụng. Từ chỗ vượt xa Nam Hàn và Thái Lan trong thập kỷ 70, thì ngay sau "giải phóng" một năm, đã kém xa Nam Hàn và Thái Lan về mọi mặt. Mượn lý tưởng "xoá bỏ chế độ người bóc lột người" để liên tục đánh vào tầng lớp hữu sản, để dần dần thay thế vai trò, từ vô sản thành hữu sản và ngược lại. Ngọn cờ của giai cấp vô sản càng giương cao thì tầng lớp cán bộ, lãnh đạo đảng càng giàu lên một cách bất ngờ, trong một thời gian vô cùng ngắn ngủi, trong khi bao nhiêu căn cứ cách mạng, bao nhiêu vùng nông thôn rộng lớn phải sống cảnh giạt gấu vá vai, ăn bữa nay, lo bữa mai thì cán bộ cộng sản ăn chơi phè phỡn, ăn luôn cả thành tựu cách mạng bao năm gây dựng trong lòng dân. Khắp thành phố khi đó là một bức tranh hiện thực trụi trụi, xám ngoét, hậu quả tất yếu của sự lãnh đạo dốt nát, cộng với chủ nghĩa cơ hội, ăn xổi ở thì, cũng như kiêu ngạo, ảo tưởng của kẻ chiến thắng. Vừa công kênh cái dốt, đề cao cái ác, lại vừa giày xéo lên lương tâm của những người lương thiện, chưa kể còn cố tình bám vào những lý thuyết sách vở lỗi thời là chủ nghĩa Mác, Lê để níu kéo sự phát triển hài hoà của cuộc sống. Càng giương cao ngọn cờ "bách chiến bách thắng" trong mọi lĩnh vực thì càng khùng hoảng, thua lỗ. Càng nêu cao khẩu hiệu "nói thẳng, nói thật, đổi mới tư duy, nhìn thẳng vào sự thật" thì càng đối lừa, gian trá, khiến cho bài toán kinh tế mỗi ngày lại mang thêm nghiệm âm

Hàng nghìn gia đình bị dồn lên khu kinh tế mới, mới chẳng thấy đâu, chỉ thấy mệnh mông mịt mùng là rừng, núi, vách đá dựng đứng. Ngày nắng rát da, đêm lạnh thấu xương. Một ngày trải đủ 4 mùa xuân, hạ, thu, đông, chẳng biết làm gì để ăn, để sống đành ôm nhau mà khóc, ôm nhau mà sợ, rồi không thể ôm nhau mà chết, đành dắt díu lếch thếch kéo nhau về lại nơi ở cũ, và vật nơi xô chợ, lè đường, vì nhà cũ đã được quan cách mạng chiếm cứ, trưng dụng vô điều kiện...

Ba mươi ngày ở lại Miền Nam thâm nhập thực tế, trở ra lòng tôi trĩu nặng. Cũng như tất cả những người dân miền Nam khác trong thời kỳ đó, tôi không nhận được gì từ chế độ mới xã hội chủ nghĩa mà chỉ cảm được nỗi đau, nỗi khổ, nỗi bàng hoàng, hẫng hụt, bất bình của người dân với chính quyền cộng sản

33 năm qua rồi, nỗi đau còn đọng lại, vện nguyên, làm tổ, kết kén trong hồn tôi, càng ngày càng mưng mủ, và bây giờ vỡ toác trên trang giấy...

Bệnh viện Châm Cứu 28-4-2008
Trần Khải Thanh Thuý

Trần Nam

HIỂM HỌA DIỆT CHỦNG

chiến tranh có thể xuất phát từ phía Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Hơn 20 năm nay, TQ chưa bao giờ đưa quân đội ra thử lửa. Cuộc chiến tranh gần nhất ở biên giới Trung-Việt hồi 1979 đã để lại cho xứ xở này một bài học thấm thía. Đó là dù đông quân nhưng với vũ khí nghèo, chiến thuật lạc hậu thì sẽ trở thành những bị thối. Cuộc chiến đẫm máu ở Lạng sơn, biên giới Trung-Việt đã chứng minh điều đó.

Sáng sớm ngày 17 tháng 2 năm 1979, 80 ngàn quân chính qui Quân đội giải phóng Trung Quốc đã tràn qua biên giới Trung-Việt. Áp dụng chiến thuật biển người, chiến thuật cổ điển Trung Quốc đã từng sử dụng trong cuộc chiến tranh ở Hàn Quốc. Trung Quốc học ngay bài học đầu tiên, súng hoá lực hạng nặng cùng với mìn bẫy và nhờ vào cộng sự kiên cố, bộ đội cộng sản Việt Nam đã tiêu diệt một số lượng đáng kể quân Trung Quốc.

"Trung Quốc sau khi đã hiện đại hoá quân sự, đang từng bước chủ trương thực hiện chính sách Đại Hán. Những toan tính chiến lược chiếm đảo Trường Sa, Hoàng Sa chỉ là một phần nhỏ của chính sách tầm ăn dâu. Tham vọng Trung Quốc không chỉ dừng lại ở những hòn đảo này. Họ còn có những âm mưu điên cuồng mà nhân loại không thể không giật mình. Đối với Trung Quốc, không riêng Việt Nam, Nhật, Hàn Quốc mà ngay cả nước Mỹ cũng là đất của họ. Mèo trắng hay mèo đen cũng tốt miễn bắt được chuột, nhưng mèo đen thì hiểm họa cho nhân loại".

Nhân loại đã kinh qua hai cuộc chiến đẫm máu. Thế chiến thứ Nhất và thứ Hai chưa phai mờ thì hiểm họa thế chiến thứ Ba có khả năng bùng nổ. Lần này, kẻ khơi nguồn

Hoàng sợ trước thiệt hại khủng khiếp, TQ lập tức thay thế ngay viên đại tướng chỉ huy chiến dịch tấn công VN. Chiến thuật tấn công biển người được thay đổi bằng chiến thuật xe tăng và trọng pháo, từ đó TQ bắt đầu làm chủ tình hình. Mất đến gần 20 ngày sau họ mới hoàn toàn chiếm được Lạng Sơn. Cuộc chiến đã để lại cho các nhà lãnh đạo CSTQ bài học nhớ đời là vũ khí quân sự của họ quá đối thô sơ, còn chiến thuật thì hoàn toàn lạc hậu. (1)

Sau bài học đẫm máu này, con cháu "Thiên triều" đã hạ quyết tâm hiện đại hoá quân đội với bất kể giá nào. Hơn 20 năm qua, biết bao nhiều tiền của đã đổ vào để trang bị tận răng cho quân đội, đến hôm nay khi cảm thấy đã đủ lông, đủ cánh, Trung quốc bắt đầu nghĩ đến chuyện tìm đối tượng khác để dạy cho một bài học.

Nhiều người nghĩ đối tượng đó không ai xa lạ ngoài Đài Loan, một hải đảo Trung Quốc từ lâu vẫn tự nhận thuộc quyền sở hữu của họ. Tuy nhiên, có nhiều chỉ dấu cho thấy không phải như vậy. Đài loan chỉ là điểm, diện chính là Hoa kỳ, nước mà Mao Trạch Đông đã từng cho là “con cộp giấy”. Bởi vì theo Trung quốc nếu chiếm được Hoa Kỳ, Trung Quốc tự nhiên trở thành bá chủ đồ vương.

Ông Chi Haotian (Trì Hạo Điền), Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng kiêm Phó chủ tịch Ủy Ban Hội Đồng Quân Sự Trung ương Trung Quốc không dấu diếm ý đồ bá quyền đó. Ông phát biểu công khai trong bài nói chuyện được tờ báo Đại Thế Kỷ đăng lại như sau: “Để đối đầu với Mỹ chúng ta phải tiến hành cuộc chiến bất qui ước. Trong quá khứ, khi chiếm bất cứ nước thuộc địa nào, việc tàn sát dân chiếm đóng đã bị giới hạn một phần vì khả năng hạn chế của vũ khí, vì vậy cho dù chiếm được đất những vẫn phải sống chung với dân thuộc địa. Đối với chúng ta, nếu Trung Quốc chiếm Mỹ, chúng ta không để sót mạng nào hết. Chúng ta phải tận diệt “không chừa một mạng”, chỉ có vậy thì mới lãnh đạo được nhân dân Trung Quốc ở Mỹ.” (2)

Ông Chi Haotian còn đi xa hơn nữa khi dẫn giải rằng “Vũ khí vũ khí gì có thể diệt chủng một cách gọn nhẹ như vậy? các thứ vũ khí cổ điển như súng máy, càn nông, hoá tiễn và kể cả nguyên tử cũng không thể diệt sạch một lần được,... chỉ có vũ khí hoá học hiện đại mới có thể giết hết giống dân này, giành lại nước Mỹ cho Trung Quốc... từ lâu chúng ta đã nhanh chóng chế tạo ra những loại vũ khí này rồi và hiện đang nghiên cứu để chế biến thêm các loại vũ khí mới nữa... chúng ta có khả năng tấn công và giết sạch dân Mỹ một cách bất ngờ. Thời đồng chí Đặng Tiểu Bình còn sống, Bộ chính trị đã nhìn ra rằng không cần nghiên cứu các loại máy bay làm gì, nên dành thời gian để chế ra loại vũ khí không tàn phá nhưng có khả năng giết người hàng loạt”.

Ông Bộ trưởng quốc phòng Trung Quốc dẫn giải như một kẻ

hoang tưởng về dự phóng chiếm đoạt nước Mỹ: “Ở bình diện nhân đạo, chúng ta nên cảnh cáo người Mỹ và thuyết phục họ rời khỏi nước Mỹ, hoặc ít nhất nhượng lại một nửa nước cho Trung quốc bởi vì chính tổ tiên của ta đã khám phá ra nước Mỹ. Nếu điều này không thành công, thì chỉ còn cách tận diệt họ và dành lại nước Mỹ. Kinh nghiệm lịch sử đã chứng minh, nếu thắng Mỹ, các quốc gia khác cũng sẽ đầu hàng chúng ta thôi.”

Theo giới quan sát tình báo và chiến lược quốc tế nhận định, con cháu Đại Hán vẫn âm mưu thôn tính toàn cầu. Âm mưu hiện đại hoá quân đội những năm gần đây của giới lãnh đạo CS Trung Quốc đã làm các nước phương Tây lo ngại. Các chi tiêu khổng lồ cho quân đội Trung Quốc đã đặt Hoa Kỳ phải xét lại toàn bộ chiến lược quân sự trên thế giới, nhất là trong bối cảnh Liên Bang Xô Viết không còn là một cường quốc đáng lo ngại.

Đề chuẩn bị kế hoạch đối đầu với Hoa Kỳ, Trung Quốc đã kiên nhẫn tiến hành từng bước. Đầu tiên chi nhiều khoản tiền khổng lồ nhằm hiện đại hoá quân đội đến mức họ nghĩ có thể đương cự lại Hoa Kỳ. Kế đến là giai đoạn tâm lý chiến, giáo dục và thử thách tinh thần cho cả tỷ dân Trung Quốc về khả năng một cuộc chiến tranh qui mô. Họ đang tự hỏi nếu xảy ra một cuộc chiến đẫm máu, liệu dân Trung Quốc đủ can đảm và cuồng tín để hy sinh theo Đảng hay không? Vì vậy họ cần câu trả lời từ chính nhân dân Trung Quốc.

Tháng 2 năm ngoái, Bộ Quốc Phòng Trung Quốc làm một cuộc thăm dò trên mạng. Lý do cần thực hiện trên mạng mà không phải trên báo Đảng là để biết rõ ý kiến trung thực của đa số nhân dân Trung Quốc. Cuộc thăm dò xoay quanh câu hỏi: “Nếu bạn là lính và bạn được lệnh phải bắn. Liệu bạn có dám bắn vào đàn bà, trẻ con và tù binh chiến tranh không ?” Gần như hơn 70% trả lời sẽ bắn vào tất cả những người này. Những người trả lời sẵn sàng bắn vào bất cứ thứ gì, kể cả đàn bà, con nít đều ở lứa tuổi

dưới 25, lứa tuổi chiếm nhiều nhất trong số hơn 1 tỷ dân Trung Quốc.

Vui mừng trước kết quả này, ông Chi Haotian phát biểu “Tôi thực sự hài lòng về kết quả cuộc thăm dò vừa qua. Điều này cho thấy thế hệ tương lai của Trung Quốc sẵn sàng chiến đấu theo mục tiêu của Đảng”. Nói trắng ra là chạy theo tham vọng “bá quyền” của Đảng CSTQ để tiến hành các cuộc chiến tranh xâm lăng có tầm vóc bất qui ước, sẵn sàng giết người bất kể đối tượng là ai, mù quáng sử dụng mọi thủ đoạn tàn độc và ở mức độ qui mô chưa từng thấy trong lịch sử nhân loại.

Tinh thần Đại Hán thể hiện rõ qua bài nói chuyện của ông Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng. Theo ông, “người Trung Quốc còn văn minh hơn cả dân Đức, giống dân mà Hitler đã từng một thời hãnh diện. Trong suốt chiều dài lịch sử, nhân dân Trung Quốc đã trôi giạt từ phương đến các quốc gia Châu Mỹ và Thái Bình Dương. Những tổ tiên này đã trở thành người Mỹ da đỏ, người Mỹ hiện nay và luôn cả các sắc dân ở Đông Nam Á và phía Nam Thái Bình Dương”. Nói một cách khác, các nước Á Châu Việt Nam, Nhật, Đài Hàn, Thái v.v... là của Trung Quốc và thậm chí cả nước Mỹ ở xa xôi cũng không vượt ra khỏi phạm vi suy luận này.

Trung Quốc sau khi thủ đắc một số vũ khí tối tân, đang hoang tưởng và tự hãnh diện đặt họ vô vị trí giống Đức Quốc Xã hồi thế chiến thứ hai. Những ông trời con này đang cổ võ cho tư tưởng chiến tranh như Hitler. Theo Chi Haotian thì “cả Trung Quốc và Đức thời Hitler có những điểm tương đồng. Cả hai đều tự thấy là dân tộc mình hơn tất cả các sắc dân khác trên thế giới. Cả hai quốc gia đều đã từng bị ngoại bang xâm lược, lợi dụng, đều có khuynh hướng thuần phục quyền lực một cách tuyệt đối, có tinh thần chủ nghĩa xã hội-quốc xã, bị đặt trong hoàn cảnh thiếu thốn, chật chội vì mức độ dân số tăng trưởng, và đều trong tình huống thuần một quốc gia, một đảng phái, một lãnh đạo và một chủ thuyết”.

So sánh về tư tưởng chiến lược quân sự tương lai, Chi Haotian nhận xét: “Lý do mà nước Mỹ còn tồn tại đến hôm nay vì chưa bao giờ có chiến tranh xảy ra ngay tại trên đất nước của họ. Nếu tình huống chiến tranh xảy ra hôm nay, tôi có thể tiên đoán là khi địch quân đã tràn vô tới thủ phủ Hoa Thịnh Đốn rồi thì Quốc hội Mỹ vẫn còn bận họp để tranh cãi có nên cho phép Tổng thống của họ tuyên chiến hay không? Đó là sự khác biệt giữa Mỹ và TQ. Chúng ta không phí thời giờ cho những bàn cãi vô bổ này. Đồng chí Đặng Tiểu Bình đã từng dạy: “Cái cốt lõi của vấn đề nằm ở sự nhạy bén của Đảng. Một khi Đảng đã quyết định, thì lập tức mệnh lệnh được thi hành, không mất thời giờ vô bổ như các quốc gia tư bản”.

Điều trọng yếu vẫn là, Chi Haotian nhận định, “chế độ độc tài Hitler có lẽ chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc vì sự nhầm lẫn của lịch sử. Không phải Đức Quốc Xã mà Trung Quốc chính là lực lượng đáng tin cậy để có thể chống lại hệ thống chính trị dân chủ nghị viện của các nước phương Tây”.

Cần phải đặt dấu hỏi là dựa vào đâu mà giới lãnh đạo quân sự Trung Quốc đột nhiên cao ngạo, coi trời bằng vung vậy? Điều gì làm họ không ngần ngại tuyên bố hết sức “hiếu chiến” làm cho giới nghiên cứu quân sự phải giật mình kinh sợ. Không phải ngẫu nhiên mấy năm gần đây, Mỹ và Nhật là hai quốc gia liên tục bày tỏ lo ngại về khả năng bành trướng mộng “bá quyền quân phiệt” của những nhà lãnh đạo đảng Cộng sản Trung Quốc.

Câu trả lời có lẽ nằm ở số tiền khổng lồ Trung Quốc đã chi tiêu từ hơn 10 năm nay cho việc hiện đại hoá quân đội. Theo tin UPI, hôm tháng 3 vừa rồi, Hoa Tấn Xã cho biết Bộ Quốc phòng đã chi ra 30.2 tỷ Mỹ kim trong năm 2005. Con số này không chính xác, Trung Quốc đã che giấu số tiền thực sự. Theo ước lượng của giới nghiên cứu quân sự, số tiền này có thể lên từ 90 tỷ đến 110 tỷ Mỹ kim.

Sách trắng về Trung Quốc đệ trình Thủ tướng Nhật Junichiro Koizumi nhận định “Trung quốc đã

nhANH chóng trở dậy như một cường quốc về kinh tế trong vùng, liên tục cải tiến tiềm năng quân sự của họ. Sức mạnh đáng kể này đã làm cho các quốc gia lân cận lo ngại... Chúng ta cần phải chú ý nhiều hơn về khuynh hướng hiện đại hóa của họ và cần trọng lượng định về khả năng quân sự vì sự chi tiêu quốc phòng đã vượt quá giới hạn mức độ cần thiết trong khả năng phòng thủ của họ”.

Về khả năng quốc phòng của Trung Quốc, tờ Herald Sun hôm 25-10-2005 lấy tin từ UPI cảnh báo: “Hòa tiền mới chế biến của Trung Cộng có thể bắn thẳng tới thủ phủ của Úc Đại Lợi”. Bài báo cho biết, theo lượng định của giới tình báo Hoa Kỳ, hỏa tiễn di động với đầu đạn nguyên tử DF-31 mới chế tạo trong năm 2005 có thể bắn theo đường vòng cung từ Bắc Kinh tới Birsbane hoặc Perth.

Trong khi đó, nguyên Bộ trưởng Quốc phòng Hoa kỳ, ông Rumsfeld đã phát biểu: “Hoa kỳ cũng như nhiều quốc gia khác muốn biết tại sao Trung Quốc lại giấu diếm về ngân sách quốc phòng”. Tin chính thức từ Bộ Quốc Phòng Hoa Kỳ cho biết, ước lượng số tiền dành cho chi tiêu quốc phòng có thể lên đến \$90 tỷ Mỹ kim trong năm nay, gấp 3 lần con số phía Trung Quốc công bố. Lượng định của tình báo Hoa Kỳ là với tốc độ phát triển kinh tế hiện tại, Trung Quốc có thể chi từ \$98.8 đến \$149.1 tỷ Mỹ kim trong những năm 2002-2006. Trong đó, 1/3 dành cho nhân sự, phần còn lại dành cho việc chế tạo và tân trang vũ khí tối tân. Với đà chi tiêu kiểu này, quân đội giải phóng nhân dân Trung quốc có thể sở hữu nhiều loại vũ khí hạng nặng như sau: (3)

Thực ra, nhân loại mới thấy vũ khí chiến tranh tàn phá hạng nặng của Trung Quốc. Đây chỉ là loại vũ khí mang tính tự vệ. So với kỹ thuật quân sự của Mỹ và Anh, vũ khí hạng nặng của Trung Quốc vẫn không phải là đối thủ. Đối với Hoa Kỳ, Trung Quốc hiểu mở một cuộc tấn công biên người theo kiểu dàn quân như hồi chiến tranh biên giới Việt-Trung chỉ là một cuộc tự sát. Họ không chủ trương làm như vậy.

Thứ vũ khí tấn công đáng sợ của Trung Quốc để khơi mào cho thế chiến thứ ba không nằm trong danh mục những loại vũ khí hạng nặng trên. Cái họ thủ đắc Hoa Kỳ không có: Thứ nhất là hàng triệu đạo quân thứ năm nằm ngay tại Hoa Kỳ để chờ mật lệnh. Và thứ hai, chính là vũ khí hoá học hiện đại, vũ khí có khả năng tận diệt hàng loạt trong chớp mắt, triệt tiêu hết khả năng tự vệ của đối thủ, không cho có thời giờ để kịp phản công. Con bài tẩy của Trung Quốc nằm ở vũ khí chiến lược này, thứ vũ khí mà trong khi các quốc gia phương Tây ngần ngại thử nghiệm thì Trung Quốc khoe khoang họ đã thủ đắc từ lâu. Vì đối với CS, họ không bị ràng buộc bởi bất cứ qui ước chiến tranh nào.

Não trạng Trung Quốc từ sau trận chiến biên giới Việt-Trung cũng không thay đổi. Họ sẵn sàng thí mạng dân Trung Quốc nếu phải xảy ra cuộc đối đầu chiến tranh nguyên tử cũng như không ngần ngại sử dụng vũ khí hủy diệt nhân loại để chiến thắng nếu cần. Nếu thế chiến thứ hai hơn 57 triệu người đã bị chết, thì thế chiến thứ ba sẽ khủng khiếp hơn. Đối với lãnh đạo Trung Quốc, mạng người chỉ là rom rạ. Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Trung quốc tuyên bố câu nói lịch sử: “Nếu phải hy sinh một nửa dân Trung Quốc, tức là hơn nửa tỷ dân chết đi để giữ cho đảng CSTQ được tồn tại thì đảng vẫn làm”. Vì nếu bị mất Đảng, tức là mất đầu tàu, mất lãnh đạo, mất phương hướng thì Trung Quốc coi như sụp đổ.

Nhân loại đang đứng trước hiểm hoạ diệt chủng. Nó báo hiệu chỉ dấu không an toàn khi những kẻ mang bệnh cuồng sát lại thủ đắc khả năng có thể gây ra thảm họa. Những Hitler, Mussoline, Ponpot, Saddam Hussein vẫn không làm tỉnh mộng bọn mắc bệnh hoang tưởng. Liệu Liên Hiệp Quốc có phải khắc câu nói để đời của ông Chi Haotian ở bia đá để sớm cảnh báo nhân loại về tội ác giết chủng của giới lãnh đạo đảng CSTQ trước khi quá trễ?

<http://ddcnd.org/main/>

(1) INGXIANG: Border War 1979. A Nervous China Invades Vietnam, by Terry McCarthy

(2) <http://epochtimes.com/gb/5/8/1/n1003911.htm>

(3) *Analyzing Chinese Military Expenditures. Richard A. Bitzinger*

Ai thống trị VIỆT NAM NGÀY NAY

Đảng Cộng sản Hà Nội hay một Đảng Hán Ngụy

Gs Stephen B. Young

~~~~~

Có một tổ chức hiện nay cai trị VN từ Lạng Sơn đến Cà Mau như là vua chúa Phong kiến ở Tàu hay ở Âu châu thời Trung cổ. Một bộ máy võ trang tập trung các quyền hành lớn trong tay, không được dân bầu lên, và dân tuyệt đối không có quyền kiểm soát hay phê bình. Tổ chức này mang tên là "Đảng Cộng Sản Việt Nam".

Nhưng, thực sự, tổ chức này có phải là một Đảng đúng nghĩa của một đảng hay không?

Đáng lẽ ra một Đảng chánh trị phải có một chánh nghĩa, một sức mạnh do một lý tưởng, một nền tảng triết lý hay lý thuyết, một khuynh hướng thể hiện nguyện vọng của đảng viên để hành động nhằm phục vụ đất nước và dân tộc của mình.

Vì vậy, nếu cái gọi là ĐCS mà không phải là một Đảng đúng nghĩa, thì bộ máy đó là cái gì? Một tập thể những người có chung một chí hướng tôn thờ ngoại nhân, một công ty làm ăn, một tổ chức mafia khai thác thị trường đất nước của họ chăng?

Như vậy chúng ta có vài tiêu chuẩn để đánh giá cái gọi là ĐCS bây giờ: đó là một đảng phái hay chỉ là một bọn làm ăn thiếu lương thiện?

Tôi đồng ý đã có thời gian cái gọi là ĐCS ngày nay có những hoạt động như là đảng phái đúng nghĩa. Nhưng những hoạt động ấy tốt xấu, hay dở, có lợi hay có hại cho đất nước Việt Nam là chuyện khác. Tôi nói đó là một "thứ đảng phái" vì lúc ấy ĐCS theo ý thức hệ Mác-Lê, vận dụng chủ thuyết Mác-Lê làm cách mạng võ trang cướp chánh quyền Thực dân. Tiếp theo, ĐCS phát động cuộc cách mạng xã hội, tiến hành đấu tranh giai cấp, đấu tố địa điền chủ, ám sát công chức, trí thức, lãnh đạo tôn giáo, tịch thu tài sản của người giàu có để sau cùng đưa giới lao động, những tên du thủ du thực, lên cầm quyền và khi vào Bộ chánh trị, lại lãnh đạo đất nước, dân tộc. Hành động của ĐCS lúc đó

có mục đích thi hành "chính nghĩa xã hội chủ nghĩa" theo ý hệ Mác-Lê.

Nhưng từ lâu lắm rồi, cái gọi là ĐCS không còn giống như trước đó nữa. Nó đã hoàn toàn biến chất để

trở thành một cái gì khác hẳn. Tức nó không phải Cộng Sản, không mang nội dung Mác-Lê, chẳng chủ trương giai cấp đấu tranh để tiến lên xã hội công bằng, người chẳng bóc lột người, như kinh điển Mác-Lê dạy người cộng sản.

Cách đây vài năm, ông Đặng Quốc Bảo, Khoa giáo trung ương, trong một báo cáo phổ biến hạn chế cho đảng viên cao cấp, nói rằng: "Hiện tại ĐCS không còn chính nghĩa chút nào vì thuyết Mác-Lê lỗi thời và cũng không đúng, không khoa học". Theo ông Bảo thì ĐCS không nên áp dụng thuyết ấy nữa. Hai ông Mác và Lê đã nghĩ sai về vũ trụ, về trời đất, về đời sống nhân loại. Vậy người thông minh phải vứt bỏ chủ thuyết Mác-Lê.

Nếu ông Bảo đánh giá đúng lý thuyết Mác-Lê, thì ĐCS không có một chính nghĩa nào để vẫn khẳng định tiếp tục đưa Việt Nam đi theo con đường cũ Mác-Lê!

Vậy ĐCS là cái gì? Chỉ là một tập hợp những người đầy tham vọng và quyền lực. Họ không khác gì một thứ giặc cướp đối với nhân dân!

Ông Bảo nói thêm rằng: "Tổ chức anh chị em cán bộ giữ quyền cai trị Việt Nam vài năm nữa, vì nếu không có một lực lượng mạnh để giữ ổn định chính trị xã hội, thì nước sẽ loạn và dân sẽ khổ". Lấy sự ổn định làm chính nghĩa cho mình chẳng có ý nghĩa tốt đẹp gì, vì hoàn toàn thiếu thuyết phục. Chính trị ổn định, nhiều người bình thường vẫn có thể nói và làm. Cần gì phải có cái gọi là ĐCS với 3 triệu đảng viên, với vai trò lãnh đạo toàn diện đất nước và xã hội! Quân Đội làm được. Phật Giáo làm được. Việt Quốc làm được. Ai cũng hy vọng làm được. Cái gọi là ĐCS không thể tự cho là chỉ có họ mới làm được.

Theo tuyên truyền của ĐCS, trong quá khứ, họ có công đức lớn để đứng trên và trước mọi người khác. Tức họ

cho rằng họ có vai trò lịch sử! Có đúng như vậy không?

Để trả lời, giờ đây Bộ Chính Trị hãy tổ chức gọi hồn các đồng chí của họ đã chết, chết hi sinh hay chết oan ức vì đảng cũng được, để hỏi công việc đảng làm. Rồi, có lẽ họ nên gọi hồn để hỏi cái gọi là ĐCS thật sự có công đức với dân tộc Việt Nam hay không? Họ cũng có thể gọi hồn để hỏi ĐCS tại sao ngày nay vẫn nói đi theo Mác-Lê, mà trên thực tế không thấy xã hội Việt Nam chuyển biến theo mô hình "chính nghĩa Mác-Lê" chút nào nữa (vậy thì cái đảng này nên tự giải tán), và hỏi xem đảng có mang tội với đất nước, với dân tộc không?

Chúng tôi cũng có thể gọi hồn như Bộ Chính Trị. Chúng tôi cũng có thể gọi hồn các vị đã nằm xuống vì nhiều lý do khác nhau, để hỏi họ về công đức của cái gọi là ĐCS.

Thí dụ, hỏi Đức Huỳnh Giáo Chủ của Phật Giáo Hòa Hảo, hỏi ông Trương Tử Anh, Đảng trưởng Đại Việt Quốc Dân Đảng, ông Lý Đông A, Thư ký trưởng Đảng Duy Dân, các nhân sĩ yêu nước như Ngô Đình Khôi, Nguyễn Văn Bông, Tạ Thu Thâu, Nguyễn An Ninh, Hồ Văn Ngà, Phan Văn Hùm, Nguyễn Văn Sâm... và những người dân Huế chết hồi Tết Mậu Thân, vân vân, cho đến 1-2 triệu người Việt Nam bình thường khác, chết trên biển cả, trong rừng sâu, trong các trại tù rải rác khắp cả nước.

Gọi hồn tất cả những người này về và lắng tai nghe họ nói số phận của dân tộc Việt Nam từ khi ĐCS vận dụng "chính nghĩa Mác-Lê" để cướp lấy quyền lãnh đạo đất nước và giữ độc tôn cho đảng. Xin trả lời: Đảng chẳng hề có công đức gì cả!

Bằng chứng thứ hai cho thấy cái gọi là ĐCS là một đảng thì đảng ấy có hành động cụ thể như thế nào?

Ngoài sự hiểu biết, sự suy nghĩ, sự tính toán, các hành động của một con người sẽ cho chúng ta thấy rõ ràng minh bạch, để kết luận kẻ đó tốt hay xấu, giỏi hay dở, đạo đức hay gian ác, cần tồn tại hay nên chết đi.

Cái gọi là ĐCS đó, cách đây 8 năm, đã tự động hiến dâng đất đai của tổ tiên để lại cho Bắc Triều mới. Và cả biển nữa! Tại sao? Để đáp ứng sự đòi hỏi của Bắc Triều mới? Phải!

Ở điểm này, chúng ta hãy nhìn rõ. Cái gọi là ĐCS đó vì nhu cầu tồn tại đã dâng đất, dâng biển cho Bắc Kinh. Đây là nhu cầu sanh tử. ĐCS phải làm một việc tội lỗi như vậy chỉ vì đảng lo sợ nhân dân VN hỏi tội của họ đối với tổ quốc và nhân dân từ trước đến giờ. Mà nhân dân hỏi tội có nghĩa là đảng sẽ bị mất quyền cai trị. Hoặc một vụ Thiên An Môn VN sẽ

xảy ra. Trước nỗi ám ảnh mất quyền lực, ĐCS cần sự ủng hộ, sự tiếp tay của Bắc Triều mới, mặc dầu có tổn hại đến quyền lợi tối thượng của Quốc gia! Như vậy ĐCS ở Hà Nội không thể tự cho là một đảng có chính nghĩa yêu nước được, mà phải bị kết án là một đảng bán nước mới đúng.

Nếu ĐCS Hà Nội chuyên tâm phục vụ cho đòi hỏi, tham vọng của Bắc Triều mới, thì VN tất nhiên phải lâm nguy lâm thân nô lệ cho Hán tộc. Nếu chỉ riêng cái ĐCS làm nô lệ Hán tộc thì chúng ta hà tất phải tổn lời.

Thực tế ở Việt Nam cho ta thấy công an, tình báo của Việt Nam đều do công an, tình báo Trung Quốc đào tạo và cổ vũ. Nhờ đó mà công an, tình báo Hà Nội mới có đủ bản lãnh đàn áp những người dân chủ ở Việt Nam, đàn áp dân oan nạn nhân của những vụ đất đai bị ĐCS tước đoạt, đàn áp những vụ biểu tình chống Trung Quốc xâm chiếm đất đai bằng vũ lực và thô bạo.

Nhìn lại lịch sử Việt Nam thì từ thời Ngô Quyền đến nay, chỉ có vài ông vua Việt Nam theo Bắc Triều một cách xấu hổ như vậy. Có Nhà Mạc phải xin sự ủng hộ của Hoàng đế phương Bắc để đối phó với Nhà Lê. Có vua Lê Chiêu Thống xin Trung Quốc gửi binh qua Hà Nội để đánh anh em Nhà Tây Sơn. Có vua Gia Long và Minh Mạng lấy ý thức hệ Tống Nho của Nhà Thanh bên Tàu để làm nền tảng đạo lý xây dựng uy quyền cho Nhà Nguyễn. Nhưng các ông vua này không làm mất đất, mất biển vào tay ngoại bang chỉ vì quyền lợi riêng tư như ĐCS ngày nay.

Câu viện thường hay lệ thuộc tư tưởng của kẻ khác, khó tránh khỏi dẫn đến mất chánh nghĩa quốc gia. Phải chăng vì thế mà Nhà Mạc đã không thắng Nhà Lê, vua Lê Chiêu Thống thua Quang Trung Nguyễn Huệ. Riêng Nhà Nguyễn vì chọn lựa sai lầm học thuyết lỗi thời mà cứ kháng kháng ôm giữ nên thua người Pháp. Tức một thứ lệ thuộc tư tưởng.

Khi có được chỗ dựa mạnh là Bắc Kinh, cái gọi là ĐCS sẽ đánh bại được toàn dân Việt Nam chăng? Tức ĐCS sẽ vĩnh viễn đàn áp, bóc lột nhân dân chăng?

Mới đây khi nghe tin Bắc Kinh tổ chức Hoàng Sa và Trường Sa trở thành một đơn vị hành chánh mới trực thuộc tỉnh Hải Nam, lập tức xảy ra nhiều cuộc biểu tình của dân chúng thanh niên, ĐCS không dám lên tiếng phản đối kẻ cướp đất, trái lại thô bạo đàn áp dân chúng công khai bày tỏ lòng yêu nước. Khí thế của nhân dân Việt Nam bây giờ làm cho

ĐCS Hà Nội bắt đầu lo sợ. Nếu ĐCS khôn ngoan thì hãy thấy đây, tức nhân dân, mới là chỗ dựa vững chắc hơn thế của Trung Quốc. Nhưng cái gọi là ĐCS nghe theo ai?

Phải buồn mà nói to và nói rõ rằng phe nhóm đang cai trị Việt Nam hiện nay là một bọn Hán Ngụy!

Chúng tôi biết chắc chắn có nhiều đảng viên của cái gọi là ĐCS không muốn như vậy. Họ thương dân, yêu nước thật lòng. Nhưng họ lo sợ, có thể vì bất lực, cho sự an nguy của bản thân và gia đình trước những thủ đoạn khéo léo, gian ác, đê hèn của lực lượng Công An, Tình Báo đang có mặt khắp nơi rình rập.

Bọn Hán Ngụy thật sự không có nhiều người, nhưng họ có thể mạnh và nhiều tiền bạc. Họ quyết tâm giữ quyền lực cai trị đất nước mãi mãi. Họ sẽ làm cái gì phải làm để không mất địa vị cầm quyền, tức quyền làm ăn, làm giàu của họ.

Lệ thuộc Bắc Kinh, đối với họ, là một giá phải trả, họ chấp nhận trả, để có phương tiện ổn định chính trị xã hội Việt Nam, tức duy trì chế độ độc tài toàn trị. Ổn định là cho quyền lợi của họ. Đất nước đổi với họ chỉ là phương tiện trao đổi.

Trung Quốc có một triết lý bình định thiên hạ từ đời Tần Thủy Hoàng. Ông ấy lấy ý kiến của phái Pháp Gia gồm lý thuyết âm dương, ngũ hành để kiến tạo thái hòa. Làm chính trị như vậy không theo sự giảng dạy của Khổng Mạnh, trái lại, đưa ra chính sách đại đoàn kết, giữ phép nước dưới sự lãnh đạo độc tôn theo một vị hoàng đế. Đó là thuyết của Mạc Địch.

Cái đạo chính trị này – "hoàng đế chính thuyết" – là lý thuyết xây dựng xã hội không cần nghe ý dân. Đi từ trên xuống, chẳng phải từ dân lên. Ngày nay gọi là tập trung dân chủ, tức dân chủ xã hội chủ nghĩa theo tư tưởng Hồ Chí Minh. Hoàng đế nghe trời, ra lệnh và thiên hạ phải tuân theo. Dân không nghe theo thì sẽ bị phạt, nặng nhẹ tùy theo mức độ sự phản bội, bất hiếu đối với chế độ.

Một ông Hoàng đế không cần đức, không cần uy tín mà vẫn giữ được ổn định xã hội. Hiểu nghĩa thay thế nhân nghĩa. Cấp trên nói cái gì thì cấp dưới vâng dạ theo răm rắp. Ăn nói vô phép, mất dạy thì bị phạt, không được phần thưởng!

Đạo làm hoàng đế có mục đích lấy ý trời và qua cơ cấu hành chánh, ép thiên hạ vâng lệnh làm theo ý đó, mặc cho họ muốn hay không.

Trong lịch sử VN, các Nhà Lý, Trần và Lê không lấy đạo Hoàng đế của Bắc Triều để trị dân. Nhà Lý và Nhà Trần theo đạo Phật. Nhà Lê cho

đến Lê Thánh Tôn theo quan điểm nhân nghĩa do Nguyễn Trãi viết ra.

Vua Lê Thánh Tôn bắt đầu theo chủ nghĩa Bắc Triều, tức lấy Tống Nho bênh vực ngôi vị Hoàng đế một cách mù quáng với đạo hiếu nghĩa cha mẹ, vua chúa. Đến Nhà Mạc, Chúa Trịnh thì ảnh hưởng Tống Nho ở cấp quan văn và các đại gia đình quan chức mở rộng. Nhà Nguyễn áp dụng Tống Nho và quan điểm Hoàng đế, đưa triều đình Huế đi theo gương Nhà Thanh bên Tàu.

Trước đây, cái gọi là ĐCS chụp mũ những người Việt Nam không Cộng Sản mà hợp tác với Hoa Kỳ để giữ độc lập cho miền Nam Việt Nam là "Mỹ Ngụy".

Bây giờ, nhìn về quá khứ thì chúng ta có thể đánh giá ai có công lớn hơn cho Dân tộc Việt Nam: Mỹ Ngụy hồi đó hay Hán Ngụy bây giờ?

Người Mỹ khi giúp các Chính phủ VNCH, khi làm cố vấn cho Chính phủ và quân đội Quốc gia, họ thật sự muốn gì? Họ khuyến khích người Quốc gia làm gì? Họ đòi hỏi Chính phủ Sài Gòn có chính sách nào?

Nói chung, người Mỹ từ Tổng Thống Eisenhower cho đến Tổng Thống Nixon, từ Đại sứ Elbridge Durbrow cho đến Đại Sứ Ellsworth Bunker, tất cả đều yêu cầu Chính phủ Sài Gòn lo cho dân, áp dụng chế độ hiến trị, tổ chức các cuộc bầu cử từ xã ấp đến trung ương trong sạch, dân chủ, cải cách ruộng đất, phát triển kinh tế, mở rộng giáo dục theo tôn chỉ tôn chỉ "nhân bản, khoa học, khai phóng"... Đối với Mỹ thì ý dân hơn ý trời. Mỹ không bao giờ theo "hoàng đế chính thuyết".

Như vậy làm Mỹ Ngụy là chọn phương pháp lo cho dân, cho quê hương Việt Nam, cho văn hóa, đạo đức dân tộc. Người Mỹ đến Việt Nam, không ở lại Việt Nam. Và "dân Ngụy" không hiến dâng đất đai, biển cả cho ngoại bang. Hơn nữa, trong lịch sử, người Mỹ không chiếm thuộc địa, không làm Thái thú, chỉ làm bạn Đồng minh giai đoạn.

Còn người Việt nào bây giờ làm Hán Ngụy thì phục vụ ai? Họ có lo sợ số phận Tổ quốc của họ không? Hay chỉ có chung một thứ Tập hợp những người cùng chí hướng tôn thờ quyền lợi bản thân mà thôi?

Stephen B. Young
Chú thích

(1) *INGXIANG: Border War 1979. A Nervous China Invades Vietnam, by Terry McCarthy*

(2) <http://epochtimes.com/gb/5/8/1/n1003911.htm>

(3) *Analyzing Chinese Military Expenditures. Richard A. Bitzinger*

**Đừng sợ những gì
Cộng sản làm !
Hãy làm những gì**

TÀN SÁT TẾT MẬU THÂN tại Huế (1968) *Trần Gia Phụng*

Cộng sản sợ !

TỔNG KẾT

Theo thống kê của Bộ Tổng tham mưu Quân Lực VNCH, cho đến cuối tháng 3-1968, số tử vong trên toàn lãnh thổ VNCH của các bên trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân (1968) là: 4.954 sĩ quan và binh sĩ VNCH; 14.300 thường dân VNCH; 58.373 sĩ quan và binh sĩ trong lực lượng MDTGTGPMNVN và Bắc Việt; 3.895 sĩ quan và nhân viên Hoa Kỳ (gồm Bộ binh, Không quân, Hải quân và TQLC), 214 sĩ quan và nhân viên Đại Hàn, Úc, Tân Tây Lan và Thái Lan trong các phái bộ viện trợ quân sự tại VNCH. Trong số 14.300 thường dân, Huế mất khoảng 2000 người. (32)

Riêng tại Huế, theo thống kê của tác giả Douglas Pike, ước lượng tổng số thiệt hại tại Huế sau biến cố Mậu Thân như sau:

Tổng số thường dân thương vong: 7.500 người. Số bị thương vì chiến tranh: 1.900 người. Số thường dân bị tử nạn: 844 người. Số mất tích: 1.946 người. (33)

Theo thống kê của tác giả David T. Zabecki qua một bài viết đăng trong Encyclopedia of the Viet Nam War, tại Huế, số thi hài nạn nhân tìm được trong các mồ chôn tập thể là 2.810 người và hàng ngàn người mất tích. Trong khi đó, Quân đội VNCH có 384 tử trận, 1.830 bị thương; Bộ binh Mỹ 74 tử trận, 507 bị thương; Thủy quân lục chiến Mỹ 142 tử trận, 857 bị thương, Bộ đội Bắc Việt và Việt cộng 5.000 tử trận, số bị thương không tính được (34).

Các con số này chắc chắn chưa đầy đủ, vì còn nhiều người mất tích chưa được kê khai. Riêng tại Huế, nếu số tử thi tìm được trong các mồ chôn tập thể là 2.810 xác, thì số

người thật sự chết phải cao hơn rất nhiều, vì chắc chắn còn có những nấm mồ chưa được phát hiện, và có thể không bao giờ được phát hiện, mà vùi dập mãi với thời gian; hoặc những người bị cộng sản đem đi các địa phương khác rồi thủ tiêu. Ngoài ra còn có những người chết được gia đình tự lo liệu việc chôn cất. Dầu có tác giả cho rằng tối thiểu số thường dân bỏ mạng trong dịp Tết tại Huế phải khoảng trên 3.000 người (35), nhưng thực tế con số này phải cao hơn nhiều.

Một điều cần ghi nhận là trong khi giết hại cả hàng chục ngàn thường dân vô tội trên toàn quốc và nhất là chôn sống đồng bào tại Huế, một tội ác “đất không dung, trời không tha”, cộng sản địa phương Huế cũng như tập đoàn lãnh đạo Hà Nội phải tay trỏ trách nhiệm, hoàn toàn không dă động gì đến ai đã chủ mưu và giết chóc như vậy. Đó là lý do chính khiến cộng sản không công bố hồ sơ biến cố Mậu Thân, mặc dầu sự kiện này đã xảy ra cách đây bốn mươi năm.

Trong một cuộc phỏng vấn hiếm hoi của một ký giả Tây phương vào năm 1969, ông bộ trưởng Bộ quốc phòng Bắc Việt lúc đó, đại tướng Võ Nguyên Giáp, đã chối rằng Hà Nội không tổ chức tổng công kích Tết Mậu Thân: “Chúng tôi không dính gì tới chuyện đó. Chuyện đó do Mặt trận [Dân tộc Giải phóng] thực hiện” (36).

Tài liệu hiện nay cho thấy vụ Tết MT do chính Nguyễn Chí Thanh soạn thảo kế hoạch, rồi Võ Nguyên Giáp tiếp tục khi Nguyễn Chí Thanh chết bất ngờ, chính Bộ chính

trị thông qua kế hoạch này, chính HCM ra lệnh thi hành bằng bài thơ giết người trên đài phát thanh Hà Nội, và chính Trung ương cục miền Nam do Phạm Hùng, uỷ viên Bộ chính trị đảng LD đứng đầu, chỉ đạo mọi diễn tiến của tình hình. Ngày nay nhà cầm quyền Hà Nội công khai thừa nhận và ăn mừng “chiến thắng” MT, có khi nào VNG nghĩ đến lời nói dối “hào nhoáng” sòng sượng của một đại tướng không?

Còn về việc giết người tập thể, ông Bùi Tín, nguyên là đại tá quân đội cộng sản Bắc Việt, nguyên phó tổng biên tập báo Nhân Dân Hà Nội trước năm 1990, đã viết rằng: “Cho nên những vụ tàn sát có tính chất tập thể có thể đã xảy ra ở các tiểu đoàn đang hành quân rút lui. Giữa cảnh hỗn loạn khi có lệnh rút lui... Một số đơn vị này ra hành động thủ tiêu tù binh để bảo đảm không lộ bí mật, không bị nguy hiểm, “nhẹ gánh”, “khỏi vướng chân”, “sẽ chết cả nút”... Cuối cùng cũng còn một số ít tù binh giải về căn cứ, được dùng để đào hầm hố, khâu vá... một số về sau được thả về” (37). Nếu biện minh như ông Bùi Tín, thì ông giải thích làm sao về việc cộng quân đã tàn sát và chôn hàng ngàn người tại Gia Hội (Huế) trong thời gian họ tạm chiếm vùng này?

Ông Hoàng Phủ Ngọc Tường nói rằng: “Đó là một sai lầm không thể nào biện bác được, nhìn từ lương tâm dân tộc, và nhìn trên quan điểm chiến tranh cách mạng. Nhưng tôi tin rằng đây là một sai lầm có tính cục bộ từ phía những người lãnh đạo cuộc tấn công Mậu Thân ở Huế, chứ không phải chính sách toàn cục của cách mạng. Bởi vì tình trạng giết chóc bừa bãi như vậy, đã không xảy ra ở địa phương khác trong Mậu Thân, ngay cả trên một địa bàn rộng lớn với tình trạng xen kẽ giữa những lực lượng đối địch rất phức tạp như ở Sài Gòn thời ấy” (Hoàng Phủ Ngọc Tường trả lời pv của bà Thụy Khê, bdd.)

Chưa đặt vấn đề lương tâm dân tộc ở đây, nhất là với những người cộng sản và những người chạy theo cộng sản như Hoàng Phủ Ngọc Tường, trước hết, phải xác định rõ ràng cuộc chiến do cộng sản gây ra

không phải là “chiến tranh cách mạng”, mà là một cuộc chiến tranh ý thức hệ do tham vọng quyền lực và tham vọng bành trướng của cộng sản Bắc Việt.

Thứ hai, cách thức đổ lỗi “cục bộ”, “địa phương” là bài bản sách vở của CS. Trong tất cả các chương trình kế hoạch hành động, cộng sản luôn luôn cho rằng thành công là nhờ đảng lãnh đạo, thất bại là tại địa phương làm sai. Thậm chí nông dân Việt hiện nay có câu ca dao mỉa mai: “Mất mùa là bởi thiên tai, được mùa là bởi thiên tài đảng ta.”

Thứ ba, “tình trạng giết chóc bừa bãi như vậy, đã không xảy ra ở địa phương khác trong Mậu Thân” vì không có nơi nào trên toàn quốc mà cộng sản chiếm được lâu ngày để có thể hoành hành, giết chóc như ở Huế. Trong khi đó, suốt từ 1945 đến 1975, đã nhiều lần cộng sản giết hại tập thể một cách tàn bạo, chôn sống biết bao nhiêu người, như những cuộc thủ tiêu khắp nước những nhà ái quốc không cộng sản (38), vụ giết hại những tín đồ Cao Đài ở Quảng Ngãi (39), vụ chôn sống nhóm Đệ tứ Quốc tế ở vùng sông Lòng Sông thuộc tỉnh Bình Thuận (40), vụ tàn sát các tín đồ Cao Đài và Hòa Hảo ở trong Nam (41). Có nhiều trường hợp người ta không có tội vẫn giết, vì người đó là một nhân tài, có thể có hại cho cộng sản trong tương lai, nên cần phải giết trước để trừ hậu họa. Giết như thế cộng sản gọi là “giết tiềm lực”.

Người trong cuộc là ông Lê Minh, bí thư Thừa Thiên-Huế, phụ trách mặt trận Huế trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân, đã thú nhận rằng việc tàn sát tù binh và thường dân ở Huế là có thật. Ông ta tuyên bố chịu trách nhiệm về cuộc tàn sát này, nhưng lại chống chế rằng cộng quân “đã ở trong một hoàn cảnh quá khó khăn, đến không thể nào kiểm soát nổi những hành động thô bạo” (lời của ông Lê Minh, Chính Đạo trích dẫn, Mậu Thân, sdd. 137.)

Như đã trình bày ở trên, đây không phải là lần đầu tiên cộng sản “hành động thô bạo”. Hơn nữa, từ đầu phát sinh hành động thô bạo? Thông thường, đó là do xuất thân từ

một tập thể thô bạo, được giáo dục dưới chủ trương và chính sách thô bạo, và được khuyến khích bằng những hành động thô bạo, không bị pháp luật chế tài. Do đó, chẳng cần phải hoàn cảnh khó khăn thì cộng quân mới “hành động thô bạo”.

Tuy nhiên, ít nhất ông Lê Minh cũng đã can đảm công khai thú nhận quân đội cộng sản đã “hành động thô bạo”, một lời thú nhận hiếm thấy nơi những nhà lãnh đạo cộng sản. Lời thú nhận của ông Lê Minh được đưa ra năm 1988, trong thời gian đảng CSVN bắt đầu cởi mở, đã được đăng trên tạp chí Sông Hương và được dịch đăng trên báo Newsweek ở Hoa Kỳ (Theo lời Hoàng Phủ Ngọc Tường trả lời bà Thụy Khê).

Sau đó những biến động ở Đông Âu dồn dập xảy ra và Liên Xô sụp đổ năm 1991, đã làm cho phái bảo thủ trong đảng CSVN cứng rắn trở lại. Hồ sơ Mậu Thân bị khép kín lần nữa. Quyền hồi ký của Lê Minh liên bị thu hồi và bản thân đương sự bị thất sủng, cô lập. Hiện nay, hàng năm vào dịp Tết, CSVN ăn mừng chiến thắng Mậu Thân trên sự đau khổ của đồng bào cả nước, vì ngày đó cũng chính là ngày kỷ giỗ của khoảng gần 80.000 người Việt cả Bắc lẫn Nam, cả dân sự lẫn quân sự, đã bỏ mình trong cuộc tổng công kích này.

Dầu Võ Nguyên Giáp có chối tội, Bùi Tín, Hoàng Phủ Ngọc Tường hay Lê Minh có biện minh thế nào cho cộng quân, bất cứ ai đã từng sống với CS đều biết rằng:

- Dưới sự lãnh đạo chặt chẽ và sát máu của cộng sản, không có một người nào dưới quyền đảng Cộng Sản mà không bị kiểm soát, không có một người nào dưới quyền cộng sản mà có thể tự ý làm bất cứ điều gì họ nghĩ. Nhất nhất họ đều phải theo chỉ thị của đảng bộ và của cấp trên. Do đó, việc tàn sát trong cuộc chiến Tết Mậu Thân hoàn toàn là chủ trương chính sách của đảng LD tức đảng CSVN.

- Đảng Cộng Sản là một đảng chính trị tổ chức chặt chẽ, rất có kỷ luật. Bất cứ đơn vị quân đội cộng sản nào cũng có một chính ủy (ủy viên chính trị) để điều khiển công

việc, đứng trên và quyền hành hơn cả đơn vị trưởng. Do đó, không thể đổ lỗi cho các cán binh cộng quân rút lui nên mới tàn sát bừa bãi, và cũng không thể đổ lỗi cho các đơn vị địa phương hay tinh uý Thừa Thiên Huế đã phạm sai lầm hoặc giết người để tự vệ.

Chắc chắn phải có kế hoạch chính sách do trung ương hoặc do các đảng uỷ cộng sản quyết định, khi tiến thì làm gì, khi rút lui thì làm gì, các đơn vị thừa hành hoặc các cán binh mới dám tàn sát dân chúng một cách vô nhân đạo, tàn bạo nhất trong lịch sử Việt Nam và cả lịch sử thế giới. Hiếu sát, giết người bừa bãi là một đặc tính căn bản của cán bộ cộng sản học được từ các lãnh tụ Lenin, Stalin, Mao Trạch Đông, Hồ Chí Minh. Như thế, đảng LD tức đảng CSVN phải chịu trách nhiệm trước dân tộc và lịch sử về việc tàn sát trong cuộc chiến Tết Mậu Thân năm 1968.

Đặc tính khát máu tàn bạo này của CS thể hiện xuyên suốt từ những vụ thủ tiêu chính trị năm 1945 (vài trăm ngàn người bị giết), đến cuộc tàn sát trong Cuộc cải cách ruộng đất ở ngoài Bắc (200.000 nông dân bị tàn sát), rồi Nhân Văn-Giai Phẩm (bắt tất cả trí thức, văn nghệ sĩ phản đối sự chỉ huy văn nghệ của cộng sản), vụ án “chống đảng” (bắt giam dài hạn sĩ quan, trí thức không đồng chính kiến). CSVN học theo đúng bài bản Liên Xô trong thể chiến thứ nhì (tiêu diệt tập thể những người yêu nước Ba Lan để thay thế bằng những đảng viên CS Ba Lan), ứng dụng vào hoàn cảnh Việt Nam, tiêu diệt ngay chính đồng bào mình.

Vụ tàn sát Tết Mậu Thân tại Huế là một dấu mốc trong tiến trình xâm lăng VNCH, nhắm đặt toàn thể nước Việt Nam dưới sự cai trị của cộng sản. Sau năm 1954, khi người Pháp rút lui, đất nước bị chia hai. Đáng lẽ cả hai miền Nam và Bắc thi đua phát triển kinh tế, xây dựng đất nước sau cuộc chiến 1946-1954, và chuẩn bị thống nhất đất nước một cách hòa bình trong tình anh em ruột thịt một nhà, các nhà lãnh đạo cộng sản Bắc Việt quyết tâm thôn tính miền Nam bằng võ lực (42).

Các cấp lãnh đạo cộng sản không thể bằng những phương thức hỏa mù chính trị, đổ tội cho những nhân vật cấp thấp hay rất thấp. Ví dụ ở Huế, cộng sản tuyên truyền đổ tội cho Lê Văn Hào, Hoàng Phủ Ngọc Tường, Nguyễn Đắc Xuân, trong khi ai cũng biết những người này chỉ là những kẻ ăn theo chạy dọ, những người theo phong trào. Những người này, nhất là Hoàng Phủ Ngọc Phan (em của Hoàng Phủ Ngọc Tường), Nguyễn Đắc Xuân đã xuất đầu lộ diện, hăng hái chỉ huy cuộc lùng bắt, tấn công, trước sự chứng kiến của dân chúng Huế, nên đành phải chịu tai tiếng suốt đời. Cộng Sản dùng họ làm những con cờ thí. Các cấp lãnh đạo của cộng sản hy vọng lớp bụi thời gian sẽ lần lần che phủ những dấu vết tội lỗi của cộng sản.

Về các lực lượng trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân:

1) Rõ ràng du kích CS miền Nam đã hoàn toàn thất bại. Đại bộ phận lực lượng MTDTGPMNVN bị tiêu diệt. Nhiều tài liệu của phía CSVN cho thấy MTDTGPMNVN hầu như kiệt quệ sau vụ Mậu Thân. Cuộc tổng công kích không được dân chúng hưởng ứng. Dưới làn đạn của du kích CS, dân chúng hướng về phía quân đội VNCH hay quân đội Hoa Kỳ để tìm đường sống, chứ không ai chạy theo CS cả.

2) Quân lực VNCH bị tấn công bất ngờ, nhưng đã phản ứng kịp thời, nhanh chóng và mạnh mẽ. Khi bình luận về trận Mậu Thân, ông Yves Gras, một tướng lãnh Pháp, đã viết: “Quân đội Nam Việt giữ vai trò chủ yếu trong các trận đánh bẻ gãy cuộc tấn công của phương Bắc trong Tết Mậu Thân vào tháng 2 năm 1968”(43). Sau Tết Mậu Thân, khi được tổng thống Hoa Kỳ gửi sang thị sát chiến trường Việt Nam ngày 23-2-1968, tướng Earle G. Wheeler, trong báo cáo gửi về Washington, đã nhấn mạnh: “Các lực lượng vũ trang Việt Nam Cộng Hòa đã kháng cự cuộc tấn công ban đầu với một sức mạnh thần kỳ” (44).

3) Quân du kích CSVN tấn công Tòa đại sứ Hoa Kỳ tại Sài Gòn nhằm mục đích gây tiếng vang

chính trị, nhưng trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân, Việt Cộng tránh đụng độ trực tiếp với lực lượng Hoa Kỳ, mà chỉ nhắm tấn công vào quân lực VNCH. Vì vậy, quân đội Hoa Kỳ và Đồng minh chỉ hoạt động để giúp đỡ quân đội VNCH. Do đó có người cho rằng quân đội Hoa Kỳ phản ứng chậm. Lực lượng Hoa Kỳ và Đồng minh thiệt hại tương đối nhẹ.

Tuy nhiên việc CSVN tấn công vào các thành phố đã làm cho dân chúng Hoa Kỳ hoang mang về tình hình an ninh ở Việt Nam, khiến họ tránh đến Việt Nam đầu tư, làm ăn buôn bán. Quan trọng hơn nữa, dân chúng Hoa Kỳ ở cách Việt Nam nửa vòng trái đất, chỉ theo dõi tình hình qua truyền hình và báo chí. Lúc đó truyền hình và báo chí thiên tả hoạt động mạnh, tô đậm chiến tranh Việt Nam, khiến cho dân chúng Hoa Kỳ lo ngại cho thân nhân của họ đang thi hành quân dịch ở Việt Nam. Việc này tạo cơ hội cho các phong trào phản chiến đòi rút quân Hoa Kỳ khỏi Việt Nam hoạt động mạnh hơn nữa. Chỉ khi nào quân đội Hoa Kỳ rút khỏi Việt Nam, Bắc Việt cộng sản mới hy vọng chiến thắng ở miền Nam. Dầu thế nào, cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân cũng ảnh hưởng sâu rộng đến chính trường Hoa Kỳ.

Ngày 23-02-1968, tổng thống Lyndon Johnson cử tướng Earle G. Wheeler sang Việt Nam tìm hiểu tình hình tại chỗ. Tướng Westmoreland, tư lệnh Quân lực Hoa Kỳ tại Việt Nam đề nghị tăng 206.000 quân Hoa Kỳ vào Việt Nam. Ngày 01-03-1968, quyết định cử Clark Clifford giữ chức bộ trưởng Quốc phòng thay Robert Mc Namara. Ngày 22-03-1968, Lyndon Johnson cử tướng Abrams, tư lệnh phó MACV thay tướng Westmoreland. Ngày 30-03-1968, tổng thống tuyên bố không tái ứng cử và xúc tiến việc tìm kiếm một giải pháp chính trị trên bàn hội nghị. Từ năm 1969, Hoa Kỳ bắt đầu kế hoạch “Việt Nam hóa” chiến tranh, mở đầu cho việc rút quân Hoa Kỳ sau này...

4) Như đã trình bày ở trên, kẻ hưởng lợi nhiều nhất trong cuộc

tổng công kích Tết Mậu Thân là cộng sản Bắc Việt. Sau năm 1975, bác sĩ Dương Quỳnh Hoa, một thành viên quan trọng trong MTDTGPMNVN cho rằng “Hà Nội đã có tội khi đưa ra những tính toán sai lầm làm tiêu phí hết sức mạnh của miền Nam” (45). Thật ra, Hà Nội không sai lầm, mà Hà Nội tính toán trước việc này, dầu thắng hay bại, CS Hà Nội đều hưởng lợi (đã trình bày ở trên). Khi quân đội MTDTGPMNVN bị tiêu diệt, cộng sản Hà Nội liền ào ạt gửi quân vào Nam để tăng viện, điền trám chỗ trống, giữ vững quân đội du kích cộng sản khỏi bị suy sụp. Từ đó, CS Bắc Việt hoàn toàn điều khiển MTGPD TMNVN, và loại bỏ những thành phần miền Nam vốn không tuân phục quyền lực Hà Nội trong MTDTGPMNVN. Ngoài ra, Hà Nội khá lợi thế trên chính trường quốc tế trong việc thương lượng để tìm kiếm một giải pháp chính trị cho chiến tranh Việt Nam.

Cuối cùng, dầu bên nào thành công, bên nào thất bại, thiệt thòi nhất vẫn là dân chúng Việt Nam. Người Việt Nam ở cả Bắc lẫn Nam Việt Nam đã mất mát nặng nề trong vụ Mậu Thân. “Nhất tướng công thành vạn cốt khô” (một vị tướng thành công thì có cả hàng vạn người chết). Xin chú ý thêm rằng Mậu Thân mới chỉ là một trận đánh trong nhiều trận đánh của cuộc chiến hoàn toàn phi nghĩa kéo dài trong 30 năm trên quê hương Việt Nam, do Hồ Chí Minh và đảng CSVN gây ra, khiến khoảng 3 triệu người đã bỏ mạng.

Theo tin các báo, ngày 22-01-2008, tổng thống Đại Hàn Dân Quốc (Nam Hàn hay Nam Triều Tiên) Roh Moo-Hyun đã xin lỗi dân chúng Đại Hàn vì cảnh sát và quân đội đã xử tử không thông qua xét xử 870 người ở thành phố Ulsan trong tháng 7 và tháng 8-1950 do dính líu đến hoạt động của cộng sản trong thời gian đầu của chiến tranh Triều Tiên 1950-1953.

Trong khi đó, cũng theo tin các báo, từ ngày 18-06-2007 đến ngày 27-06-2007, Viện Nghiên cứu Vùng và Quốc tế của Đại học Princeton đã tổ chức một cuộc hội thảo tại Hà

Nội về đề tài “Chiến tranh giữa Hoa Kỳ và Việt Nam: nguồn gốc, hệ lụy và hậu quả”. Trong khóa hội thảo này, giáo sư Nguyễn Đình Lê, tiến sĩ khoa Lịch sử, hiện giảng dạy tại Đại học Quốc gia Hà Nội, đã chối tội cho chế độ Hà Nội bằng cách lập luận rằng vụ thảm sát Tết Mậu Thân là do Mỹ ngụy tạo để đổ lỗi cho CSVN (?)

Cộng Sản Việt Nam đã không nhận lỗi mà còn cho một giáo sư chối tội hết sức ấu trĩ, vì lỗi bào chữa của ông Nguyễn Đình Lê thật đúng là “Lấy vải thưa che mắt thánh” (tục ngữ). Nếu quả thật quân nhân Mỹ phạm một trọng tội như vậy, chắc chắn CSVN đã la làng từ 40 năm nay, chứ không phải đợi đến bây giờ ông giáo sư đại học Hà Nội mới lên tiếng. Và nếu quả thật quân đội Mỹ phạm trọng tội như vậy thì chẳng những CSVN la làng, mà truyền thông Tây phương (báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình, sách vở) cũng đã làm rùm beng, khai thác triệt để, chắc chắn còn hơn cả vụ Mỹ Lai. Ngoài ra, những nhân chứng người Việt hay người ngoại quốc về vụ Mậu Thân hiện nay còn sống ở Huế hay ở khắp nơi trên thế giới. Những hình ảnh rùng rợn về Tết Mậu Thân vẫn còn đó, hàng ngày xuất hiện trên báo chí hay trên các website khắp toàn cầu.

Mới đây, ngày 01-02-2008, CSVN tổ chức các cuộc diễn hành của lực lượng võ trang, kể cả cựu chiến binh tại Sài Gòn để ăn mừng “chiến thắng” Mậu Thân, trong khi hàng vạn gia đình Việt Nam âm thầm tổ chức lễ kỷ giỗ để tưởng nhớ thân nhân của mình đã tử trận trong vụ Mậu Thân..

“Trăm năm bia đá thì mòn. Ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ”. Vụ án Trần Thủ Độ giết con cháu nhà Lý năm 1232, dù tối đa chỉ vài trăm người, đã trên bảy trăm năm, ngày nay sử sách vẫn còn nhắc nhở và sẽ mãi mãi nhắc nhở. Sự dã man của tập đoàn lãnh đạo cộng sản Hà Nội qua biến cố Tết Mậu Thân, đậm nét không kém gì những vụ án dã man khác của đảng Cộng Sản, chắc chắn không bao giờ phai mờ trong ký ức của người Việt.

Xin hãy cùng nhau thấp nén hương lòng tưởng nhớ nạn nhân cộng sản trong vụ Mậu Thân nói riêng và trong suốt cuộc chiến vừa qua trên đất nước yêu quý của chúng ta.

Toronto, Canada

© DCVOnline

(32) *Phạm Văn Sơn (chủ biên), sđd. tr. 35.- Don Oberdorfer, sđd. trang đầu sách: “Tặng những người đã hy sinh (từ 29-1 đến 31-3-1968)”, không ghi số trang.

(33) Douglas Pike, *The Vietcong Strategy of Terror [Chiến lược khủng bố của Việt Cộng]*, bản trích dịch của điện báo Mặt Trận Quốc Gia,

<http://www.nufronliv.org/tailieu/tet68/mauthan3.htm>

(34) David T. Zabecki, “Huê, Battle of (1968)”, *bđd.*, sđd. tr. 304.

(35) Stéphane Courtois và một số tác giả, sđd. tr. 572.

(36) Don Oberdorfer, sđd. tr. 45. Nguyên văn: “We had nothing to do with it. The [National Liberation] Front put it on.”

(37) Thành Tín [Bùi Tín], sđd. tt. 185-186.

(38) *Sau biến cố năm 1945, trên toàn cõi Việt Nam, rất nhiều người bị thủ tiêu. Sau đây là ví dụ vài nhân vật có tiếng: ở Bắc: Nguyễn Thế Nghiệp, Nguyễn Ngọc Sơn, Đào Chu Khai, Trương Tử Anh, Khái Hưng...; ở Trung: Phạm Quỳnh, Ngô Đình Khôi, Ngô Đình Huân, Tạ Thu Thâu...; ở nam: Phan Văn Hùng, Trần Văn Thạch, Bùi Quang Chiêu, Hồ Văn Ngà, Huỳnh Phú Sổ ... Tổng số người bị thủ tiêu trong thời gian này trên toàn cõi Việt Nam từ thượng tầng đến hạ tầng ở thôn xã lên đến khoảng vài trăm ngàn người.*

(39) Trong “Bách thư Cao Đài giáo”, viết bằng hai thứ tiếng Việt và Anh, do vị đại diện đạo Cao Đài là Ngọc Sách Thanh đưa ra ngày 9-4-1999 tại San Bernardino, California, gởi cho ông Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc và Ủy ban Quốc tế Nhân quyền, thì chỉ trong ba tuần lễ kể từ 19-8-1945, tại Quảng Ngãi, VM cộng sản đã giết bằng nhiều cách 2.791 người, vừa chức sắc, chức việc, vừa tín hữu Cao Đài

giáo, kể cả phụ nữ và trẻ em,” như chém đầu, chôn sống, thả biển, và cả hình thức “tùng xẻo” thời trung cổ.” [nguyên văn]

(40) Nguyễn Long Thành Nam, *Phật giáo Hòa Hảo trong dòng lịch sử dân tộc, California: Nxb. Đuốc Từ Bi, 1991, tr. 359.*

(41) Theo tài liệu của Nguyễn Long Thành Nam trong sách đã dẫn và của Huỳnh Tâm, *Cao Đài dưới chế độ cộng sản Việt Nam, Paris: Ban Đạo Sư Đạo Cao Đài, 1994.*

(42) Ngày nay, ai cũng thấy rõ ràng: Đông Đức và Tây Đức thống nhất không đổ máu; Bắc Hàn và Nam Hàn hiện bắt tay bàn chuyện giúp đỡ và thống nhất; Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa và Đài Loan tuy tranh chấp về chính trị và quân sự nhưng vẫn giữ nguyên tình trạng cũ.

(43) Yves Gras [tướng lãnh Pháp], “L'autre armée Vietnamienne, L'engagement des Vietnamiens dans la guerre d'Indochine (1945-1975)”, đăng trong sách *Indochine: Alerte à l'histoire của một nhóm tác giả, Académie des Sciences d'Outre-Mer [Viện Hàn Lâm Khoa Học Hải Ngoại], Institut de l'Asie du sud-est [Viện Nghiên Cứu Đông Nam Á] và Association nationale des anciens d'Indochine [Hiệp Hội Quốc Gia Cựu Chiến Binh Đông Dương] đồng xuất bản, Paris, 1985, tr. 279.* Nguyên bản Pháp văn câu này là: “L'armée sud-vietnamienne joue un rôle capital dans les combats qui brisent l'offensive nordiste du Tết Mau Than en février 1968...”

(44) Tường trình của tướng Earle G. Wheeler (1908-1975) được tướng Yves Gras (người Pháp) trích dẫn trong bài viết của Yves Gras đã trích dẫn ở trên. Nguyên bản Pháp văn Yves Gras dịch của Wheeler: “Les forces armées de la République du Vietnam ont résisté à l'assaut initial avec une force surprenante.”

(45) Peter Macdonald, *Giap, the Victor in Vietnam, New York: W.W. Norton & Company, 1993, p. 268.* Nguyễn Đức Cung trích dẫn, “Từ áp chiến lược đến biến cố Tết Mậu

Thân”, tập san Định Hướng, Paris: số 51, Mùa Xuân 2008.

**Đừng nghe những gì
CS nói! Hãy nhìn
những gì CS làm! Sông
có thể cạn, núi có thể
mòn, nhưng chân lý ấy**

CSVN đấu tố chiến sĩ dân chủ 25-04-2008 **LÊ THANH TÙNG**

không bao giờ thay đổi!

Sáng hôm qua 25-04-2008 nhóm sĩ quan của sở công an Hà Nội đã dụ lừa được cựu quân nhân tình nguyện Lê Thanh Tùng đi làm việc như mọi lần trước đây tại trụ sở công an huyện Sóc Sơn. Nội dung cuộc thẩm vấn là tiếp tục xung quanh 21 bài viết kêu gọi dân chủ hoá toàn diện đất nước nhất là trên phương diện chính trị, dân chủ, nhân quyền trong thời gian anh tham gia vào phong trào dân chủ trong nước đến nay kể từ sau khi anh trở về từ nước láng giềng Campuchia sau gần 20 năm sinh sống và hoạt động vào hồi đầu tháng 9-2007.

Sau khi kết thúc buổi thẩm vấn ban sáng với tên trung tá anh ninh chuyên về điều tra xét hỏi có tên là Phùng Anh Quang thuộc phòng PA 24 sở công an Hà Nội, chúng đã đưa anh Lê Thanh Tùng trở về công an và trụ sở uỷ ban chính quyền xã Phù Lỗ với lý do giữ sức khoẻ cho anh để chiều sẽ làm việc tiếp tục....

Đến 14 giờ, một toán công an đã đưa anh Lê Thanh Tùng ra hội trường chính quyền xã Phù Lỗ, nơi đã có gần 100 cán bộ đảng viên của ĐCSVN, công an cấp xã của cả 2 xã Mai Đình và Phù Lỗ, công an huyện Sóc Sơn, công an TP Hà Nội, tổng cục an ninh, rất đông phóng viên báo Công an Nhân dân của bộ công an, báo An ninh Thủ đô, chương trình “Vì an ninh tổ quốc” của đài

truyền hình và nhiều kẻ được cho là thương phế binh của chế độ CSVN ngồi chờ sẵn từ lâu. Phía ngoài hội trường có hơn 200 nông dân, thanh niên, phụ nữ cũng thuộc mấy xã xung quanh đã được công an và chính quyền huy động đến để dự màn đấu tố như cảnh thời Cải cách Ruộng đất những năm 1950 của thế kỷ trước đối với cựu chiến binh tình nguyện Lê Thanh Tùng.

Cuộc đấu tố chính trị nhân vật bất đồng chính kiến với ĐCSVN - cựu quân nhân tình nguyện Lê Thanh Tùng- đã được Lê Tiến Dũng đương kim chủ tịch UBND xã Phù Lỗ chủ trì. Ngồi cùng ghế chủ tịch đoàn cuộc đấu tố có đại diện đảng uỷ xã, hội đồng nhân dân xã, mặt trận tổ quốc xã, hội cựu chiến binh xã, hội người cao tuổi xã, hội phụ nữ xã, đoàn thanh niên CS Hồ Chí Minh xã Phù Lỗ; nghĩa là tất cả hệ thống chính trị địa phương của chính quyền sở tại, nơi gia đình anh Lê Thanh Tùng cư trú, đã được cùng tham gia màn phê đấu man rợ như bối cảnh các cuộc đấu tố trong Cách mạng Văn hoá bên Trung Quốc hồi Mao Trạch Đông còn làm mưa làm gió. Trong buổi đấu tố này, tên Lê Tiến Dũng và nhiều đại biểu của là đảng viên CSVN vốn là “chân gỗ” của công an và chính quyền của nhà nước độc tài CSVN đã nhiều lần kết án anh là thành phần “phản động” và “phản bội tổ quốc”, đang khi đây hoàn toàn không phải là phiên tòa xét xử bị cáo hay nghi can trong vụ án hình sự hoặc án chính trị!

Do đã được chỉ đạo và dàn dựng từ trước nên ban tổ chức cuộc phê đấu chính trị đã để gần 10 bài tham luận viết sẵn của các đảng viên CSVN và công an được thoải mái nhục mạ, vu cáo xuyên tạc những quan điểm lập trường cá nhân qua các bài viết đòi tự do, dân chủ và

những hoạt động yêu nước vì nhân quyền, công lý của anh Lê Thanh Tùng. Đáng chú ý đặc biệt là đích thân tên chủ tịch xã Lê Tiến Dũng hiện là một cán bộ đảng viên đang bị rất nhiều đơn thư của nhân dân xã Phù Lỗ tố cáo về những thành tích bất hảo như tham nhũng, lãng phí ngân sách địa phương, lợi dụng chức quyền để trục lợi cho cá nhân trong thời gian y tại chức hiện thời. Cụ thể tên cán bộ CS cấp xã thoái hoá biến chất này đã lợi dụng chức quyền trên giao khi tổ chức giải toả đường quốc lộ số 18 bằng cách chi đền bù cho dân 32 triệu đồng VN/sào, trong khi giá đền bù được trên quy định gấp đôi, tức 64 triệu đồng VN/sào. Cũng vẫn tên chủ tịch đảng viên CS này đã lợi dụng chức quyền có sẵn trong tay để chiếm hãn cho em gái ruột của mình tên Lê Thị Huy một sạp bán hàng ngay trong chợ Phù Lỗ để kinh doanh. Khi việc bất chính này bị nhân dân và bà con tiêu thương khác cũng kinh doanh tại chợ viết đơn thư tố cáo, vạch tội chửi như chó, thì tên chủ tịch kiêm uỷ viên thường vụ đảng uỷ xã Phù Lỗ Lê Tiến Dũng, quá hoảng sợ trước cơn bất bình của dư luận nhân dân địa phương như vậy, đã không dám vạch mặt ra chợ Phù Lỗ cả 2 vợ chồng một ngày nào, mà chỉ dám cho em gái mình sử dụng sạp hàng đó để buồn bán quần áo may sẵn mà thôi !

Còn một tên cán bộ đảng viên khác gần 70 tuổi tên là Ngô Quang Hiên, tuy cũng là cựu chiến binh nhưng do ngu dốt tham lam, đã mạo danh chú họ đảng vợ của anh Lê Thanh Tùng để tham gia tích cực lãng nhục anh tại cuộc đấu tố. Hắn cũng là một phần tử xấu xa mắc tội tham nhũng, ăn bản hạng nặng tiền công quỹ của nhân dân khi được bà con địa phương tin tưởng giao cho làm thủ từ trông coi đền Tam Tổng ở xã nhà Phù Lỗ trước đây. Trong công việc này, hắn đã lợi dụng để ăn chặn, ăn cắp phần lớn tiền công đức do nhân dân địa phương và phật tử thập phương cúng tiến, gây phẫn nộ cao độ cho công luận. Mặc dù bị rất nhiều đơn từ tố cáo của nhân dân, các cựu cao tuổi trong xã, nhưng tên Ngô Quang Hiên vẫn được

Tuyền, Nguyễn Đình Văn, Nguyễn Thị Vân, Đông Thị Xoan, Võ Văn Yên.

